

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

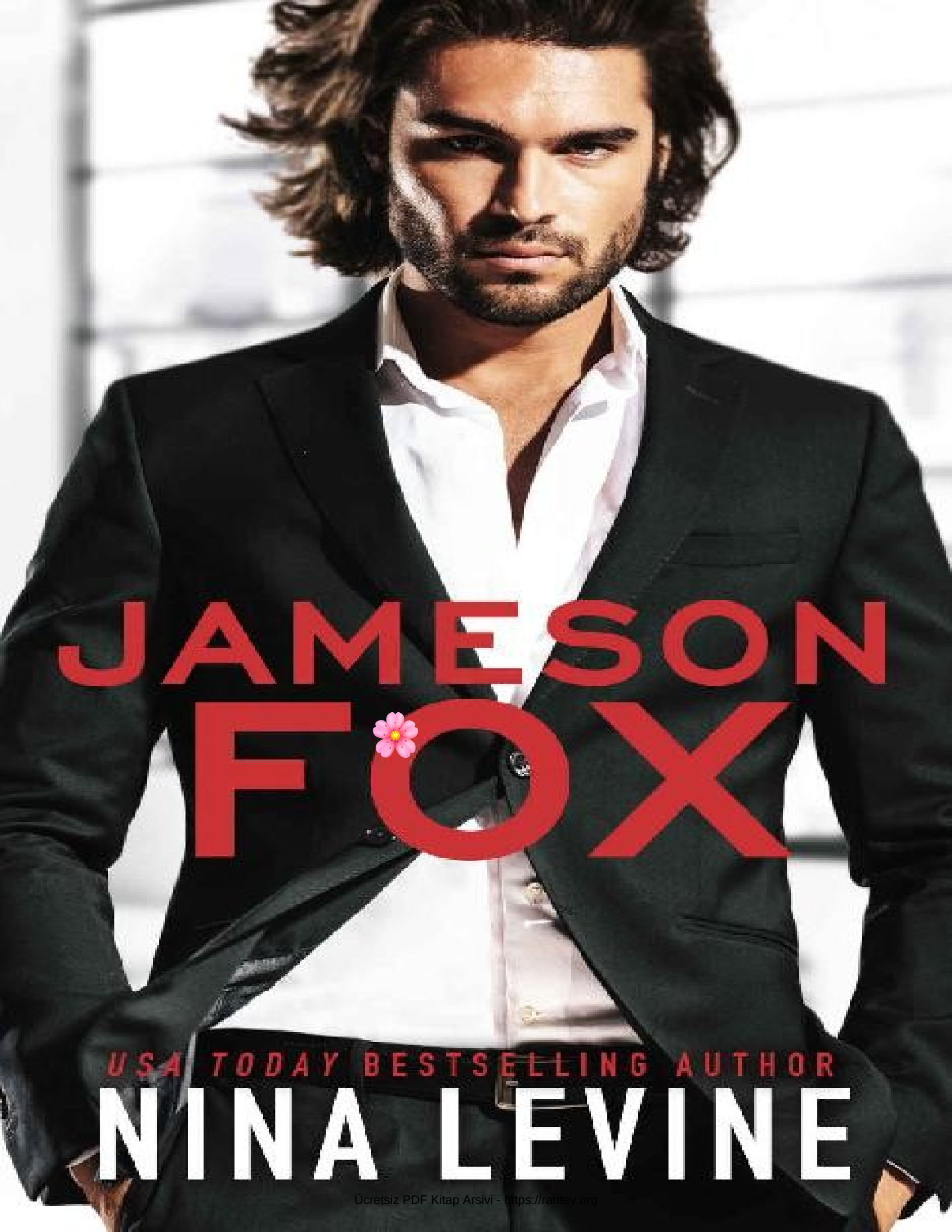
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMESON FOX

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JAMESON FOX

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

Giriş Jameson

Fox

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Sonsöz Epilog

Owen North Sneak Peek

Ayrıca yazan Nina Levine

Yazar Hakkında

Teşekkür Çalma Listesi

Nina Levine alfa ile kaçış.
Her zaman koruyucu. Her
zaman sahiplenici.
Ve kadınları da aldıkları kadar iyi veriyorlar.

ROMANTİK GERİLİM KİTAPLARIM

Storm MC Orijinal Serisi
Sydney Storm MC Serisi
Storm MC Reloaded Serisi
Stone Ops Serisi (2023'te çıkacak askeri romantizm)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM KİTAPLARIM

Steal My Breath
Be The One
Ashton Scott Jack
Kingsley Beckett
Pearce Jameson
Fox
Owen North (2022'de geliyor)

Topluluğuma katılmak ister misiniz?

Bunu yapabilmeniz için birçok yolum var!

[Haftalık e-postalarım](#) kaydolun.
(Her hafta bonus içerik
gönderiyorum!)

[Patreon](#)'uma katılın.
(Her ay daha fazla bonus içerik!)

[Facebook okuyucu grubuma](#) katılın.

Beni Instagram'da takip edin.

JAMESON FOX

Bağımsız bir düşman-sevgili, sahte evlilik, milyarder romantizmi.

Beş yıl önce şirketini elinden almıştı. Bunun için ondan nefret ediyor.

Şimdi, adam ona reddedemeyeceği bir teklif yaptı.

Onunla sahte bir evlilik yaparsa, şirketini geri verecektir.

Tek sorun: Bir yıl evli kalmak zorundalar yoksa kadın hiçbir şey alamayacak.

Bu, bana otoriter alfalar hakkında bildiğim her şeyi öğreten OG'ne ithaf edilmiştir. Alfalarımı yazmama yardım ettiğini sana hiç söylemedim. Her zaman seninle tartışmakla meşguldüm.

PROLOGUE

Adeline

"H Bay ve Bayan Fox'un şerefine." Hudson kadehini kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Adeline'e hayatta kalması için en iyi dileklerimi sunuyorum kardeşim. Umarım kendini neye bulaştırdığının farkındasıdır, güzelim."

Dudakları yanağıma değmeden hemen önce kocamın kolu belime dolanıyor. "O biliyor."

Ben biliyorum.

Geleceğin beni nelerin beklediğini çok iyi biliyorum.

Jameson'a dönerek yüzünü okşuyorum. "Belki de en iyi dileklere ihtiyacı olan odur. Belki de benden kurtulması gerekecek."

Konuklarımız arasında kahkahalar patlarken Jameson'ın o kara gözleri sadece benim görebildiğim bir uyarıyla parlıyor.

Jameson'ın en yakın arkadaşlarından biri olan Owen, "Oh, o senden kurtulacak," diye sesleniyor. "Nasıl kurtulmasın ki? Bunu yapmazsa aptallık etmiş olur."

Bana attığı göz kırpışını yakalamak için tam zamanında Owen'a bakıyorum. Hâlâ içimde dolaşan sinirleri yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu bana yardım ettiği ilk sefer değil ve eminim son da olmayacak.

"Gözlerini benden ayırma Adeline," diye emrediyor Jameson sadece benim kulaklarım için kısık bir ses tonuyla. Kaba kabalığı tenime arzu saçıyor. Hiçbir şey yapmak istemediğim bir arzu.

Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. Orada gördüğüm şey ciğerlerimdeki nefesi emiyor. Arzu benimkiyle eşleşiyor. Jameson beni becermek istediğini hiç gizlemedi ama şimdi gördüğüm şey bambaşka bir seviyede.

Beni daha sıkı tutuyor, vücudumu sertçe kendine doğru çekiyor. İstedğimden çok daha yakın.

Onunla ilgili her şey beni istila ediyor.

Etrafımı saran ve çoğu erkeğin hayatları boyunca asla tanıyamayacağı türden kaslardan oluşan kolu.

Nefesi tenime değiyor.

Son üç aydır nefret etmeye başladığım baharatlı, odunsu, fazlasıyla erkeksi kokusu, çünkü dikkatimi dağıtmak istemediğim bir şekilde dikkatimi dağıtıyor.

Yüzünü benimkine doğru eğip beni öpüyor. Bu ilk öpücüğümüz değil; o yemin ettikten sonraydı. Ama ilk kez beni ona vermek istediğimden daha fazlasını vermeye zorluyor.

Buna hazır değildim.

Özellikle de 200 misafirimizin önünde.

Ama lanet olsun, adam öpüşebiliyor. Ve hoşuma gitti. Olması gerekenden daha fazla hoşuma gitti. İstedğimden çok daha fazla hoşuma gitti. O lanet sakalıyla bile.

Bir elini belimde tutarken diğer elini yüzüme götürüyor ve öpüşmeyi derinleştirirken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Dili benimkinin üzerinde kayıyor, en az onun kadar baskın ve inlememek için tüm kontrolümü kullanmak zorundayım.

Hayatımda pek çok erkekle öpüştüm ama hiçbiri Jameson kadar yetenekli değildi. Yaşadığı gibi öpüyor: yoğun, talepkâr, istediğini alıyor.

Beni alıp götürüyor.

Beynimi kapatıyor.

Beni bir daha asla olmayacağıma yemin ettiğim türden bir kadına dönüştürüyor. Bir erkeğe çok fazla güç veren türden.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve dudaklarımı onunkilerden ayırmaya çalışarak itiyorum. Çok sert itmiyorum, sadece hissetmesine yetecek kadar itiyorum, kimsenin görmesine değil.

Hissediyor, tamam, ama görmezden geliyor, beni yerinde tutuyor, dudaklarımızı kilitli tutuyor.

Tekrar itiyorum.

Bu sefer biraz daha sert.

Yine beni görmezden geliyor, dudakları teslim olmamı istiyor. Ama ben bittim. Burada tüm gücün kendisinde olduğunu düşünüyor olabilir ama değil. Hem de hiç.

Kontrolü ele alıp, ağzımı onunkinden çekiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve onun hoşnutsuzluğunu görmek bana büyük bir tatmin veriyor. Son üç aydır bunun için çabalamaya başladım ve hedefime her ulaştığımda, beş yıl önce bana yaşattığı acının bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Güç mücadelemizi göremeyen misafirlerimiz bizi neşelendiriyor. Onlar sadece dünyaya yansıtmak için büyük özen gösterdiğimiz sevgiyi görüyorlar. Bizim fırtınalı romantizmimizden daha fazlasını istiyorlar.

Onları görmezden gelen Jameson yaklaşıyor ve "Bunu bir daha asla yapma" diye homurdanıyor.

"Kocanın tanımını ne zamandan beri diktatör olarak değiştirdi?"

Çenesini oynatıyor, gözleri daha fazla hoşnutsuzlukla parlıyor. "Bu evlilikten ne kazanacağını hatırlasan iyi edersin."

"Ve benim kontrol edebileceğin türden bir kadın olmadığımı ve asla olmayacağımı hatırlasan iyi edersin. Evlilik sözleşmemizin her satırını, her kelimesini gözden geçirdim ve bir kez bile bana kendini zorla kabul ettirmene izin vermem gerektiğinden bahsetmedi."

Ellerini üzerimde tutuyor, teslim olmak istemiyor. Sonunda, bırakmasına neden olan şey telefonu oluyor. Bir arama geliyor ve telefonu cebinden çıkarıyor.

Arayanın kimliğini kontrol ettikten sonra bana bakarak, "Bu konuşma daha bitmedi, Adeline" diyor. Sonra telefona vurarak, "Önemli olsa iyi olur, Ashton. Düğündeyim."

Ashton ona bir şey söylüyor ve o da uzaklaşıp odadan çıkıyor. Gidişini izliyorum, ona olan nefretim kükreyerek canlanıyor.

Ne cüretle bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebileceğini düşünüyor?

Nişanlılığımızı yeni atlattık ve kontrol edilmeyeceğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Görünüşe göre yeterince açık olamamışım. Bundan sonra olacağım. Onun taleplerine boyun eğmeye niyetim olmadığını açıkça belirteceğim. Artık karı koca olabiliriz ve bir yılı birlikte geçirmek zorunda olabiliriz ama bu, o her "atla" dediğinde "ne kadar yükseğe" diye sormam gerektiği anlamına gelmez.

Jameson Fox krallığındaki her şeye hükmedebilir ama bana asla hükmedemeyecek.

Jameson

R Ceketimi çıkarıp, yeleğimin düğmelerini çözmeden önce yatak odamın köşesindeki koltuğa bırakıyorum. Karım gömme dolabına doğru yürürken gözlerim ondan ayrılmıyor. Kahretsin, kendi gözlerini ondan ayırmıyor. Bu da beni en az bugünkü davranışı kadar rahatsız ediyor. Ama Adeline hiçbir erkeğin gözlerini alabileceği bir kadın değil.

Dikkatimi çeken güzelliği değil, kendini tutma şekli. Zerre kadar çaba sarf etmeden bir odaya sahip olması. Ve bana ne kadar acı verse de, aynı zamanda benden geri adım atmaması.

"Daha fazla alana ihtiyacım olacak," diyor yatak odasında bana yeniden katılarak. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bin metrekare senin için yeterli değil mi?"

"Hayır."

Ses tonundaki meydan okuma sikime çarpıyor.

Tanrım.

Birini becermeyeli üç ay oldu. Ayrıca üç aydır Adeline'la yaşıyor ve nefes alıyorum. Sikimin diken üstünde olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Yeleğimi çıkardım ve gömleğimin üst düğmesini açtım. "İşe yaramak zorunda." "Hayır Jameson, olmaz. Eğer bir yıl boyunca burada yaşamak zorunda kalırsam, yanımda buraya sığmayacak kadar çok eşya getireceğim." Dolabıma baktı

yatağın diğer tarafında. "Bu kolay bir çözüm. Seninkini daha küçük olacak şekilde yeniden düzenle ve bana fazladan yer ver."

Adeline ilk kez yatak odama giriyor. Üç ay önce ona evlenme teklif ettikten sonra çatı katıma neredeyse hiç gelmedi. Birlikte geçirdiğimiz her zaman dışarıdaydı. Gösteriş için.

Düğmelerime doğru ilerliyorum. "Sadece bir yıl, Adeline. Tadilat yapmıyorum." Bu çatı katındaki her şey özel olarak tasarlandı. Bunun için değiştirmeyeceğim.

Gömleğimi çıkarıp banyoya giriyorum ve neden bunu tahmin etmediğimi düşünerek çamaşır sepetine atıyorum. Gelecekteki sorunları öngörmek benim güçlü yanlarımdan biridir ama evliliğim ve ortaya çıkaracağı sorunlar hakkında yeterince düşünmediğim açık.

Duş aldıktan sonra, Ashton'ın daha önce düğün resepsiyonu sırasında aradığında benim için detaylandığı otel geliştirme zorluklarını çözmeye çalışıyorum, havlumu belime sarıyorum ve tekrar yatak odasına giriyorum. Adeline ortalıkta görünmüyor, ben de eşofman altımı giyip onu aramaya çıkıyorum. Onu mutfakta, kütüphanede ya da büyük odada bulamayınca çatı katının diğer ucunu kontrol ediyorum ve onu beş yedek yatak odamdan birinde buluyorum.

Resepsiyonda giydiği, kıvrımlarını hafızamdan silmekte zorlanacağımı bildiğim bir şekilde saran elbisesini değiştirmiş ve şimdi bir çift beyaz saten pijama giyiyor. Şort kıcını örtüyor ama uzun, bronz bacaklarını gösteriyor. Bir kadının vücudunun her yerini takdir ederim, ama bacaklar benim çöküşümdür. Bacaklar ve göğüsler ve Adeline bu bölgelerde beni mahvetmek için yaratılmış.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Oturduğu yataktan başını kaldırıp, "Burada uyumaya karar verdim," diyor.

"Böyle anlaşılmamıştık."

"Bugün olan ya da şimdi burada bana sunulan diğer şeyler konusunda da aynı fikirde değildim, bu yüzden sanırım ikimiz de uyum sağlamayı öğrenmeliyiz."

"Yani, bazı insanların evleri büyüklüğünde bir dolap için tuhaf bir talepte bulunup istediğini elde edemedin diye burada surat mı asacaksın?"

"Somurtmuyorum. Seninle aynı yatakta yatmak istemiyorum ve neden buna mecbur olduğumu da anlamıyorum. Biz gerçekten karı koca değiliz, o yüzden-"

"Neden orada benimle uyumak zorunda olduğunu biliyorsun. Çocukça davranma.

Bu sana yakışmıyor."

Yataktan kalkıp yanıma geliyor, yüz hatları sanki bu konuşmadan rahatsız olmamış gibi gergin. Ama ben farklı olduğunu biliyorum. Onunla geçirdiğim üç aydan sonra, onu neyin sinirlendirdiğini öğrendim ve Adeline'in hoşlanmadığı bir şey varsa, o da nasıl davranması gerektiğinin söylenmesidir.

"Bill geceleri birlikte uyuyup uyumadığımızı kontrol etmek için habersizce uğramayacak. Bunu düşünmek çok saçma. Nişanlılığımız boyunca onu sadece beş kez gördük. Seni kontrol etmiyor."

Adeline, Bill Johnson'ı benim kadar tanımıyor. İşi söz konusu olduğunda acımasız, ailesi söz konusu olduğunda ise sert bir adamdır. İkisinin de bu işe dahil olması hiçbir şeyi şansa bırakamayacağım anlamına geliyor.

"Bill'in her yerde gözü var. Bu riski almayacağım. Kızını kaldır ve odama geri dön."

Bakışları buz gibi. "Bu tür bir yaklaşım kadınlar üzerinde işe yarıyor mu? Yoksa daha fazlası için geri gelmelerini sağlayan senin paran mı?"

"Diğer kadınlar üzerinde neyin işe yaradığı önemli değil. Seninle bir sözleşmemiz var ve şartlar gayet açık. Eğer tazelemek istersen sana bir kopyasını basabilirim."

"Evet, şartlar fazlasıyla açık. Bir yıl boyunca karı koca olarak yaşayacağımızı belirtiyorlar. Karı kocalar ne yapar biliyor musun Jameson? Kavga ederler ve ayrı odalarda uyurlar. Eğer Bill uğrarsa, kavga ettik demektir. Ve eğer gerçek gibi hissetmek istiyorsan, bunu sağlayabilirim."

Ses tonu, o kızı yatağıma geri götürmeye yakın bile olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Omzumu kapı pervazına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum ve yapmak istiyor gibi görüldüğü konuşmaya hazırlanıyorum. "Bunun nedeni seni resepsiyonda öpmüş olmam." O öpücükten pek memnun kalmamıştı ve bunu bana belli etmekten de geri kalmadı. Onu öptükten sonraki her dakikasını bu konudaki duygularının farkında olduğumdan emin olmak için harcadı.

"Hayır, bunun nedeni biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olması. Üç aydır neredeyse hiç ayrılmadık ve bugün bütün gün birlikteydik. Bu gece ayrı uyursak yarın sabahın çok daha sorunsuz geçeceğini söylediğimde bana güven."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ondan etkilenmemiştim. "Bana içinde bir yıl olduğunu söylemiştin. Bu bana inancımı kaybettiriyor."

"Tanrı aşkına Jameson. Her zaman zorba bir pislik olmak zorunda mısın?"

Kapı pervazını itmeden önce gözlerimi tekrar onun uzun bacaklarında gezdiriyorum. "Bu benim götlük yapmam değil Adeline, ama bunu ayarlayabiliriz. Önümüzdeki yirmi dakika içinde seni yatağında görmeyi umuyorum."

Başka bir şey söylemeden yatak odasından çıkıyorum ve ofisime gidiyorum. Geceyi sonlandırmadan önce birkaç şeyi tamamlamam gerekiyor, bunlardan biri de yarın yola çıkacağımız İtalya'daki balayımızda çıkacağımız tur. Asistanım Shantel bir saat önce bana e-posta göndererek turla ilgili bazı sorunların ortaya çıktığını bildirdi.

Ofisime ulaşım telefonumu çıkarırken kardeşimden bir mesaj geldi.

Hudson: Aletin hâlâ yerinde mi? Ben:

Sıkıca.

Hudson: Etkileyici. Şimdiye kadar kesip atmıştır diye düşünmüştüm.

Konuşmak varken mesajlaşmayı sevmiyorum, bu yüzden onu aradım.

Telefonu açtı. "Etkileyici olmayan ne biliyor musun?"

"Ne mi?"

"Onunla henüz yatmamış olman. Dokunuşunu kaybediyorsun."

"Onunla bir şirketi miras bırakabilmek için evlendiğim gerçeğini unutuyorsun. Onu becerdiğim an, o şirketi kaybettiğim andır."

"Bunu nasıl anladın? Evliliğinizde seksin sadece Bill'i bunun gerçek bir evlilik olduğuna ikna etmeye yardımcı olacağını düşünürdüm."

"Seks ilişkileri karmaşıktır ve Adeline bu ilişkiyi karmaşıktırma riskini göze alamayacak kadar ateşli ve fevri. Bir yıl bile dayanamaz. Duyguları yoluna çıkacaktır."

"Aynı fikirde değilim. O kadının iş hayatında ne kadar azimli olduğunu gördünüz mü? Bence şirketini geri alacağı anlamına gelseydi sizinle beş yıl dayanabilirdi. Onunla yatıp evliliğin içine etsen bile."

Kadının azimli olduğu konusunda haklı ama geri kalanı konusunda haklı olduğuna ikna olmadım. Ne de olsa, beş yıl önce şirketini ondan aldığım da onun şiddetli duygularının alıcısıydım. Onu iş başında gördüm. Adeline bir şeye sinirlendiğinde kendini kolayca kontrol edebilecek türden bir kadın değil. Vahşi ve öfkeli biri. Onunla bu evliliğe girmemin tek nedeni bağlı olduğu yasal sözleşmedir. Ve bildiğim bir gerçek var ki

Kurduğu ve şu anda sahibi olduğu şirketin kontrolünü yeniden ele geçirmek için her şeyi yapardı.

Asansörün fuayede açıldığını duyduğumda dikkatim konuşmamızdan dağılıyor.

Ofisimden dışarı adım atarak, ofisimle fuaye arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Bakışlarım babam gibi gördüğüm adama takıldığında Hudson'a "Gitmem gerek" diyorum.

Görüşmeyi bitirdiğimizde Bill bana doğru döndü. Beni süzerken gözleri kısılıyor. Bill zeki bir adam ve şu anda kafasında birçok senaryo kurduğundan hiç şüphem yok. Nişanlandığımızı duyurduğum andan itibaren Adeline ile evliliğime şüpheyle yaklaştı. Geçtiğimiz üç ay onu aksi yönde ikna etmek için aralıksız çaba harcadığım doksan gün oldu. Onu burada gördüğüme hiç şaşırmadım.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce koridora bakıyor. "Adeline şimdiden uyudu mu?"

Dudaklarım titriyor, bu konuda benimle yapmakta ısrar ettiğı dansla eğleniyorum. "Onun için uzun bir gündü."

Kaşları, inanmadığını gösteren kendine özgü bir şekilde çatılıyor. "Bu onun düğün gecesi, evlat. Seni burada yalnız bulduğuma şaşırdım."

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Adeline'in sesi koridordan süzüldü. "Bill, ne güzel bir sürpriz."

Büyük odaya doğru ilerlerken gözlerim ona takıldı. Beyaz pijamaları gitmişti.

Onların yerine, örtmesi gereken her şeyi zar zor örten seksi kırmızı bir kumaş parçası var.

Uzun kumral saçları gevşek bukleler halinde sarkıyor ve gözlerimi göğüslerine, sonra da vücudunun kıvrımlarından aşağıya, hafızama kalıcı olarak kazınan bacaklarına çekiyor. Son birkaç aydır o kadar sık baktım ki, gözlerimi üzerinde gezdirmek konusunda kas hafızam var.

Bana ulaştığında kolunu belime doluyor ve diğer elini boynuma dolayarak bana doğru eğiliyor.

Ağzımı kendi ağzına doğru çekerek beni öpüyor.

Derin ya da uzun bir öpücük değil ama vücudunu benimkinin yanında konumlandırışı ve ellerini üzerimde tutuşuyla çok seksi.

Eğer bu beni sertleştirmiyorsa lanet olsun, ama üç ay seks yapmadıktan sonra böyle bir öpücük her erkeği sertleştirir.

Elimi kışına doğru kaydırıyorum ve öpüşmeyi bitirirken oraya yerleşmesine izin veriyorum.

Bill'e bakarak, "Seni görmeyi her zaman çok sevsem de, umarım uzun süre kalmazsın" diyor. Eli göğsüme geliyor. "Jameson için planlarım var ve gecenin geri kalanında yatağımızdan çıkmamasını içeriyor."

Bill'in gözleri Adeline'a kaymadan önce tekrar bana dikiliyor. "Uyuduğunu sanıyordum."

Sanki dalgın dalgın yapıyormuş gibi parmaklarını göğsümün üzerinde gezdiriyor. Bana gülümseyerek, "Uyuyordum sayılır. Kocam beni yıprattı." Sonra Bill'e bakarak, "Aramızda kalsın, beni iyi yönlerden mahvedecek yetenekleri var," diyor.

Adeline akıllı bir kadın ve onu asla hafife almamaya dikkat ediyorum. Bill'i incelemiş ve bir çiftin seks hayatının başkalarıyla tartışılması gerektiğine inanmadığını bilecek kadar iyi tanıyor. Az önce söyledikleri yüzünden Bill'in burada uzun süre kalmayacağını biliyor.

"Doğru," diyor Bill, "sadece uğrayıp ikinizi de tekrar tebrik etmek istedim." Adeline'e nadir gülümsemelerinden birini verir. "Bugün yaşlı bir adamı çok mutlu ettiniz. Jameson'ın son on yılda kendini işine verişini izledim ve onun da benim yaptığım hataları yapmasını istemiyorum. İş yerine seninle yaşlanmasını istiyorum."

Adeline kendini bana daha sıkı bastırıyor. "Ben de bunu istiyorum Bill," diyor usulca ve o kadar inandırıcı ki, bilmesem ben bile inanacağım.

Bill tekrar gülümsüyor ve bir kez başını sallıyor. "Yarın iyi yolculuklar. Eve döndüğünde görüşürüz."

O gitmek için döndüğünde, "Shantel'e eve döndüğümüzde akşam yemeği için plan yapmasını söyleyeceğim. Brown anlaşmasının üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Bana dönüp baktı. "Evet, ama önce biraz sohbet edelim, sen de bana balayını anlatırsın." Adeline'e bakıyor. "Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum, Adeline."

Başımı sallıyorum ve gidişini izliyorum.

Asansörün kapandığını duyduğumuzda Adeline benden uzaklaşıyor ve "Az önce beni o yemekte istediğini söyledi, değil mi?" diyor.

"Evet."

"Ve sanırım Brown anlaşması, gerçek karın dışında kimsenin ayrıntılarını bilmesini isteyeceğin bir anlaşma değil."

"Doğru. Beni test ediyor."

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. "Bu yıl her şeye rağmen eğlenceli olabilir." "Şimdi yatmaya gidiyorum." diye eklemekten önce duraklıyor. Yatak odamda."

"Yatak odan mı?"

Gözlerinde meydan okuma ışıltısı var. "Evet, *benim* yatak odam. Shantel'den akşam yemeği için yer ayırtmasını istediğinde, dolaplarımızı yeniden düzenlemesi için birini bulmasını da söyle."

Gitmek için döndüğünde ona uzanıyorum. "On iki ay boyunca karım olarak benimle yaşayacağını açıkça belirten bir sözleşmemiz var. Bana kalırsa, kavga etsinler ya da etmesinler, kadınlar kocalarıyla aynı yatakta uyurlar." Duraklıyorum, gözlerim onunkilere dikiliyor. "Sözleşmemizin sonunda şirketinin sana geri verilmesini istiyorsan, önümüzdeki 365 gece boyunca yanımda uyuyacaksın. Ve ben tadilat yapmayacağım. Bunu başaracaksın."

Cevabını beklemeden onu bıraktım ve ofisime geri döndüm.

Bir süre yatağa gitmeyeceğim. Onun tavırlarından, vücudundan, ondan uzak durmaya ihtiyacım var. Hepsi benimle uğraşmak zorunda olmadığım şekillerde uğraşıyor. İşin inceliklerini öğrendiğim şirketi devralmamın önündeki tek engel Adeline'a karşı koyabilme yeteneğim ve bunu başaramazsam lanetleneceğim.

Adeline

M Kocan hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam ve bu beni çok kızdırıyor. İşin en kötü yanı da, bu adamın Genelde ondan etkilenirim ama yine de dikkatimi ondan çekmekte zorlanıyorum. Koyu renk saçlarını erkek topuzu yapmış. Erkek topuzundan nefret ederim. Tanrı aşkına, kes şu lanet saçını. Yüzünün neredeyse yarısı, tenime yaklaştırmak istemediğim bir sakalla kaplı. Erkekler jiletin bu yüzden var olduğunu bilmiyor mu? Ve bronz tenini mahveden mürekkepten bahsetmiyorum bile. Jameson'ın dövmeleeri sol kolundan eline kadar uzanıyor. Neye ait oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. İyice bakma zahmetine girmedim. Muhtemelen gözlerimi onun geri kalanından ayıramadığım içindir. Beğendiklerimin listesi beğenmediklerimden çok daha uzun. Düzgün düşünme yeteneğimi yok eden kol ve bacak kasları. Her fırsatta dikkatimi dağıtan eller. Yani, erkeklerin ellerinde ne var?

Onlara olan çekiciliğimi anlamaya başlayamıyorum bile.
Dudaklarından, elmacık kemiklerinden, gözlerinden bahsetmiyorum
bile. Tanrım, o gözler.
Kahverenginin bu kadar seksi görünebileceğini kim bilebilirdi?
Asıl bomba ise dün gece yatak odama üzerinde tişörtü olmadan girmesiydi.
Onu ilk kez gömleksiz görüyordum.
Neredeyse ölüyordum.
Nefesim ciğerlerime gitmeyi bıraktı.
Birinin onu önümüzdeki yıl boyunca spor yapmaktan alıkoymas ve bol bol
şeker ve yağla beslemesi gerekiyor.
Jameson'ın karın kasları günah gibi.
Ya da belki günah için yapılmış karın kasları.
Her iki durumda da, karın kasları var - cehennem gibi, karın kasları var mı
ve bana çok günahkâr şeyler düşündürüyorlar.
Gözlerimin onda olduğundan emin olduğum V'ye kaymasına bile izin
vermedim. Hiçbir erkek o V'ye sahip olmadan onun sahip olduğu türden karın
kaslarına sahip olamaz ve eğer ona bakarsam bu benim mutlak çöküşüm olur.
Bundan kesinlikle eminim.
Jameson 1.80 boyunda bir bela.
İzin verirsem beni dibe çekebilecek türden bir bela.
Tüm bunlar ve dün beni gafil avladığı öpücüğü yüzünden bugün nefret dolu
bir ruh hali içindeyim. Ayrıca dün gece beni kendisiyle aynı yatakta uyumaya
zorlaması da cabası.
Dün gece gerçekten uyuyabilmemin tek sebebinin düne kadar geçen üç aylık
süreçten sonra çökmüş olmam olduğuna ikna oldum. Nefret ettiğim bir adamı
seviyormuş gibi davranarak o ayları nasıl geçirdiğimi bilmiyorum. Dün gece
zihnim bu çabadan o kadar yorulmuştu ki sonunda beş saat boyunca uyumama
izin verdi. Eğer bu olmasaydı, uyuyabileceğimden bile şüpheliyim. Jameson bana
bu kadar yakın yatarken olmazdı.
Ona ayrı uyursak bu sabahın çok daha sorunsuz geçeceğini söyledim. Beni
dinlemedi. Tahmin ettiğim gibi, çok sinirli uyandım. Ve bu sabah beni mutfakta
gördüğü andan itibaren her zamanki otoriter ve talepkâr haline büründüğü için,
bu kızgınlığı üzerimden atamadım.
"On beş dakika içinde çıkıyoruz," diyor küstahça, bavulumu hazırladığım
soyunma odama girerken.

Doğruluyorum, ona ve küstahlığına ters ters bakıyorum. On beş dakika içinde çıkacağımızı biliyorum. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi buraya gelip bana bunu söylemesine gerek yok. Ayrıca, mahremiyetimi ihlal etmesini de hoş karşılamıyorum. Şu anda sahip olduğum az miktarda. "Buranın artık *benim* soyunma odam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hemen cevap vermiyor. Takım elbisesinin tüm ihtişamıyla orada öylece duruyor - lanet olsun, adam takım elbise giyebiliyor - ve bana neredeyse ondan nefret ettiğim kadar nefret ettiğim o sıkılmış bakışını atıyor. Sonunda, "Fuayede bekliyor olacağım. Vakit kaybetme."

"Jameson," diyorum o soyunma odasından çıkarken.

Bana bakıyor, ne söyleyeceğimi bekliyor. "Bir daha buraya gelme."

"Gelmek zorunda bırakma beni." Bununla birlikte, az önce söylediği şeyin saçmalığını anlamama fırsat vermeden dönüp gidiyor.

Genelde hızlı düşünürüm ve düşüncelerimi insanlara aktarma fırsatını asla kaçırmam ama Jameson'ın beni gafil avlamak ve düşüncelerimle oynamak gibi bir huyu var.

Son üç ay bu tür etkileşimlerle doluydu. Bana bu sahte evliliği teklif ettiği andan itibaren, saçmalıklara cevap verme yeteneğimle oynuyor. Ne olduğunu ya da bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama oyunum üzerinde ciddi bir şekilde çalışmam gerekiyor.

Bunu yapmaya kararlı bir şekilde bavulumu hazırlayıp fuayeye doğru yola çıkıyorum ve onun teslim tarihine yetişmek için bolca zamanım oluyor. Valizimi şöförün alması için asansörün yanına bırakırken en iyi arkadaşım bana mesaj atıyor ve Jameson henüz gelmediği için mesajına cevap veriyorum.

Natalie: Bugün saat kaçta gidiyorsun? Ben:

MA'nın programına göre altı dakika içinde.

Tanrım, MA ve programı. 364 gece daha, bebeğim.

Sen halledersin.

Ben: Gerçekten anlıyorum, ama MA'nın taşakları bu 364 gecenin tamamında hayatta kalamayabilir, eğer o pislik yöntemlerine devam ederse.

Natalie: Yani, kontratında hayatta kalmaları hakkında bir şey yazıyor mu?

Ben: Hiçbir şey yazmıyor. Sanırım onları aniden kaybederse hala iyiyim.

Natalie: Eğer onları gömmek için yardıma ihtiyacın varsa, ben senin kızınım.

Ben: İşte bu yüzden seni seviyorum ve gelecek hafta seni özleyeceğim.

Natalie: İkinizin neden bir balayına ihtiyacı olduğunu bana tekrar hatırlatın. Jameson bilinen bir işkolik. Balayına çıkmasaydı şüphe çekmezdi.

Ben: Tanrım, bana onunla bu lanet balayı yüzünden yaptığımız tartışmayı hatırlatmayın. O günü tekrar yaşamak istemiyorum.

Jameson üç hafta önce bana balayını teklif ettiğinde, ona bir haftalığına onunla gideceğimi söyledim. Reddedersen şirketime veda etmemi söyledi. Evlilik sözleşmemiz tamamlandığında şirketini bana geri verecek. Bunun üzerine altı saat süren bir savaşa girdik. Sonunda o kazandı ve ben de onun beni asla bulamayacağını düşündüğüm bir barda üzüntülerime boğuldum. O gece Jameson Fox'un bir insanı takip etme konusunda süper güçlere sahip olduğunu öğrendim. Aynı zamanda onunla evlenmeyi kabul ettiğim günden beri adamlarından birinin beni 7/24 izlediğini öğrendiğim geceydi.

Natalie: Gitmeliyim. Sadece kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak ve bağışlamak, çılgılık atmak ya da toplu top çıkarma planı yapmak istersen burada olduğumu hatırlatmak istedim.

Adeline: Seni seviyorum. Bir hafta sonra görüşürüz.

Natalie: Oh, ve eğer Bay Pislik seninle ilgilenmezse, onun için geliyorum. Ve güven bana, eğer onun üzerine salınırsam taşaklarını kaybetmek endişelerinin en küçüğü olacak. Ben de seni seviyorum xx

Şaka yapmıyor.

En iyi arkadaşım konu erkeklere ve onların saçmalıklarına katlanamayacak kadar serttir.

Telefonumdan e-postalarımı giriyorum ve Jameson bana katıldığında onları gözden geçiriyorum.

"Hazır mısın?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Burada durup eğlenmek için seni beklemiyorum Jameson."

Çenesini oynatıyor ama söylediklerime yanıt vermiyor. Bunun yerine asansörün düğmesine basıyor ve sessizce bekliyor.

Ben e-postalarımı kontrol etmeye devam ediyorum.

Asansör geldiğinde, önce benim girmemi işaret ediyor ve sonra beni takip ediyor.

Sessizlik içinde bekleyen Mercedes'ine doğru ilerliyoruz. Beş dakika sonra arabanın arkasında onun yanında oturuyordum. Şoför arabayı

Jameson ve ben, son birkaç aydır birlikte geliştirdiğimiz rutini sürdürerek telefonlarımızı kaydırıyoruz.

Bill Johnson Jameson'ın bir kadının sevgisini bilerek yaşlanmasını istiyor. Prostat kanseri ve altı ay önce vasiyetini değiştirerek Jameson'ın en az bir yıl evli kalmadığı sürece Bill'in şirketini miras olarak alamayacağını belirtmiş. Aralarındaki ilişkinin inceliklerini bilmiyorum ama araştırmalarım sonucunda Jameson'ın yirmi yaşında Bill için çalışmaya başladığını öğrendim. Bill ona iş hakkında bildiği her şeyi öğretmiş ve Jameson yirmi beş yaşında kanatlarını açarak kendi emlak geliştirme şirketini kurmuş. O zamandan beri, dokuz yılını lüks markalardan oluşan bir imparatorluk kurarak geçirdi. Oteller, perakende ve emlak, benden çaldığı moda şirketim de dahil.

aldı demek biraz abartılı olabilir ama hayatımın zor bir döneminde, hiç beklemediğim bir anda düşmanca bir hamleyle şirketimi ele geçirdi, yani bence yaptığı şey için doğru kelime almak.

Bu evliliği kabul etmemin tek nedeni o şirketi geri almaktı. Chatoyer'i aldıktan sonra kurduğum yeni şirket sayesinde artık ona ihtiyaım olmayabilir ama bazen duygusal bir sürtük olabiliyorum ve ilk bebeğimi geri istiyorum.

Jameson'la bir yıl evli kalırsak, o Bill'in şirketini alır, ben de benimkini.

Birlikteyken zar zor konuştuğumuz bu rutini sürdürdüğümüz sürece o yılı çıkarırız.

"Siktir," diye mırıldanıyor yanımda ve dikkatimi telefonumdan çekiyor. Ona bakmadan önce trafiğe göz gezdirirken kaşlarımı atıyorum. "Ne?"

Telefonu kulağında ve her kimi aradıysa bana cevap veremedi telefonunu açmış oluyor. "Bu raporun üzerinden geçmemiz gerekiyor," diye bağırıyor telefonda, rapordan hoşnut olmadığına dair hiçbir şüphe bırakmadan.

Cevabı dinlerken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bu gece," diyor, ses tonunda hâlâ bir ısırık var. "Roma'ya saat altıda varıyorum.

Bizim saatimizle akşam. Otele gittiğimde seni ararım. Benim için tüm bilgileri aldığınızdan emin olun. Bu konuda oyalanacak vaktimiz yok."

Aramayı sonlandırmadan önce birkaç dakika daha karşısındaki kişiye dinlerken gözleri boğazıma düşüyor.

Gözleri vücudumda oyalanıyor.

Bu, kıvılcımlanmasını istemediğim bir duyguyu ateşlemeye yetiyor.

"Umarım gece geç saatlere kadar çalışman yarınki turumuza engel olmaz. Yorgun Jameson hayranı değilim," diyorum. New York ile Roma arasındaki saat farkı, bu aramayı Roma saatiyle gece yarısından sonra yapacağı anlamına geliyor. Kim bilir ne kadar geç saatlere kadar çalışacak. Son aylarda onunla olan deneyimlerime göre, yorgun olduğunda daha da büyük pislik davranışları sergileme eğiliminde oluyor. Ve yarın tüm günü, iş için defalarca ziyaret ettiğim ama neredeyse hiç keşfetmediğim Roma'yı gezerek geçireceğimiz için, yanımda Jameson denen pislik olmadan da yapabilirim.

Sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Farkındaysan Amalfi gezimiz Cuma gününe ertelendi."

"Sana söylediğim şeylerin yarısını görmezden gelmene bayılıyorum. Hiç de kaba değil."

"Söylediklerinde cevap verecek bir şey yoktu." Aslında telefonumu yüzüne çarpabilirdim.

Şu anda aklımdan geçen görüntüler, içinde telefonum olan elimi kaldırıp onun canını yakma hareketlerini yapmamı içeriyor.

"İnsanların senden hoşlanmasını nasıl sağladığın konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok," diyorum.

"Amalfi turumuzun güncellenmiş ayrıntılarını içeren bu e-postayı sana ileteceğim." "Evet, bunu sen yap," diye mırıldandıktan sonra başımı sallayarak

dikkatimi tekrar telefonuma verdim.

"Bütün haftamız böyle mi geçecek?" demeden önce birkaç dakika telefonunu karıştırdı.

Başımı kaldırıyorum. "Bu, sorularımı görmezden gelmeye devam edip etmemene bağlı."

"Bana bir soru sormadın Adeline. Duygularınla ilgili bir açıklama yaptın."

"Tanrım, çıktığın bütün kadınlara böyle mi davranıyorsun?" "Biz çıkmıyoruz."

"Bunun için de şükürler olsun."

Beni değerlendiriyormuş gibi gözlerini gözlerime dikti. "Bu konuşma bir yere varacak mı?"

Küçümseyici ses tonunu görmezden gelmek için kendimi zorlayarak telefonumu sıkıyorum. Bir yıl.

Dayanmak için sahip olduğum tek şey bu.

Şirketim için bu lanet olası bir yılı çıkarabilirim.

"Hayır, aslında değil."

Telefonuna geri dönmeden önce bir süre daha sessizce beni izliyor.
Son üç ay boyunca bu noktaya gelebilmek için kullandığım görselleştirme tekniklerini uygularken ben de onu takip ediyorum.
Yeniden şirketimi yönetiyorum.
Boşandım.
Jameson'ın taşaklarını kesmem.
Sanırım bu sonuncusu beni gerçekten atlatmamı sağladı.
Jameson Fox hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olabilir, ama aynı zamanda tanımaktan hoşnut olmadığım en büyük pislik.
Taşaklarının gitmesi gerek.
Bu yasalara aykırı olduğundan, önümüzdeki yıl boyunca ona acı çektirmek için mümkün olduğunca çok başka yol bulmaya niyetliyim.
Beni kurtaracak tek şey bu olabilir.

Jameson

I zenginliğe giden yolda hurdaya çıktım.
Bill beni yirmi yaşımıdayken bir gece geç saatte bir yeraltı dövüşünde buldu. Gündüzleri tamirci olarak çalışıp geceleri dövüşüyordum.
Anneme ailemizin başının üstünde bir çatı ve masada yemek tutmak için ihtiyaç duyduğu parayı verdikten sonra biriktirebildiğim son kuruşa kadar biriktirdim.
Bill sonunda beni güvenlik ekibinde işe aldı, ancak şirketinde yavaş yavaş yükselirken birkaç yıl daha geceleri savaşımaya devam ettim.
Kendime para için savaşımaya devam ettiğimi söyledim. Gerçek şu ki, para damarlarımdaydı.
Adrenalin patlamasını arzuluyordum. Şiddeti.
Kanı.
Ama en çok da zaferi arzuluyordum.
Rakibimi saf bir şekilde yok etmeyi.
On yılı aşkın süredir dövüşmüyorum ama iş hayatında bir rakibimi ezdiğimde hala arzuladığım şeyi elde ediyorum.
Pislikler peşıme düştüğünde ve kazanmak için hiç merhamet göstermememi gerektiren bir meydan okuma ortaya koyduğunda, bu benim açlığımı besliyor.
Şu anda bu ihtiyacım işimde hiç olmadığı kadar besleniyor.

Otelcilik sektöründeki en büyük rakibim şu anda beni tabiri caizse lime lime etmeye çalışıyor.

Kârlar darbe alıyor. Aylardır da öyle.

Ve ben ne kadar düzeltmeye çalışsam da sorun devam ediyor. Zorluk devam ediyor.

Bu işten sorumlu yöneticim Josiah, Adeline'in özel jetimde karşımda kemerini bağlamasını izlerken tekrar aradı. Buraya gelirken aramış ve kârın üst üste ikinci ayda da düştüğünü bildirmişti. Bu kadar erken bir telefon daha iyi haber olamaz.

"Evet?" Telefona cevap verip dikkatimi Adeline'dan uzaklaştırıyorum. Üzerinde bir kadında gördüğüm en dar kot pantolon, göğüslerine yapışan küçük beyaz bir tişört ve altın rengi topuklu ayakkabılar var. Ayrıca o çok sevdiği parfümden sıkılmış ve doğrudan sikime ulaşıyor. Tüm bunlar ve tavırları arasında, bu duyularıma bir saldırı. Bu sabah vaktim olsaydı, başka bir jete yatırım yapar ve ben bunu alırken onu Roma'ya uçururdum.

"Carlene işi bıraktı," diyor Josiah, sanki benimle konuşmaktansa bir aslanla konuşmayı tercih ediyormuş gibi bir sesle. Onu suçlayamam. Şu anda hem işim hem de evliliğim yüzünden gerginim ve bunun acısını ondan çıkarıyorum.

"Siktir." Uzun bir nefes verdim.

Carlene, iki ay önce otel markamız ve önceki danışmanımızın başıma açtığı dertlerin ardından sorunlarımızı nasıl çözeceğimiz konusunda bize danışmanlık yapması için tuttuğum kadındı. Carlene'le ters düştüğümüzü biliyordum ama yürümeye hazırlandığını fark etmemiştim.

Josiah, "Uygun yedeklerin listesini gözden geçiriyorum," dedi. "Sen Roma'ya inene kadar listeyi sana ulaştırmış olurum."

"Hayır, Roma'yı iptal edip onun yerine ofise gideceğim. Bir saat içinde benimle orada buluş."

Josiah kabul etmekte tereddüt etmez. Bugünün Pazar olması önemli değil; iş her zaman önce gelir.

"Hudson'ı da arayacağım," diyorum. "Bu akşama kadar yeni bir planın yürürlüğe girmesini istiyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve uçuş görevlisiyle konuşmak için ayağa kalkıyorum, böylece pilota uçuşumuzdaki değişikliği bildirebilecek. Ardından şoförüm Max'e arabayı geri getirmesi için mesaj atıyorum, Hudson da Josiah ve benimle ofiste buluşmayı kabul ediyor. Telefonumu cebime geri koyarken Adeline gözüme çarpıyor.

"Sanırım balayımız iptal oldu." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor.

"Evet. İşle ilgili bir sorun çıktı. Kontrol altına aldıktan sonra, balayının yerine bir hafta sonu tatili ayarlamaya çalışacağım." Bill'in gözleri üzerimizde olacak ve bizi baş başa biraz zaman geçirirken görmek isteyeceğini biliyorum.

Emniyet kemerini çözüyor. "Hafta sonlarım çok yoğun, Jameson. Bu işe yaramayabilir."

"Olmak zorunda."

Dudaklarını büzerek, eşyalarını toplayıp ayağa kalkmadan önce bana son bir kez sinirli bir bakış atıyor.

Adeline bu sabah bana soyunma odasına girmememi söylediği andan, buraya gelirken benimle anlamsız bir sohbete girdiği ana kadar bugün özellikle tartışmacıydı. O konuşmadan sonra bana neredeyse tek kelime etmemiş olsa da, söylemediği her kelimeyi hissettim.

Bunu kendine saklıyor ama ben her bir gerginlik zerresinin onun üzerinde titreştiğini hissediyorum. Son birkaç aydır onunla geçirdiğim zaman bana bunu fark etmeyi öğretti.

Adeline'e evlilik sözleşmemizi teklif etmek, üzerinde çok düşünmeden yaptığım bir şey değildi. Evlilik için beş kadını kısa listeye aldıktan sonra, onun en iyi seçenek olduğuna inandım. O zamandan beri yakından tanımadığınız bir kadınla evlenmenin sorununu keşfettim: toplum içinde taktıkları maskenin altında kim olduklarından kaynaklanacak sorunları öngöremezsiniz.

Adeline'in maskesi mükemmel.

Bir kadında çekici bulduğum her şeyi bünyesinde barındırıyor.

Güç, kararlılık, cesaret, güven.

Güzelliğinden ve insanlarla kolay anlaşabilmesinden bahsetmiyorum bile.

Ancak bu yeteneği beni kapsamıyor.

Aynı odada olmamıza bile zor dayanıyor. Bu benim için yeni bir şey değildi.

Bunu değiştiremediğim gerçeği benim için yeni bir haberd. Bu sonucu doğru tahmin etmemiştim.

Herkesi birbirimize aşık olduğumuza ikna etmek için birlikte çalıştığımız üç ayın, onun bana yaklaşmasıyla sona ereceğini varsaymışım. En azından bir yıl boyunca dostluk ve nezaket çerçevesinde birlikte yaşamamıza yetecek kadar.

Neden sorunlarını bir kenara bırakıp elindeki işe devam etmediğini anlayamıyorum ama düşmanlığını sürdürmeye ve ikimizin de hayatını zorlaştırmaya niyetli görünüyor.

Adeline bugünlerde benim yanımdayken maskesini sıkı sıkıya çıkarmış durumda ve eğer bu maskeyi çıkarmazsam Bill'in şirketini devralma şansımı mahvedebilecek bir sürü sorun saklıyor.

Uzun bir nefes veriyorum ve telefonum çalarken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Telefonu çıkardığımda arayanın annem olduğunu görüyorum.

Telefona cevap veriyorum, Adeline'ı jetten inerken takip ederken telefonu kulağıma götürüyorum. "Merhaba."

"Güzel," diyor, "Roma'ya gitmeden önce sizi yakalayabileceğimden emin değildim."

"Planlarımızda bir değişiklik oldu. Roma iptal edildi. Onun yerine ofise gitmem gerekiyor."

"Oh, Jameson. Neden? Eminim işin bekleyebilir. Bu senin balayın. Adeline hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"İşim bekleyemez," diyorum. Sonra konuyu değiştirerek, "Nasılsın?" diye soruyorum. Dün gece düğün ve resepsiyonda geçen uzun bir günün ardından yorgundu.

"Kendimden bahsetmek için aramadım sevgilim. Senin ve Adeline'in nasıl olduğunu görmek için aradım. Asla evlenmeyeceğine yemin eden oğlum her gün evlenmiyor. Her şeyi bilmek için ölüyorum."

Son üç ay boyunca annemin evliliğimle ilgili heyecanını dizginlemekte iyi iş çıkarmıştım ama artık Adeline ve ben evlendiğimize göre bunu dizginlemek için en ufak bir umudum bile kalmadı.

Evliliğin sahte olduğunun farkında
değil. Bunun için kendimle gurur
duymuyorum.

Anneme yalan söylemek daha önce yaptığım bir şey
değildi. Şimdiye kadar.

Gerçeği bilen tek kişiler Hudson ve Adeline'in en iyi arkadaşı Natalie. Sadece bu ikisiyle kalması konusunda anlaşmıştık çünkü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

"Adeline iyi," diyorum karımın arabanın arka koltuğuna kayışını izlerken, gözlerim bacaklarına yapışmış.

"Pfft, Jameson, bu bana onun nasıl olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyor. Sana cinsel organıyla nasıl temas kuracağını öğretmek için gerçekten daha iyi bir iş çıkarmalıydım.

duygularını. Sonunda seninle yalnız kalacağı için ne kadar mutlu olduğunu ve balayınız için ne kadar heyecanlı olduğunu bilmek istiyorum." Aniden durdu. "Yine de balayına gideceksiniz, değil mi?"

"Bir hafta sonu için gideceğiz."

"Bir hafta sonu mu? Yolculuk süresini de hesaba katarsan bir günden biraz fazla."

"Şu anda tek yapabildiğim bu." Hudson'dan gelen bir mesaj dikkatimi dağıtıyor. "Anne, gitmem gerek."

"Bu konuşmanın bittiğini sanma. Salı akşamı devam ederiz. Uzaklara gitmeyeceğinize göre, ikinizin de Taco Salı'sına gelebileceğinizi varsayıyorum."

Konu Taco Salı'sına gelmediği sürece annem çok yumuşak başlıdır. Kardeşim ve ben her Salı akşamı onun evinde yemeğe bekleniriz. Adeline üç Taco Salı'sına katıldı. Annemle bu kadar iyi anlaşmaları beni çok şaşırttı. Hudson ile de iyilaşıyor ve benden hoşlanmadığını aileme yansıtmamayı tercih ediyor. Bununla birlikte, annem nişanlılığımız sırasında Adeline'a karşı biraz çekingen davranırsa da, ileride çekingen davranmayacağını farkındayım. Ona göre Adeline artık ailemizin bir parçası. Ona kızı gibi davranacağını umuyorum. Bir sonraki Taco Salı'mız, Adeline'in deneyimlediği üç Taco Salı'dan çok daha farklı olacak.

Mercedes'imde Adeline'in yanındaki koltuğa otururken "Orada olacağız," diyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Seni seviyorum Jameson. Adeline'a onu sonra arayacağımı söyle. Sen çalışmakla meşgulken iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmek istiyorum, ne kadar mutlu olduğunu öğrenmek ve düşününüz hakkındaki tüm düşüncelerini almaktan bahsetmiyorum bile."

"Ona haber veririm."

"Salı günü görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Hudson'ın mesajına cevap veriyorum.

Başka bir iş meselesi. "Annen nasıl?" Adeline dikkatimi çekerek soruyor.

Ona bakıyorum. Benimle sadece gerektiğinde konuşmaya başlar ama her zaman annemi sorar. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onunla konuştuğunda sesindeki tüm pislik izleri kayboluyor. Başka kimse bu özel muameleyi görmüyor."

Tavrını görmezden geliyorum. Bugün hayatta kalmak istiyorsam bunu yapmak zorundayım çünkü onu elinde tutmaya niyetli görünüyor. "O senin

Balayımızın iptali nedeniyle mutluluğumuz sekteye uğradı. Bugün ondan bir telefon beklemelisin."

"Hayal kırıklığını yansıtmak için içimde bir şeyler bulacağım," diyor sert bir şekilde. Sonra bana dönmeden önce uzun bir süre pencereden dışarı, akan trafiğe bakıyor. "Max'ten beni ofisime bırakmasını istedim. Sanırım bütün gün meşgul olacaksın."

"Evet, sanırım öyle."

"Ve teyit etmek için söylüyorum, balayımız iptal edildi, bu da iş taahhütlerimi şimdi planlayabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet. Eğer başarabilirsem, önümüzdeki hafta sonu gideceğiz." "Ya *başaramazsam*?"

"Gelecek hafta sonu için programında olan tek şey balayımızdı, Adeline. Bunu başarabilirsin."

Bana attığı ters bir bakış ateşi bile yakabilir. "Bir şey planlamadan önce Shantel'in takvimimi kontrol ettiğinden emin ol. Ben de senin kadar meşgulüm ve evlilik sözleşmemizde benim ihtiyaçlarımın en sonda geleceğini söyleyen bir madde yok."

Bununla birlikte, dikkatini telefonuna yöneltiyor ve bu konuşmayı bitirdiğini açıkça belirtiyor. Benim de devam etmek gibi bir isteğim olmadığından, Adeline ile ilgili düşünceleri bir kenara iterek kendimi e-postalara veriyorum. Asistanımın benim takvimimle Adeline'inkini koordine etmekle görevlendirilmiş olması iyi bir şey; onun öngörülemez doğası ve her lanet şey için benimle kavga etme eğilimiyle uğraşmak beni deli ederdi.

Günü Hudson ve Josiah ile otel işimin durumunu gözden geçirerek geçiriyorum. Akşam 8'den hemen sonra ofisten ayrıldığımda, yeni bir plan oluşturduk ve otel markası ve stratejisi konusunda uzman olan Paulina Rossi ile yarın sabah için bir randevu ayarladık. Kendisi sektörde sertlik yanlısı, kışkırtıcı biri olarak tanınıyor ve bu ününden dolayı onunla çalışmakta tereddüt ettim. Gerektiğinde ajitasyonu destekliyorum, ancak her zaman gerekli olduğuna inanmıyorum. Bununla birlikte, yakın zamanda ikimizin de katıldığı bir konferansta beni etkiledi, bu yüzden şimdi iyi bir uyum sağlayıp sağlayamayacağımızı görmek için ondan daha fazla şey duymak istiyorum.

Asansörden inip çatı katıma çıktığımda annemden bir mesaj geliyor.

Anne: Noel planlarımız üzerinde çalışıyorum. Ağacı yakında almalıyız. Adeline'e bu yıl ağaç için en iyi yeri bildiğimi söyle.

Telefonuma bakıyorum. Sanki yabancı bir dil okuyorum. Noel'in üç hafta sonra geleceğini biliyordum ama bu mevsimin annem için ne anlama geldiğini düşünmemiştim.

Jameson: Noel'i pek sevmez.

Annem Noel'i pek sevmez: Herkes Noel'i sever, Jameson. Belli ki onu yanlış anlamışsın.

Jameson: Seni temin ederim ki anlamadım. Noel yemeğine katılacak ama ağaçla ya da süslemeyle ilgilenmek istemeyecek.

Anne: Lütfen bu konuyu onunla konuşun. Noel ailemiz için çok önemli. Bence o da senin için bu işe dahil olmak isteyecektir. Ayrıca hep birlikte buz patenine gitmek için bir tarih belirlememizi istiyorum.

İsa.

Noel annem için önemlidir. Süslemeler, pastalar, hediyeler ve abartılı geleneklerle her şeyi yapar. Hudson ve ben tüm bunlara uyuyoruz çünkü onun için ne anlama geldiğini biliyoruz. Babam hayattayken ailemiz Noel'e dokunmazdı. Buna izin vermiyordu ve ayrıca o yanımdayken mutlu olacak pek bir şeyimiz yoktu. Ben on sekiz yaşındayken babam öldüğünden beri annem Noel'le ilgili her şeyi kucaklamayı kendine görev edindi.

Adeline'in Noel'i sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama sevmeyen bir kadınla hiç tanışmadım. Salı gününden önce bu konuyu onunla konuşmak için aklıma bir not alıyorum, böylece bu konuda aynı fikirde olabiliriz. Annemin bazı geleneklerine katılmasını isteyeceğim ama aşırıya kaçmamıza gerek yok. İkimizin de ihtiyacı olan son şey bu mevsimde birlikte aşırı zaman geçirmek. Ailesine gelince, Noel'i birlikte kutladıklarından şüpheliyim ama onları da görmek için plan yapmamız gerekecek.

Büyük odadan yatak odama doğru yürürken uşağım Jeff yanıma geldi. "Bir dakika efendim?"

Jeff sekiz yıldır benim için çalışıyor. Bu süre zarfında onun kelime dağarcığından 'Efendim' kelimesini çıkarmaya çalıştım. Benim tercihim tüm personelin benim adımı kullanmasıdır ama Jeff'i ikna etmeyi asla başaramadım.

Ona başımı salladım. "Evet."

Rotamı ofisime çeviriyorum ve bir dakika sonra, ilgilenilmesi gerektiğini belirttiği bazı bakım sorunlarının üzerinden geçiyoruz.

Güncellemelerini bitirdikten sonra, "Bu gece Bayan Fox'la da konuştum, istediğiniz gibi, eşyalarının buraya getirilmesi konusunda." diyor.

"Bu ne zaman gerçekleşecek?"

Kaşları hafifçe çatılıyor, anlaşılır bir şekilde. Kendi karımın faaliyetlerinden habersiz olmam onun için kafa karıştırıcı olabilir. Ondan Adeline'in taşınmasına nezaret etmesini istedim, sadece uşağım olduğu için değil, ne o ne de ben bu işe karışmak istemediğimiz için. Eşyaları ona tahsis ettiğim alana sığmazsa bana fiziksel olarak zarar vermeye kalkışacağından hiç şüphem yok.

Hâlâ kaşlarını çatarak, "Eşyalarının çoğunu buraya getirmeden önce dolabının yenilenmesini beklediği izlenimine kapıldım. Temasa geçmek için listemde-"

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Bu konuda kimseyle irtibata geçmenize gerek yok. Tadilat yapmıyoruz. Bu konuyu Adeline ile konuşacağım. Başka bir şey var mı?"

Kaşları çatılıyor ama gözlerindeki kalıcı etkiyi görüyorum. "Hayır efendim, hepsi bu kadar."

O ofisimden çıktıktan sonra, Adeline'ı aramaya çıkmadan önce bir dakika yalnız kalıyorum. Uzun bir gün oldu ve yapmak istediğim son şey, istediği şu lanet olası tadilat yüzünden onunla yeni bir tartışmaya girmek. Ancak, bu gerçekleşmiyor, bu yüzden başka bir konuşma gerekiyor. Bunu yapmak için ofisten çıkmak üzereydim ki asansörün bir misafirle geldiğini duydum. Bir süre sonra Adeline'in topuklu ayakkabıları koridorda yürürken ses çıkarıyor.

Onu ofisimin dışında karşılıyorum, giydiği elbise sayılabilecek dayanıksız siyah kumaşa bakıyorum. Elbise kalçalarını sıkıyor, göğüslerinin arasına kadar iniyor ve dizlerine kadar uzanmıyor.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evde olduğunu fark etmemiştim." Sesindeki buz, bana karşı hâlâ bir ruh hali içinde olduğunu anlamamı sağlıyor. Adeline kadar uzun süre ruh halini koruyabilen bir kadın tanımadım.

"Dışarı çıkmaya niyetli misin?"

"Hayır, *niyetim* yok Jameson. Dışarı çıkıyorum."

"Nereye?"

"Bir arkadaşım bu gece bir kulüp açıyor. Benim de katılmamı istedi." Bakışları bize katılan Jeff'e kaydı.

"Bayan Murphy geldi," diyerek Adeline'e asistanının beklediğini bildirir. Ona büyük bir zarf uzatır. "Bunu size vermemi istedi ama

Onun da sizinle görüşmek istediği bir konu var. Sadece beş dakika süreceğini söyledi."

Adeline ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim Jeff," dedi. "Lütfen ona uzun sürmeyeceğimi söyle."

Jeff yanımızdan ayrıldıktan sonra, "Dışarı çıkmıyorsun," diyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve gözlerindeki ateşi kaçırmıyorum. "Ne zaman istersem o zaman çıkarım."

"Balayımızın ilk gecesinde olmaz, çıkmayacaksın. Tüm dünya bu evliliği izlerken olmaz."

Adeline'in ünlü statüsü sayesinde bizi izleyen tek kişi Bill değil. Adeline kendi moda şirketini kurmadan önce bir mankendi. Şirketin kontrolünü bana kaptırdıktan sonra, ilkinden daha büyük bir marka olan Adeline adında başka bir şirket kurdu. Moda, güzellik, koku ve mücevher. Milyonlar kazandıran ünlü cirolarından bahsetmiyorum bile. Dünya çapında kült bir takipçi kitlesi oluşturmak için ünlü statüsünden mükemmel bir şekilde yararlandı. Yüz milyonlarca sosyal medya takipçisi var ve bu hayran kitlesini, akıl sağlığını nasıl koruduğunu merak ettiğim noktaya kadar besliyor.

"Bu benim işim," diyor. "Eminim bu senin anlayacağın bir şeydir."

"Çalışmam gerektiğini anlıyorum, ama şu anda işime odaklanmış durumdayım.

bu evliliğin başarısı. Evliliğimizin ikinci gecesinde bensiz insan içine çıkman Bill'i aşık olduğumuza ikna etmemize yardımcı olmaz."

"O zaman benimle gelmek zorundasın çünkü katılacağıma dair bir söz verdim ve ben sözümünden dönmem."

Karşı çıkmama fırsat vermeden yanımdan geçip asistanının yanına gitti. Şimdi bakma sırası bende ve sadece bakma zevkine eriştiğim en güzel kıça sahip olduğu için değil, onunla çıkmak zorunda olduğumu bildiğim için.

Hayattaki tercihim her zaman kendimi içinde bulduğum durumları yönetmektir. Bu kontrol istediğimden değil, asla tuzağa düşürülmek istemediğimden. Uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybetme riskini asla almak istemiyorum. Bu yüzden, bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak için her zaman kontrolü ele alıyorum.

Bu evliliği yönetmek şu anki en önemli önceliğim çünkü riskler çok yüksek. Şimdiye kadar evliliği zihnimde bir iş olarak çerçeveledim. Sadece yönetilmesi gereken başka bir durum. Kurallar koyabileceğimi düşündüm.

ve ikimizin de uyması gereken kurallar. Bir planımız olduğu ve ona uyduğumuz sürece on iki ayı atlatabileceğimizi düşünmüştüm. Benim için hiç de zor değildi ama şimdi Adeline için öyle olmadığını görüyorum. Hayata yaklaşımımızın ne kadar farklı olduğunu görüyorum.

Planımda izin vermediğim bir itme ve çekme var aramızda.

Herhangi bir durumda zorlayan kişi olmaya alışkırım ve ne zaman bir geri itmeyle karşılaşsam, her zaman istediğimi elde etmenin bir yolunu bulurum. Bu yol nadiren geri adım atmamı ya da taviz vermemi içerir.

Adeline sandığımdan çok daha fazla bana benziyor ve benim onu zorladığım kadar onun da beni zorlayacağını hızla anlıyorum. Ve önümüzdeki 364 gün boyunca lanet bir baş ağrısı istemiyorsam, uzlaşma sanatını öğrenmem gerekiyor.

Bu gece, onunla çıkmam gerekecek.

Jameson

N Kulüplerde geceleme hoşlandığım bir şey değil. Planlarımı son dakikada değiştirmek de hoşlanmadığım bir şeydir. Adeline ile geçirilecek bu gece hem Adeline'i hem de onun kötü ruh halini içerdiğinden, asla daha az bir şey olmak için bir bok gösterisi. Arabayı buraya getirdiğimiz andan itibaren de öyle oldu.

İki saattir buna katlanıyorum ve Adeline'in kasıtlı olarak damarıma basmaya çalıştığından neredeyse eminim. Onun şöhretine pek tahammül edemediğimi biliyor. Bunun iş stratejisinin bir parçası olduğunu anlıyorum, ancak sosyal medyaya değer anlara ya da dışarıdayken sürekli dikkat çekmeye tahammül edemiyorum. Hayatımın bir anını sosyal medyada paylaşmak için lanet bir fotoğraf çekmek üzere durdurmak, yaşamak istediğim şey değil. Nişanlılık dönemimizde onun dünyasının bir kısmıyla tanışmıştım, ancak bu gece tamamen başka bir seviyedeydi ve tüm bunları beni sinirlendirmek için kullandı.

Halka açık sevgi gösterileriyle dikkatleri üzerine çekti.

İnsanlarla fotoğraf çektirmeye teşvik etti.

Milyonlarca fotoğrafımızı ve videomuzu çekip internette paylaştı.

Bıktım artık.

Fotoğraflardan, insanlardan, bu kulüpteki lanet olası müzikten.

Kulübün en üst katındaki VIP odalarından birinde otururken "Artık fotoğraf yok," diyorum. Özel bir oda için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Bugün evliliğimizin ilk günü Jameson. Bence fotoğraf çektirmeliyiz. Ve bu kulüp harika fotoğraflar için mükemmel bir yer." Sesindeki meydan okuma açıkça belli oluyor ve bu geceki davranışının beni zorlamaya yönelik bir girişim olduğu varsayımımın doğruluğunu kanıtlıyor.

"Bu gece için yeterince fotoğraf çektin." "Buna ben karar veririm."

"Buna karar vermeyi sana bırakırsam, uykunda fotoğraf çekmeye başlarsın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ve sen de Bill'i bu evliliğin sahte olmadığına ikna etmeme yardım ettiğin için bana teşekkür edeceksin."

"Bu tartışmaya açık değil." Güvenlik şefimize biz buradayken ekibinin mola verebileceğini işaret ederken viskime uzanıyorum. "Bu gece başka fotoğraf çekmeyeceğiz ve sevgi gösterileriyle işimiz bitti."

"Doğru, yani sen öyle diyorsun diye öyle mi?"

"Bu konuda, evet. Seni şımarttım ama artık bitti."

Gözünü kırpmadan bakışlarımı tutuyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

Ayağa kalkıyor. "Hayır, işimiz bitmedi. Çok fazla fotoğraf çekiyorum ve bunları sosyal medyada paylaşıyorum. İnsanlar benden bunu bekliyor. Eğer buna bir son veririm ve seni onlarla paylaşmazsam, Bill'in bizden şüphe etmesi için bir neden olur." Eklemeden önce duraksıyor, "Ben tuvalete gidiyorum. Lütfen ben yokken bana şampanya ısmarla ve tüm bunları nasıl kabul edeceğini düşün. Bill'e bu evliliği sorgulaması için herhangi bir sebep vermeyi reddediyorum."

Bununla birlikte, kışını tam da benim istediğim gibi bir o yana bir bu yana salladığından emin olarak benden uzaklaşıyor.

Aman Tanrım.

Hostes geliyor ve bir şişe şampanya sipariş ediyorum. E-postalarımı kontrol ettiğim on dakika geçiyor.

Adeline odaya dönmedi.

Beş dakika daha geçti ve ben onu aramaya çıktım. Kulübe geri dönmek için özel odanın sessizliğini terk etmek zorunda kalmak beni sinirlendiriyor. Adeline'i bir kadınla konuşurken buluyorum. Yaklaştığımda gözleri benimkilerle buluşuyor ve kolunu uzatırken ağzı göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle açılıyor.

belime sarıldı.

"Jameson," diyor, sesinde hissetmediğini bildiğim bir şefkat var. "Lucia az önce bana gitmemiz gereken harika bir restorandan bahsediyordu." Vücudu benimkine doğru dönüyor ve bana bakarken bir elini karnıma götürüyor. "Somonlarının tadına doyulmaz olduğunu söyledi."

Adeline'in ellerimi tutması ihtiyacım olan son şey çünkü ona kızgın olsam da vücudum onunkine karşılık vermekten asla vazgeçmiyor. Bu onun da farkında olduğu bir şey çünkü bunu saklamaya hiç zahmet etmedim.

Evlilik maskaralığımızı sürdürerek kolumu ona doladım ve konuştuğu kadına gülümsedim. "Tavsiye için teşekkür ederim."

Adeline kendini bana doğru bastırıyor ve elinin karnımda gezinmesine izin veriyor. "Ona somonu ne kadar çok sevdiğini söyledim, sevgilim."

Elimi onunkinin üzerine koyarak vücudumdaki ilerleyişini durduruyorum ve onu bu hareket tarzına karşı uyarmak kadar sert bir şekilde kavıyorum.

"Seviyorum." Bakışlarımı Lucia'dan Adeline'e çeviriyorum ve tam bu konuşmayı bitirdiğimizi ona bildirmek üzereyken arkamdan bir ses geliyor.

"Jameson. Kulüplerin sana göre olduğunu sanmıyordum."

Döndüğümde eski bir iş tanıdığının gözlerini takdirle Adeline'in üzerinde gezdirdiğini görüyorum.

"Ian." Onu Adeline'le tanıştırıyorum, dikkatim Adeline'e baktığı gerçeğinde.

Lucia yanımdan ayrılıyor ve Adeline Ian'a gülümsüyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Brax'ı nereden tanıyorsun?"

Brax kulübün sahibi ve bu gece sadece davetlilere açık olduğu için herkesin onunla bir bağlantısı var. Aylar önce Adeline hakkında yaptığım araştırma, Brax'ın beş yıl önce evliliği bittikten sonra kısa bir ilişki yaşadığı bir adam olduğunu öğrenmemi sağladı. Onunla daha önce tanıştığım da hala onu istediği belliydi. Araştırmalarım ayrıca Brax'ın evli kadınlarla yatmasıyla ün yapmış bir adam olduğunu da gösterdi. Adeline'in hakkını yemeyelim, ilgilenmediğini açıkça belirtti. Ona gerçekten aşık olsaydım, evli bir kadının sınırların dışında olduğunu ona açıklamak için kendi yolumu bulmakta tereddüt etmezdim. İş bitiricim Gabriel'in bu pisliğe göz kulak olması için aklıma bir not aldım.

Ian gözlerini Adeline'den ayırmıyor. Ondaki arzu fişkırıyor ama bu onun için yeni bir şey değil. Benim yanımdayken tanıştığı çoğu erkek aynı deneyimi yaşadı. "Brax'la eski bir kız arkadaşım aracılığıyla tanıştım," diyor.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz. Peki ya sen?" Bakışları onun göğüslerine düşüyor. "Sanırım onu benden çok daha iyi tanıyorsun."

İçimde beklenmedik bir sahiplenme duygusu kabarıken kolum Adeline'e dolanıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarını kaldırıyor. Kısa bir süreliğine, sadece benim için, sonra tekrar Ian'a bakıyor. "Brax'la yıllar önce çıktım. Sadece kısa bir süreliğine. O zamandan beri arkadaşız." Ses tonundaki o rahat samimiyet kaybolmuştu ama Ian'ın bunu fark edeceğinden şüpheliyim. Bunu fark etmemin tek nedeni sesinin, ifadelerinin ve beden dilinin nüanslarını öğrenecek zamanım olması.

Adeline'e dönmeden önce kısa bir süre bana bakarak, "Artık evli olduğun için hayal kırıklığına uğramış olmalı. Gerçi Brax hakkında duyduklarıma göre, bir kocanın arkadaşıyla geçirdiği zamanın önüne geçmesine izin vermez." Bunu onu gözleriyle becerirken imalı bir şekilde söylüyor.

Elimi yanımda yumrukluyorum, Adeline'in bu işi halletmesi için elimden geleni yapıyorum çünkü onun hakkında emin olduğum tek şey, bu durumun kontrolünü ele almaya kalkışırsam taşaklarımı isteyeceği. Eğer o benim gerçek karım olsaydı, hala burada duruyor olmazdık. Ian'ın ilk bakışını geçmesine imkan yoktu.

Ellerimi sıkıca tutarak, "Bir arkadaş benim için sadece budur, Ian. Bir arkadaş. Daha fazlası değil." Ona karşı takındığı tonu iyi biliyorum. Karşı tarafa geri çekilmesini söyleyen bir ton.

İlk evliliği sona erdiğinde Adeline hakkında çok sayıda hikâye yazılmıştı. Arkadaşlarından biriyle aldattığını ima eden hikayeler. Bu konuyu onunla hiç konuşmadım. Çoğunlukla beni ilgilendirmedeği için, ama aynı zamanda buna bir an bile inanmadığım için.

Ian onun bu ihtiyatlı tavrına aldırış etmiyor, bir yandan gözlerini ondan ayırmazken bir yandan da şöyle diyor: "Jameson'ın yerinde olsam Brax'ı yakından izlerdim. Senin gibi bir kadınla, senin geçmişinle, muhtemelen bir şansı olduğunu düşünecektir."

Bu saçmalığa bir saniye daha tahammül etmek istemediğim için araya girdim. "Bu kadar yeter." Sadece iki kelime söylüyorum ama üçümüzün arasına öfkeli bir ağırlıkla düşüyorlar. Ian bu gece şanslı bir adam; eğer Adeline ve benim üzerimde yüzlerce göz olmasaydı, şu anda ayaklarımın dibinde yatıyor olurdu.

Adeline benden daha öfkeli. Elimden kurtulup Ian'a yaklaşarak şöyle diyor: "Senin gibi adamlar bana dışarıda gerçek pislikler olduğunu hatırlatıyor. Eskiden onlardan biriyle evliydim ve bir daha asla onun gibi bir pislığe katlanmayacağıma yemin ettim. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Ian.

Bir daha bana bakma. Bir daha asla yanıma gelme. Ve bir daha asla benimle konuşma."

Ian'ın yanakları kızarır ve Adeline'e nefretle bakar. "Bu bir hataydı. Büyük bir tane. Ama senin gibi sürtükler-"

Öfkem alevleniyor, göğsümü uzun zamandır hissetmediğim kadar yakıcı bir öfkeyle dolduruyor. "Siktir git gözümün önünden. Ve eğer bir daha karımın yanına yaklaşırsan, seni bu kararına pişman ederim."

Bana bakıyor, nefretini şimdi bana yöneltiyor. "İşte şimdi hata yapıyorsun dostum."

"Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık ve olmayacağız da. Ve yaptığım tek hata, suratına yumruğumu indirmeden Adeline'in önünde durmaya devam etmene izin vermem."

Sonunda bizden uzaklaşmadan önce birkaç dakika daha bana dik dik baktı.

Adeline vücudunu bana doğru çeviriyor, gözleri şiddetli bir ateşle dolu. "Benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok."

Artık onu göremeyene kadar Ian'ı izliyorum. Beni o kadar kızdırdı ki eve gittiğimizde bunu spor salonuma taşımam gerekebilir.

"Jameson," diye tersliyor Adeline, öfkesi daha da alevleniyor. "Ne dediğimi duydun mu?"

Ona bakıyorum. "Bana ihtiyacın olmayabilir ama artık benim korumam altındasın, bu yüzden seninle savaşmaktan çekinmeyeceğim."

Gözleri irileşti. "Ben senin değilim ve asla da olmayacağım."

"On iki ay boyunca benimsin ve buna alışman gerek."

"Aramızda herhangi bir şeye alışması gereken tek kişi *sensin*. Bir daha benim için savaşa girme."

Dönüp benden uzaklaşıyor, tuvalete doğru yürüyor.

Bu işin peşini bırakmaya niyetim yok, peşinden yürüyorum ve banyoya girdiğimde onu lavabonun başında buluyorum.

Arkasından ilerlediğimde bakışları aynada benimkilerle buluşuyor.

Tek kelime etmiyor; sadece o güzel gözleriyle meydan okuyor.

Ağzımı kulağına doğru eğiyorum. "Ben artık senin kocanım Adeline ve buna göre davranacağım. Sana yaklaşan her erkeğin gözü benim üzerimde olacak. Ve sana Ian'ın yaptığı gibi davranan her erkek, bunu bir daha asla yapmayacağını anlayacak." Kolumu beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bana seninle savaşmamamı söyleyebilirsin ama

seni dinleyeceğime dair en ufak bir umudun bile yok." Sesim alçalıyor ve ekliyorum: "Zamanla ne yapması gerektiği söylenebilecek bir adam olmadığımı öğreneceksin."

Aynada bana hançer gibi bakıyor. "Çek ellerini üzerimden."

Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı elbisesinin pürüzsüz kumaşında gezdiriyorum. Yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyorum. Adeline'in benim asla talep üzerine hareket eden bir erkek olmayacağımı anlaması gerekiyor.

Öfkesi yoğunlaştıkça nefes alış veriş
yavaşlıyor. Arzu da.

Her yerinden okunuyor.

Beyaz sıcak öfke ve arzu birbirine karışmış, aramızda öfkeleniyor, kendi öfkem ve arzumla buluşuyor.

Ustalaşmaya başladığımız dansı yapıyoruz.

İtme ve çekme.

Bir santim bile vermeyi
reddediyoruz. İkimiz de tek kelime
konuşmuyoruz. Sadece birbirimizi
bekliyoruz.

Sonunda ellerimi tutup zorla vücudundan çıkarıyor ve bana son bir kez bakarak banyodan çıkıyor.

Söz verdiğim gibi, öğrenecek.

Bazı savaşılarımızı kazanmasına izin vereceğim, ama sadece bana uygun olduğunda.

Adeline

N Bu gece Insta hikayelerinizi gördüm. MA neden takım elbise içinde bu kadar iyi görünmek zorunda?

Şu anda paylaştığım yatakta bacaklarımı önüme uzatıyorum.

Jameson ve mesajına cevap ver. Saat gece 1:00'i biraz geçiyor ve bu da günün olaylarından sonra sık sık sohbet ettiğimiz bir zaman. İkimiz de uykuyla mücadele ediyoruz, bu yüzden bu gece görüşmesi bazen buna yardımcı oluyor.

Adeline: Yakışmıyor. Hiçbir şeyin içinde iyi görünmüyor.

Natalie: Kederin ilk aşamasına geri döndüğümüzü görüyorum.

Adeline: Şu anda kederin tüm evrelerini aynı anda yaşıyorum. Bekle, hayır, son aşamada değilim. Bunların hiçbirini asla kabul etmeyeceğim. Cidden, adam dayanılmaz. Çıktığı kadınlardan oluşan o uzun sırayı nasıl arkasına aldığını hiç bilmiyorum.

Natalie: Hala bekleyen uzun kuyruktan bahsetmiyorum bile. Bu gece yanlışlıkla onun Insta etiketine tıkladım. Bu kadar çok kadının onun hakkında paylaşımında bulunmasını aklım almıyor.

Adeline: Yanlışlıkla mı?

Natalie: Tamam, yani bu bir yalandı. Merak ettim.

Adeline: Lütfen benimle kocamdan başka bir şey hakkında konuş. Bu gece onunla saatler geçirmek zorunda kaldım ve hala nefes aldığı için şanslı diyelim.

Natalie: Brax'ın kulübüne tek başına gideceğini sanıyordum?

Adeline: Gidecektim ama Jameson gitmemi istemedi. Ben de direndim ve sonunda onunla birlikte gittim.

Asistanım Vanessa'dan bir mesaj geldi. Bütün gece işle ilgili gidip geldik. Vanessa neredeyse benim kadar çalışıyor.

Jenna'yla toplantının yarın değil Salı günü olduğunu fark ettim.

Jenna Pearce ve ben birlikte kuracağımız moda şirketi için planlarımızı bir araya getirmenin ilk aşamalarındayız. Vanessa'dan yarın için bir toplantı ayarlamasını istedim ve daha önce geldiğinde bunun devam edeceğini teyit ettim. O da beni temin etti.

Adeline: Neden Salı gününe ayarlandı?

Belki Jenna yarın gelemez.

Vanessa'ya şüpheyile yaklaşılmaya çalışıyorum ama son zamanlarda çok fazla hata yapıyor, o yüzden bunu yapmakta zorlanıyorum.

Özür dilerim. Bu benim hatamdı. Sabah ilk iş onu arayıp değiştirip değiştiremeyeceğini sorabilirim.

Hızlıca takvimimi kontrol ediyorum ve gün içinde beş dakikalık boş bir zamanımın bile olmadığını fark ediyorum. Jenna ile buluşabileceğim başka bir zaman yok. Sabah 9:00'da buluşmak için randevu almıştım; bu kadar geç bir saatte bunu gerçekleştirmek için kendi gününü yeniden düzenleyebileceğinden şüpheliyim.

Adeline: Hayır, olduğu gibi kalsın.

Vanessa: Üzgünüm, Adeline. Bu bir daha olmayacak.

Adeline: Her şey yolunda mı, Ness?

Vanessa: Evet. Bunu berbat ettiğim için gerçekten üzgünüm.

Vanessa dört yıldır benimle çalışıyor ve şu anda yaptığı türden hataları hiç yapmadı. Birkaç haftadır bana söylemediği bir şeyler olduğuna ikna olmuş durumdayım. Vanessa, ekibimin genellikle güne bir gün önce onu gördüğümüzden beri başına gelen her şeyi özetleyerek başlayan üyesidir. Konuşmayı sever ama son zamanlarda içine kapandı.

Natalie ile mesajlaşmalarına geri dönüyorum.

Natalie: Diğer bir haber de, yarın akşam o tamirciyi tekrar göreceğim.

Bu adamdan bahsedilince dik oturuyorum.

Adeline: Bekle. Tank mı?

Cidden, Natalie en kötü erkeklerle tanışıyor. Son randevusunda, adam onu bir spor barına götürdü ve maçı izlemek için orada bulunan beş arkadaşıyla birlikte futbol izlemeye başladı. Adam Natalie'nin zamanını boşa harcadı ama Natalie onun yerine arkadaşlarından biriyle iyi anlaştı. Adını hatırlayamadığı için Tank lakabını taktığım tamirciyle. Birlikte kötü birayla sarhoş oldular ve en kötü ilk buluşmaları hakkında hikayeler anlattılar. İkisinin de ortak bir kötü randevu geçmişi var.

Natalie: Evet. Adının Ryan olduğunu öğrendim. Görünürde futbol olmayacağına söz verdi.

Ben Natalie'nin mesajını okurken Jameson elinde takım elbise ceket, gömleğinin üst birkaç düğmesi açık bir şekilde yatak odasına doğru ilerliyor. Beni tamamen görmezden geliyor ve ardında kolonyasından bir iz bırakarak banyosuna giriyor.

Koku, daha önce vücudunun benimkine değdiği anları hatırlatıyor. Dudakları kulağımda.

Karnımdaki eli.

Önümüzdeki bir yıl boyunca onun olduğumu söylerkenki kibri.

On iki ay boyunca benimsin ve buna alışman gerekiyor.

Hatıralar yerleştikçe öfke yeniden damarlarımda dolaşıyor.

Arzu da öfkeyle birlikte kıvılcımlanıyor çünkü Jameson'ın vücudunu, ellerimi tuttuğunu ya da nefesini tenimde hissettiğimi düşünemiyorum.

Bu beni ona karşı daha da öfkeliyor.

Adeline: Bir dakikalığına konuyu değiştirdiğim için üzgünüm ama beni hapishanede ziyaret edeceksin, değil mi?

Natalie: MA'ya zarar verdikten sonra mı? Tabii ki. En sevdiğin yemekleri de getireceğim. Her şeyi ayarladım.

Adeline: Güzel. Şimdi, Tank'a dönelim. Lütfen onunla seks yap. Önümüzdeki bir yıl boyunca seninle yaşamaya ihtiyacım var.

Natalie: O kadar uzun süre seksten vazgeçeceğini düşünemiyorum bile. Yani, Jameson'ın gerçekten o kadar uzun süre dayanacağını mı düşünüyorsun? Çünkü bundan şüpheliyim ve eğer o yapmazsa, sen de yapmak zorunda kalmamalısın.

Adeline: BILMIYORUM. Bu durumu yakından takip ediyorum.

Natalie: Durumları yakından takip etmekten bahsetmişken, Ian Swift'e göz kulak olmak isteyebilirsiniz. Bu gece Donna Hartford'un Insta hikayesini gördüm, onunla takılıyordu. Senin hakkında bir şeyler söyledi.

Jameson'la evliyken Brax'ı becermek. Sarhoşken saçmalamıştı ama yine de zarar verici olabilirdi.

Natalie'nin son mesajı geldiğinde Jameson banyodan çıktı. Sırtını bana dönerek yatağın kendi tarafına oturuyor ve telefonunu kaydırarak bir şeyler okuyor. Muhtemelen bir e-posta. Gördüğüm kadarıyla Jameson telefonunda nadiren başka bir şeye bakıyor ve kesinlikle herhangi bir sosyal medya hesabı yok.

Adeline: Bunun için teşekkürler. Gitmem gerek. MA burada. Yarın konuşuruz xx

Instagram'ı açıp Donna'nın hikâyelerini arattım.

"Tanrım, şu anda buna ihtiyacımız var mı?" Jameson onun paylaştığı videoları izlerken söylüyor. Artık üstsüz olduğu için görebildiğim tüm o kaslarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Az önce benimle konuşma şeklini de görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ian, Brax'la yattığım konusunda yalanlar yayıyor. Tam olarak ne dediğini duymak için bunu izliyorum."

Bana bakmak için döndü. "Ian endişelenmene gerek olmayan bir pislik."

Ona bakıyorum, bahsettiğim pek çok şeyi küçümseydiğini fark ediyorum ve bir kez daha telefonumu suratına çarpmak istiyorum. Bunu yapmak yerine yataktan kalkıyorum ve ona cevap verme zahmetine bile girmeden banyoya giriyorum.

Beni küçümseyen ve benim için önemli olan şeyleri önemsizleştiren erkekler, hiçbir şey yapmak istemediğim erkeklerdir. Üç yıl boyunca, beni sürekli küçümseyerek, aşağılayarak ve bana ondan daha değersizmişim gibi davranarak güvenimi yavaş yavaş yok eden bir adamla evli kaldım. Bunu çoğu zaman o kadar sinsice yapıyordu ki ne olduğunu bile fark edemiyordum. Başka bir erkeğe asla aynı ayrıcalığı tanımayacağıma dair kendime söz verdim.

Boşandığımdan bu yana geçen yıllar içinde bana sürük damgası vuruldu. Hem erkekler hem de kadınlar tarafından. Görünüşe göre, güçlü sınırlar konusunda ısrar etmek ve kötü muamele görmeyi reddetmek bir kadının kaltak olduğu anlamına geliyor. Dinlememeyi öğrendim. Aynı zamanda kendimi savunmayı da öğrendim ve Jameson söyleyeceklerimi kulak arkası edeceğimi düşünüyorsa önünde uzun bir yıl var demektir.

Banyoda on beş dakika geçiriyorum, vücudumu nemlendiriyorum ve yatağımı paylaşmak zorunda olduğum adama zarar vermeden devam etmek için güç topluyorum. Yatak odasına geri döndüğümde, onu duş almış ve yatakta oturmuş ciltsiz bir kitap okurken buluyorum.

Dikkatimi ondan uzaklaştırmaya çalışarak yatağa oturuyorum ve pencereden Manhattan'ı seyrederken biraz nefes alıyorum. Jameson'ın ana süiti lüks kaplamaları ve mobilyalarıyla görkemli ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak odası. Bir oturma odası, sizi her biri muhteşem manzaralara sahip ayrı banyolara götüren çift geçişli dolaplar içeriyor. Alan açık ve aydınlık, biraz daha koyu gri vurgular var.

Bana bakmadan, "Sakinleştin mi?" diye soruyor.

Duygularımı elimden geldiğince kontrol altında tutarken yatak örtülerini sıyrıp altlarına giriyorum. Beni Jameson gibi kışkırtan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Sen pislik olmayı bıraktığın sürece sakinleştin."

Hâlâ bana yan gözle bile bakmadan, "Bunun uzun süreceğini tahmin ediyormusun?" diye soruyor.

"Evet. En iyi tahminim on iki ay." Bu onun dikkatini çekti.

Kitabını kapatıp yere koyduktan sonra nihayet bana bakıyor. "Bütün bunlar sana Ian'ın endişelenmen gereken biri olmadığını söylediğim için mi? Yoksa araya girip bu gece ona siktir olup gitmesini söylediğim için mi?"

"Neden evlenmemiş bir adam olduğunu şimdi anlıyorum. Kadınlar hakkında gerçekten bilgisizsin."

Bana o sıkılmış bakışıyla bakıyor. Ciddi hasar vermek istediğim bir bakış. "Hangisi, Adeline? Bütün geceyi bu işin aslını öğrenerek geçirmeye niyetim yok."

"Ne var biliyor musun? Seni nasıl daha iyi bir insan olacağın konusunda eğitmek benim işim değil. Ve dürüst olmak gerekirse, seni aydınlatsam bile beni dinleyeceğinden şüpheliyim. Tahminim hâlâ geçerli. Eğer kendi başının çaresine bakamazsan, bir yıl boyunca bunu yaşayacaksın." Bununla birlikte ışığı kapatıyorum, yorganı üzerime çekiyorum ve yan yatıyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve ondan mümkün olduğunca uzakta olmaya çalışıyorum. Tanrı'ya şükür bu Alaska King yatağı. Daha küçük bir şey olsaydı değiştirmek için ısrar etmek zorunda kalırdım.

Jameson bu gece ilk kez beynini kullanıyor ve benimle bir daha konuşmuyor. Okumaya geri dönüyor ve bana uyumam için alan bırakıyor.

Dün gece olduğu gibi bu gece de yorgunum, ancak uyku beni ele geçiriyor. Jameson ışığını söndürdüğünde hâlâ uyanıktım. Ve saatler sonra, sabahın dördünde yatak odasından çıktığında da hâlâ uyanığım. Kısa bir süre sonra uykuya dalıyorum, yatak bana kaldığı için minnettarım. Bir yıl boyunca bu adamın yanında uyumayı nasıl başaracağım, hiçbir fikrim yok.

Uyandığınızda annenizin rastgele erkeklerle kafayı bulurken çekilmiş yarı çıplak fotoğraflarını görmek, uyanmak için hiç de iyi bir yol değildir. Bir haftaya başlamak için de iyi bir yol değildir. Ya da bir evliliğe, özellikle de gerçek görünmesi için neredeyse tüm enerjinizi harcadığınız bir evliliğe. Sadece iki saat uyuduğunuz için çok az enerjiniz varsa, bu saçmalıkların hiçbirisi için fazla zamanınız kalmaz.

Benim pazartesi böyle başlıyor.

Günün iyi geçeceğine dair iyi bir işaret değil.

İlk yarım saatimi ekibimle bu konuda mesajlaşarak geçiriyorum ki bu yapmayı sevmediğim bir şey. Çok çalışıyorum ama uyandıktan hemen sonraki zamanı boş tutmaya çalışıyorum. Bunun için sabah antrenmanımı atlamak zorunda kalmam beni kızdırıyor.

Hepsi yalan. Hepsi yalan. Annemin pek çok farklı erkekle yattığı kısmı değil ama geri kalan her şey yalan.

Annem uyuşturucu ya da alkol kullanmaz. Ailesi alkolikti ve çocukken onu sık sık döverlerdi. Tüm maddelere tamamen karşıdır.

Ama seks onun tercih ettiği bir uyuşturucudur. Sosyal medyada ve magazin basınında yayınlanan fotoğrafların hepsinin gerçek olduğundan hiç şüphem yok. Sadece onlarla birlikte basılan kelimeler uydurma.

Güne başlamak için hiç de iyi bir yol değil.

Ekibimle mesajlaşmayı bitirdikten sonra duş alıp giyiniyorum, en sevdiğim parfümden sıkıyorum ve kocama rapor vermek için yatak odasının güvenliğinden ayrılıyorum.

Evet, rapor, çünkü öyle hissettiriyor.

Jameson mutfakta kendine kahve dolduruyor. Bana bakıyor ve "Kahve ister misin?" diye sorarken gözlerimi vücuduna indirmek yerine onunkilerde tutmak için çok çalışıyorum. Bu vücuda sahip bir adamla neden sahte bir evlilik yapmak zorunda kaldığımı ilk kez merak etmiyorum. Evrenin bana oynadığı acımasız bir şaka bu.

Siyah bir takım elbise giymiş, geniş omuzları gözlerimi önce omuzlarına sonra da geri kalanına çekiyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama bu anlamsız bir çaba. Ondan etkilenmememin hiçbir yolu yok.

Kahvaltı barının taburelerinden birine kayarken kahve teklifine "Evet, lütfen," diyorum.

Jameson'ın mutfuğı da çatı katının geri kalanı gibi gösterişli. Manhattan'ın doksan altı kat yukarısındaki çatı katı, en üst katın tamamını kaplıyor ve şehrin muhteşem manzarasına sahip. On beş metrelik tavanları, baştan sona son teknoloji ürünü kaplamaları ve çatı katını çevreleyen yirmi dört adet 10x10 ayak penceresiyle evi, şimdiye kadar bulunduğum en lüks ev. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü benim dairem de çok lüks.

Mutfakta mermer zeminler, tezgahlar ve backsplash'ler var. Tamamen beyaz ve doğal meşe, bu beni şaşırttı. Jameson'ın evinin beyazın hafif ve havadar hissinden ziyade griler ve daha koyu, erkeksi renklerle dolu olduğunu hayal etmişim. Yatak odası ve ofisinde biraz daha koyu tonlar var, ancak çatı katı çoğunlukla beyazdan oluşuyor. Yarattığı hissi sevsem de, burası benim çatı katım olsaydı ben şahsen çok daha fazla renk eklerdim. Beyazın güzelliğı de bu; renk sıçramaları Jameson'ın evindekinden çok daha fazla kişilik katabilir.

Central Park'a bakan kahvaltı barında otururken, "Bu sabah haberleri gördün mü?" diye soruyorum.

"Gördüm." Adaya geri dönmeden önce kahvemi getiriyor. İçkimden bir yudum alırken ona bakıyorum. "Ve?" Eminim bu konuda görüldüğü kadar sakın değildir. İkimizin de bu hikâyenin dikkat çekmesine ihtiyacı yok. annemin getirecekleri hakkında.

Telefonu bir mesajla çaldı ve okumak için aşağıya baktı. Sonra bana dönüp, "Bu hikâyenin bir haber döngüsü bile süreceğinden şüpheliyim, Adeline. Yerinde olsam dikkatimi buna vermezdim." Ardından telefonuna geri dönüyor ve en iyi yaptığı şeyi yaparak beni başından savıyor.

Fincanımı yere bırakıp tabureden kalkmadan önce sakince kahvemden uzun bir yudum daha alıyorum. Adaya doğru yürüyüp Jameson'ın karşısında duruyorum. "Seni nasıl daha iyi bir insan olacağın konusunda eğitmek konusunda fikrimi değiştirdim. Beni reddettiğın bu şeyin sona ermesi gerekiyor. Eğer bitmezse, yaptıklarımın sorumlu tutulamam."

O lanet sıkılmış bakışı bir kez daha ortaya çıkıyor. "Seni reddetmiyorum. Söylediklerini dinledim ve sonra sana durumla ilgili en iyi değerlendirmemi yaptım."

Gözlerim açılıyor. "Az önce öyle mi yaptın? Sana durumla ilgili en iyi değerlendirmemin ne olduğunu söyleyeyim: İkimizden sosyal medya ve magazin yalanları konusunda daha deneyimli olan benim, bu yüzden sanırım

bu durumun nasıl ilerleyebileceği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum. Bunun bir haber döngüsü içinde sona ereceğini sanmıyorum."

"Öyle olmasa bile, bu senin odaklanmana değmeyecek bir boş laf." "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrin yok." *Bu konuşma* benim Lanet olası odaklanma. Sosyal medya yöneticim Lara mesaj atınca kurtuluyorum.

Lara: Ofisteyim. Ne zaman geleceksin?

Lara ekibimin en çalışkan üyelerinden biri. İki yıldır benimle çalışıyor ve bu süre zarfında markamın büyümesi için denediğim birçok şeyden daha fazlasını yaptı. Elinde telefonuyla uyandığına ve beyninin uykusunda yeni stratejiler formüle ettikten sonra çoktan yüksek vitese geçtiğine ikna oldum.

Adeline: Ben artık gideyim. Yakında görüşürüz.

Jameson'a bakıyorum. "Sosyal medya yöneticimle strateji belirlemek için şimdi ofise gidiyorum. Kampanyalarında kullanmak üzere çeşitli görseller elde etmek için muhtemelen bizimle bir çekim yapmak isteyecek ve bunun bugün ya da yarın gerçekleşmesini isteyecek. Umarım boş vaktiniz vardır ya da müsait olursunuz. Yaklaşık bir saate ihtiyacımız olacak." Jameson'ın bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce Lara'dan birkaç mesaj daha gelince telefonuma bakıyorum. "Sanırım muhtemelen burada fotoğraf çekirmek isteyecektir." Telefonuma bir mesaj daha gelince "Kahretsin, gitmem gerek" diye mırıldanıyorum ve yatak odasından dizüstü bilgisayarımı ve çantamı almak için mutfaktan çıkıyorum.

Jameson bana katıldığında yatak odasında ruj sürüyordum. "Fotoğraf çekimi yapmıyoruz," diyor, bunun üzerine bir tartışmaya girmeyeceğini ifade eden bir ton kullanıyor.

Ben de olacağımı ifade eden bir ton kullanıyorum. "Yapıyoruz. Bugün mü yoksa yarın mı olacağına sen karar vereceksin." Bugün nereden vakit bulacağımı Tanrı bilir, ama bugünü seçerse, bunu gerçekleştireceğim.

"Evli çiftler sosyal medya için fotoğraf çekimi yapmazlar, Adeline."

Dudaklarımla bitiriyorum ve ona bakıyorum. "İşte bu yüzden sosyal medyayla ilgili her şeyi yanlış anlıyorsun. Makinenin nasıl çalıştığını bilmiyorsun. Ben biliyorum ve bu tam da gündemdeki evli çiftlerin yaptığı şey. Daha da önemlisi, benim yaptığım şey bu ve şu anda benimle birlikte olduğuna göre, *senin* de yaptığın şey bu."

"Belki de yaptığın şeyi değiştirmenin zamanı gelmiştir." Telefonu bir mesajla alıyor ve kontrol ettikten sonra "Max arabayı hazırladı" diyor.

Benimle geliyormuş gibi yatak odasından önden çıkmam için kolunu yana açtığına kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Bu soruyu sanki benimki şimdiye kadar sorulmuş en aptalca soruymuş gibi söylüyor.

Onu bıçaklamak için bir bıçak bulmaktan kaçınıyorum. Bunun yerine, "Birlikte çalışmak için araba kullanmamıza gerek yok." diyorum.

"Hayır, ama gidiyoruz."

"Jameson," diye başlıyorum ama telefonu çalıyor ve aramaya cevap vererek yatak odasından çıkıyor.

Peşinden bakıyorum, onu takip etmemeye ve benimle ilişki kurma biçimi hakkında ne düşündüğümü ya da işe giderken arabayı paylaşmamızı beklemesi hakkında ne düşündüğümü söylememeye kendimi zorluyorum.

Nişanlılık dönemimiz boyunca evliliğimizin bazı yönlerini nasıl ele alacağımızı müzakere ettik. Jameson benim şoförümü bırakıp onunkini kullanmam konusunda ısrar etti. Bana Bill'in bunu beklediğini söyledi. Bu müzakere ettiğimiz şeylerden sadece biriydi, ancak uzlaşmaya varmam aylar aldı.

Sonunda, evliliğe bu şekilde başlamayı kabul ettim, ancak benim için işe yaramazsa fikrimi değiştirme hakkımı saklı tuttuğumu açıkça belirttim. Yeterince açık bir şekilde ifade etmediğim şey ise her gün işe tek başıma gidip gelmek niyetinde olduğumdu. Jameson ve ben geceleri ve hafta sonları birlikte yeterince zaman geçirmek zorunda kalacağız; kesinlikle birlikte gereksiz zaman geçirmemize gerek yok.

Dizüstü bilgisayarımı ve çantamı alıp asansöre doğru ilerliyorum. Jameson asansöre bindiğimde görünürde yoktu ama birkaç dakika sonra onu arabada, hâlâ telefonla konuşurken buluyorum.

Koltuğuma kayarken gözleri benimkilere takılıyor. Görüşmeyi sonlandırmadan önce telefonda "Yakında görüşürüz," diyor. Sonra bana, "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Ona söylemek istediğim hiçbir şeyi söylemeden başımı sallıyorum. Onun yerine sadece "Evet." diyorum.

Max trafiğe çıkarken gergin bir sessizliğe gömülüyoruz. Benim için gergin. Jameson'ın bir şey hissedip hissetmediği hakkında hiçbir fikrim yok. E-postalarım konsantre olmaya çalışıyorum ama bu umutsuz bir çaba. Hâlâ yapmamız gereken fotoğraf çekimi hakkında bitiremediğimiz konuşmaya takılıp kalmış durumdayım.

Jameson buna ihtiyacımız olmadığını düşünüyor olabilir ama deneyimlerim bana ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Bu konuyu ona bir daha açmayacağım çünkü bu konuda tam bir pislikti. Ben alırım.

Vanessa, Shantel'i arayıp randevu alacak. Ancak, bu konuda söyleyeceklerimi duymazdan geldiği için ona duyduğum kızgınlık göğsüme oturuyor ve saatlerce orada kalacağını biliyorum.

Yolculuğa çıkalı beş dakika olmuşken Natalie'den gelen bir mesaj dikkatimi dağıtmamı sağlıyor.

Natalie: Annenle ilgili şeyleri gördüm. Sen iyi misin?

Adeline: Nasıl olduğunu biliyorsun. Bu yeni bir şey değil. Ben iyiyim.

Natalie: Evet, biliyorum bebeğim, ama bu senin annen. Daha önce hiç oraya gitmediler.

Haklı; annem ve kız kardeşim yıllardır haberlere pek çıkmadılar. En azından gerçek hikayede. Hakkımda yazılan yalanların çoğu seks hayatıma odaklanıyor. Natalie, bu tür yalanları ailem hakkındaki gerçeklere tercih edeceğimi bilen tek kişi.

Adeline: Ekibimi bu işe verdim. Bunu annemden uzaklaştırabilecek biri varsa o da Lara'dır. Simon da dişlerini geçirebildiği her şeye geçirmekten çekinmeyecektir.

Avukatım vahşidir. Çoğu kişi ona karşı kazanamaz.

Doğru. Tamam, bana ihtiyacın olursa haber ver. Bu sabah hastalarla meşgulüm ama öğleden sonra boşum.

Adeline: Seni seviyorum. Teşekkür ederim.

Natalie: Beni gerçekten sevseydin Simon'ı sikini bırakıp benim için karanlık tarafa geçmeye ikna ederdin.

Max aniden fren yapıyor, beni öne doğru sarsıyor ve telefonum elimden fırlayıp arabanın içinde Jameson'a doğru uçuyor.

Telefonu aldı ve bana geri verdi. "İyi misin?" Göz kırpıyorum.

Belki de ilk kez benim sağlığımı kontrol ediyordu. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki cevabımı verirken tökezliyorum. Ona hemen cevap vermiyorum ama sonunda "İyiyim" diyorum. Sadece iki kelime ama ben bile biraz soğuk çıktıklarını kabul edebilirim. Önemli olduğundan değil. Jameson'ın bir şeyleri nasıl söylediğini fark ettiğinden bile şüpheliyim. Benimle ilgili başka hiçbir şeyi fark etmediği kesin, o zaman neden buna dikkat etsin ki?

Telefonuna geri dönmeden önce bana kaba bir şekilde başını sallıyor.

Kolonyasının beni etkilemeye başladığını görmezden gelmeye çalışarak mesajlarıma geri dönüyorum. *Başladı* demek pek doğru olmaz. Bu sabah mutfakta ona katıldığım andan itibaren bunun farkındaydım. Şu anki kadar yakın olmak, bu kadar uzun süre, sadece tepkimi yoğunlaştırıyor.

Beni bu şekilde etkilediği için ondan daha da nefret ediyorum.

Adeline: Eğer beni gerçekten sevseydin, şirketimi geri almanın bir yıl evli kalmamı gerektirmeyen bir yolunu bulurdun.

Natalie: Görüyorum ki MA hala bir pislik gibi davranıyor.

Adeline: Ciddi ciddi onun bir pislik olmaktan vazgeçeceğini düşünmüyoruz, değil mi?

Natalie: Umut içinde yaşıyorum.

Adeline: Zahmet etmiyorum. Umarım önümüzdeki on iki ay içinde cinayetten hapse girmem.

Natalie: Gitmem gerek. Umarım iyi bir gün geçirirsin. Ve sadece 363 gecen daha var. Sende bu var x

E-postalarım geri döndüm. Max arabayı durdurduğunda iki tanesini halletmiştim. Dışarıya bakarken kaşlarımı çattım. Jameson'a giden yol üzerindeki ofisimde değiliz. Bir kafenin önüne park etmiştik.

"Kahvaltı için ne istersin?" Jameson soruyor.

Ona bakıyorum. "Pardon?" Bana kahvaltıda ne istediğimi sorduğuna yemin edebilirim ama kesinlikle bunu sormamıştı.

"Yemek yemedin. Nasıl hissediyorsun?"

Ona bakmadan önce tekrar kafeye bakıyorum. "Aç değilim."

Onu sınıyormuşum gibi nefesini içine çekiyor, ki kayıtlara geçsin, sinamiyorum. Keşke deneseydim, çünkü bu benim en sevdiğim şey olmaya başladı, ama şu anda sadece kafam karışık. "Sana bir simit ve kahve getireyim," diyor arabadan çıkmadan önce.

Beynimin olan bitene yetişmesi birkaç dakika alıyor.

Anladıktan sonra arabadan inip onu dükkâna kadar takip ediyorum.

Ona katıldığımda Jameson tezgâhın arkasındaki kadınla konuşuyordu. Birbirlerine eski arkadaşlarmış gibi gülümsüyorlar ve yanılmıyorsam kadın ona bir konuda takılıyor. Beni gördüğünde gülümsemesi daha da büyüyor ve ellerini çırpıyor. "Sen Adeline olmalısın! Seninle tanışmak için can atıyorduk." Jameson'a azarlayıcı bir bakış attı. "Bu seni bizden saklıyordu."

Daha önce kafamın karıştığını düşünüyordum ama şimdi gerçekten karıştı. Bir: Jameson'ı hiç gülümserken gördüğümünden emin değilim.

İki: Onun bir başkasına gülümseme ilhamı verdiğini gördüğümü hiç sanmıyorum. Ve üç: Adam aslında başka bir insanla şakalaşıyor.

İçinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

Ona gülümsüyorum. "Kesinlikle öyle."

Jameson'ın gözleri benimkileri buluyor. O koyu kahverengi gözlerinde daha önce görmediğim bir şey parlıyor: sıcaklık. Bu beni şaşırtıyor, tüm düşüncelerimi yavaşlatıyor ve hepsini büyük bir karmaşa içinde birbirine bağlıyor.

"Şey," diyor kadın, "sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Brenda. Kocam Vinnie." Dükkânındaki hiçbir şeyi işaret etmiyor. "Buralarda bir yerde. Onunla yakında tanışacaksın, ama şimdilik sana ne getireyim?"

"Krem peynirli bir simit ve-" Jameson başlıyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"Hayır, bunlardan bir tane alayım lütfen," diyorum ve az önce gördüğüm Nutella rulolarını işaret ediyorum. Bir insan Nutella'yı nasıl es geçebilir, aklım almıyor.

"Kahvaltı için mi?" Jameson mırıldanıyor. Ses tonundan seçimimi yargıladığı anlaşılıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yemek yememe niyetli görünüyorsun. Yemek istediğim şey bu. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Sen bilirsin." Sıcaklık gitti ama yargı kaldı. Bundan eminim.

"Cidden," diyorum sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, "beni Nutella ruloları ya da Nutella'lı herhangi bir şey servis eden bir kafeye getirme ve satın almamamı bekleme. Ve yargını bir kenara bırak yoksa onu getirdiğine pişman ederim seni."

Son bir "nasıl isterseniz, keyfinize bakın" bakışıyla Brenda'ya dönüyor. "Biz de tuzlu karamelli latte alacağız."

Brenda kahveyi hazırlamaya koyulurken ben Jameson'ın yanında sessizce durup kahve tercihimizi ezberlemiş olduğu gerçeğini irdeliyorum. Son üç ay boyunca birlikte geçirdiğimiz zaman çoğunlukla geceydi. Muhtemelen sadece üç kez birlikte kahve içtik. Tuzlu karamelli latte içtiğimi hatırlamasından etkilendim (sinir bozucu bir şekilde). Simit sevdiğimi hatırlamasından da etkilendim. Yani, bunu asistanının onun yerine hatırlamasına bile bağlayamıyorum. Shantel onu yönlendirmek için burada değil.

Ben böyle bir bilgiyi hatırlamak için nasıl bir numara kullandığına karar vermeye çalışırken Brenda, "Jameson, Mark bu hafta tavsiye almak için seni arasa olur mu? İşini büyütme konusunda babasının kulağını çınlatıyor ve dürüst olmak gerekirse, üçümüzün arasında, Vinnie bu tavsiye için gidilecek kişi değil. Ve eğer bunu tekrarlıyorsanız" -bize sert bir bakış attı- "bunu inkar edeceğim."

Tüm bunları öyle anlamlı bir şekilde söylüyor ki dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Tanrım, Brenda gibi annelere nasıl da bayılıyorum. Benim yetiştirdiğim annelere hiç benzemiyorlar.

Bana baktığında, "Dudaklarım mühürlü. Sırrın benimle güvende."

Sırıttı. "Senden hoşlanacağımı biliyordum." Sonra dikkatini Jameson'a veriyor ve "Adeline'ı bulman neden bu kadar uzun sürdü?" diyor.

Ona eğlenerek bakıyorum ve "Evet sevgilim, neden bu kadar uzun sürdü?" diyorum. Bana bakıyor, benim kadar eğlenmiş değil.

Brenda'nın kocası mutfaktan seslenerek onu soruma cevap vermekten kurtarıyor: "Bren, acele et kadın. Az önce yirmi kahve ve bir sürü yemek siparişi aldık."

Brenda gözlerini deviriyor. "Yirmi dört yıldır evliyim Adeline ve Tanrı şahidim olsun ki bazı günler onu öldürmemeyi nasıl başardığımı merak ediyorum."

Gülümsüyorum. "Ben de iki gündür evliyim Brenda ve ben de kocam hakkında aynı şeyi merak ediyorum."

Bir kahkaha atıyor ve komplocu bir tavırla başını sallıyor. "Bu adamlar biraz idare istiyor. Evlilik kolay değil, bu kesin."

Dikkatini benim siparişime veriyor ve beş dakika sonra, oğlunun onu aramasını kabul ettikten sonra, Jameson ve ben dükkândan ayrılıyoruz. Dışarı çıktığımda ve bizi takip ettikleri arabayı kaldırımda beklemek üzere bırakan Jameson'ın güvenlik görevlilerinin yanından geçerken sabahın serinliği beni soğuk bir hava dalgasıyla karşılıyor. Paltomu daha sıkı çekiyorum ve aceleyle arabaya gidiyorum.

Jameson kapımı açtığında bana diktatör sesini kullanıyor ve şöyle diyor: "Bill buranın günlük müşterisidir, o yüzden sesini alçalt. Brenda'ya söylediğin her kelime tekrarlanacak."

"Tanrı aşkına Jameson, şaka yaptığımı sandı." "Sadece söylediklerinizi aklında tut."

Bunun üzerine tüm düşüncelerimi kendime saklamayı başarıyorum. Hava bu kadar soğuk olmasaydı, kaldırımda durup onunla tartışırdım, ama öyle olduğu için arabaya kayıyorum ve sıkıntımı bir kenara itiyorum.

Kapımı kapattı. Birkaç dakika sonra yanımda oturuyor ve Max tekrar trafiğe çıkıyor.

Lattenden bir yudum alıyorum ve Jameson ile Bill'in neden Brenda'nın dükkânına sık sık geldiklerini anlıyorum. Kendimi onunla sohbet etmekten alıkoyamadan, "Brenda kahveden anlar," diyorum.

Başını salladı. "Şehirdeki en iyi kahve o."

"Ne zamandır oraya gidiyorsun?"

"On dört yıl önce Bill beni oraya götürdüğünden beri. O zamanlar Vinnie'nin babası dükkânın sahibiydi. Bill yıllarca onun müşterisiydi."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Hayır. Dört yıl önce vefat etti. O zaman Brenda ve Vinnie devraldı."

Nutellalı rulodan bir ısırık almadan önce biraz daha kahve yudumluyorum. İşe gidene kadar bekleyecektim ama Brenda'nın kahve yapma becerisinin yemeğe de yansıyıp yansımadığını bilmem gerekiyor.

Uzaniyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ekmeğin bir kısmını daha ağzıma atarken. "Bu inanılmaz. Cidden, tarifini öğrenmem gerek."

"Sen mi pişiriyorsun?"

"Bu kadar şaşırma. Birçok şeyi nasıl yapacağımı bilirim."

"Bundan şüphem yok," diyor telefonuna bakmadan önce.

Nutella rulosunu bitirirken onu izliyorum. Gözlerimi yüzünden ayırmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bugün giydiği takım elbise bana bir şeyler yapıyor. Yapmamasını tercih ettiğim şeyler.

Bir de elleri var.

Bakışlarımı vücudundan aşağı onlara doğru kaydırıyorum. Telefonuyla işlerini nasıl hallettiğinden emin değilim. O ellerin büyüklüğüyle değil.

Tanrım.

Ve şimdi söz konusu ellerin ne işe yarayacağını düşünüyorum. İptal, iptal, iptal.

Dikkatimi hızla ellerime veriyorum ve Nutella rulomun yok oluşunu izlemeye odaklanıyorum. Jameson'ın telefonuyla uğraşmasını izlemekten çok daha güvenli.

Sonraki kısa süreyi hiç kahve içmediğim kadar hızlı kahve içerek geçiriyorum. Max arabayı ofisimin önüne çektiğinde, yeterince hızlı çıkamıyorum.

O takım elbiseyle, o ellerle ve o şeylerin ilham verdiği tüm düşüncelerle arama mesafe koymam gerekiyor.

Eşyalarımı topluyorum ve kahve fincanımla hokkabazlık yapıyorum. Jameson kapımı açtığında içkimin kalanını dökmemeye çalışıyordum. Arabadan inmeyi ve benimle birlikte yanıma gelmeyi başardı.

zar zor fark ettim. Çünkü tek düşünebildiğim ondan kaçmaktı. Ve şimdi arabanın dışında duruyor, izliyor ve bekliyor.

Max'e teşekkür edip arabadan indikten sonra, "Kendi kapımı açabilecek kapasitedeyim," diyorum. Eğer Jameson benim gerçek kocam olsaydı, her şeyi kabul ederdim, ama değil ve benim için bir şeyler yapmasını istemiyorum. Evet, Bill yanımdayken, ama şu anda buna hiç gerek yok.

"Farkındayım." Sesi sertti. "Belki de her seferinde yaygara koparmadan bir kocanın yapması gereken şeyleri yapmama izin verebilirsin."

"Belki de kocalık görevleri olarak gördüğümüz şeylerin bir listesini karşılıklı olarak yapmalıyız. Benim listemdeki en önemli madde, karısının yatak odasında tüm eşyaları için yer olmasını sağlamak olurdu."

Dudakları birbirine yapışıyor ama ısırıyor. Bunun yerine, "Eve gitmeye hazır olduğunda Max'e haber ver. Muhtemelen bu gece geç saatlere kadar çalışacağım."

Planlarını bilmek gerçekten umurumda değil. Aslında, hayır, bu doğru değil. Bu gece kendimi onun için ne zaman hazırlamam gerektiğini bilmek umurumda, o yüzden bu iyi bir haber. Ona söylemekten kaçınıyorum, ne kadar geç olursa o kadar iyi.

Sadece başımı sallıyorum ve binama doğru yürümek için dönüyorum.

"Bir şey unuttun Adeline," diyor ilk adımımı atarken. Kaşlarını çatarak arkama bakıyorum. "Ne unuttun?"

Bana doğru geliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kolunu belime doluyor, vücudumu vücuduna yaslıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Vay anasını.

Tüm duyularım harekete geçti.

Kokusu.

Dokunuşu.

Tadı.

Neden,

Tanrım?

Neden Jameson bu kadar güzel kokmak, hissetmek ve tatmak zorunda? Onu uzaklaştırmak istiyorum.

Yapamıyorum çünkü ellerim çok fazla şeyle dolu. Ama aslında yapamam da.

Dünyaya göre ben onun karısıyım ve ne yazık ki dünya beni izliyor. Ve Jameson ilk kez onlara iyi bir gösteri sunuyor.

Kameraların dışarıda olduğunu biliyor, bu yüzden öpüşürken acele etmiyor. Her şeyini veriyor, dili de dahil. Ve Tanrım, eğer bundan zevk alıyormuş gibi hissetmiyorsa.

Her saniyesinden nefret etmiyor olsaydım ben de ederdim.
Sorun şu ki, onu öpme şeklim nefret ettiğimi göstermiyor.
Vücudum onunkine biraz fazla umutsuzca yaslanıyor.
Onun bana verdiği kadar dilimi ona veriyorum. Ve utanç
verici bir şekilde, sanırım az önce inledim.

Jameson öpüşmeyi bitirip bana bilmiş bir bakışla baktığında bunu hemen
hemen doğruluyor. Pislik herif daha sonra mırıldanıyor, "Bu cevabı, bunun koca
listemde kalması gerektiğinin teyidi olarak alıyorum."

"Söz konusu ben olunca hiçbir şeyi varsaymamalısın."

Gözlerinde eğleniyormuş gibi bir ifade beliriyor ama onun hiçbir şeyden
eğlendiğini görmediğim için yanıldığımı biliyorum. Muhtemelen yüzünü
buruşturmasına neden olan bir gazı var. "Seninle ilgili varsaydığım tek şey,
hiçbir şey varsaymamam gerektiği."

Tanrım, bu hiç kafa karıştırıcı değil. Yani, belki değil ama şu anda benim için
öyle. Denesem bile düzgün bir düşünce oluşturamıyorum. O öpücükten sonra
olmaz. Söylediği herhangi bir şeyi anlamlandırmaya çalışmak da bir o kadar zor,
o yüzden buna teşebbüs bile etmiyorum.

"Bu gece geç saatte görüşürüz. Aslında eve yeterince geç gelersen uyuyor
olacağım." Yanından uzaklaşmadan önce ona uzun ve sert bir bakış atıyorum.

Neyse ki bu sefer beni durdurmuyor ve benden başka bir şey talep etmiyor.

İsteseydi de duymamış gibi yapardım sanırım.

Bu sabah zaten çok fazlaydı; tüm bunlardan kurtulmak için en az bir yıla
ihtiyacım var.

Jameson beni işe bıraktıktan birkaç saat sonra Lara, "Doğru," diyor. "Tüm
hesaplarımıza gönderiler gönderdim ve aylık kampanyalarımızı değiştirerek
dikkatleri istemediğimiz yönle çekmeye çalıştım. Bunun hızlı bir şekilde
ortadan kalkmasını beklemiyorum ama biraz çalışmayla bunu örtbas
edebileceğimizi düşünüyorum." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bir an
telefonuna baktı. "Simon ortaya çıkan her şeyi ona göndermemi istedi, o yüzden
bunu da takip edeceğim." Duraksıyor. "Şimdi, bu fotoğraf çekimi hakkında.
Jameson'ın çok meşgul olduğunu ve bunu yapmak istemediğini söylediğini
biliyorum ama ona ihtiyacımız var Addy. Eminim senin için zaman bulabilir?"

Bir erkekle sahte evlilik yapacaksanız bir numaralı kural şu olmalıdır: Sadece siz ondan, o da sizden hoşlanıyorsa onunla evlenin. Birbirinizden nefret ediyorsanız her şey çok zordur.

Başımı salladım. "Ona ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Onun üzerinde çalışacağım. Ayrıca lütfen Ian Swift'e ve Brax'la yatmam hakkında söyleyeceği her şeye dikkat et."

"Her şeyin üzerindeyim." Lara ihtiyacımız olan son şeyin Jameson'ı aldattığıma dair yalanlar olduğunu biliyor. Bilmediği şey ise bunun Jameson ve benim ihtiyacımız olan son şey olduğu. Şirketimi geri alma şansımı tehdit eden her şeyi durdurmaya kararlıyım.

"Adeline," diyor Vanessa kafasını ofisime uzatarak, "Jenna az önce toplantıyı yarın sabaha alabileceğini doğruladı."

"Harika. Teşekkürler, Ness."

Lara, "Fotoğraf çekimi için en kısa zamanda bana haber ver. Senin evinde yaparız. İnsanlar Jameson'ın çatı katını görmek için can atıyor."

Tanrım, bunun farkındayım. Çatı katına ve hayatına olan ilginin onu etkilemediğinin de farkındayım. Kendisi tanıdığım en özel insanlardan biri; dünyanın özel işlerini bilmesini en son isteyeceği şey olduğunu açıkça belirtti. Evinin dışında fotoğraflarımızı çekmemi kabul ediyor ama içinde çekilen fotoğraflardan hoşlanmadığını biliyorum.

İç çekiyorum.

"Yeşil ışık yakar yakmaz sana mesaj atacağım."

"Güzel. Tamam, üzerinden geçmek istediğin başka bir şey yoksa seni yalnız bırakayım."

"Hayır, sanırım her şeyi hallettik," diyorum telefonum çalarken.

Jameson'ın annesiydi.

Düğün gününden sonra nasıl olduğumu görmek ve balayı iptali konusunda hayal kırıklığına uğramadığımdan emin olmak için dün beni aradı. Jameson'a söz verdiğim gibi yaptım; hayal kırıklığı numarası çektim.

Reese Fox içi de dışı da çok güzel bir kadın. Jameson gibi bir pisliği yetiştirmeyi nasıl başardığı henüz çözemediğim bir şey. Bunun onunla olan ilişkiyi etkilemesine izin vermemeyi seçtim. Diğer oğluyla iyi bir iş çıkardığını, bu yüzden Jameson'ın karakterinin anneliğine atfedilemeyeceğini düşünüyorum.

"Reese," diye gülümseyerek selamlıyorum onu. Oğluna aşıkmiş gibi davranmak zorunda kalsam da onunla sohbet etmekten keyif alıyorum.

"Nasılsın?"

Gülümsemesi sesinden belli oluyor. En azından önümüzdeki on iki ay biraz güneşli geçecek; iyi anlaşıyoruz. "Merhaba sevgilim, ben iyiyim. Sen?"

"Henüz bir şey gördün mü bilmiyorum ama bu sabah annem hakkında bazı yalanlar yayınlandı. Güne başlamak için iyi bir yol değildi ama işler yoluna giriyor. Bunun dışında iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben de bu yüzden aramıştım. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Teşekkür ederim, aradığın için minnettarım." Gerçekten minnettarım. Oğlu endişelerimi görmezden geldi, o yüzden bunun üzücü olduğunu anladığını bilmek güzel.

"Balayınızın ne zaman gerçekleşeceğine dair bir gelişme var mı? Bu seni kesinlikle neşelendirir."

Ah, keşke bunun beni ne kadar neşelendirmeyeceğini bilseydi.

"Hayır, henüz bir plan yapmadık. İkimizin de şu anda işle ilgili bir sürü sorunu var. Uzaklaşmamız biraz zaman alabilir ama dürüst olmak gerekirse ikimiz de bu konuda iyiyiz."

"Bu doğru değil, Adeline. Jameson işini evliliğinizin önüne koymamalıydı. Onunla bir kez daha konuşacağım."

Ona kesinlikle onunla bir kez daha konuşmasını söylemek istiyorum. Onun bu konuşmayı atlattığını görmeyi çok isterdim. Ama yapmadım. Onun yerine ona olan sevgimi taklit etmeye devam ediyorum. "Gerçekten buna gerek yok, Reese. Bu konuda zaten üzgün olduğunu ve elinden gelse hemen çekip gideceğini biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de şu anda gerçekten kaçamam. Bence her şeyi olduğu gibi bırakmamız en iyisi."

"Eğer öyle düşünüyorsan hayatım, ama bir şey söylememi istersen bana haber ver. Bazen erkekler bunu annelerinden duymaya ihtiyaç duyarlar."

Bir telefon daha geliyor ve kim olduğunu kontrol ettiğimde, "Aslında şu anda Jameson beni arıyor. Onun aramasına cevap versem iyi olur. Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Umarım günün iyi geçmeye devam eder. Jameson'a fırsat bulduğunda beni aramasını söyle. Onunla yarın gece hakkında hızlıca konuşmam gerekiyor."

Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bilmem gerekmediği için sadece "Söylerim" diyorum.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve koltuğumda arkama yaslanırken Jameson'ın telefonuna cevap veriyorum. "Kendi telefonunu açıp aradığına göre acil bir durum olmalı." Genellikle benimle konuşmalarını asistanlarımız aracılığıyla yapar.

Buna yanıt vermiyor ama sesi bana karşı sabırsızlığını belli ediyor. "Bu akşam bir akşam yemeği partisine gidiyoruz. Son dakika ve senin programında yok, bu yüzden haberdar edilmeden önce alternatif planlar yapmanı istemedim."

"Peki ya benim zaten planlarım varsa?" Tanrım, bu adamın kibri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Sormak yerine arayıp söylemesi beni sinirlendiriyor.

"Yok."

"Olmadığını nereden biliyorsun?"

Verdiği nefesi duyuyorum. Bu da beni kızdırıyor. Sanki sorunlarını kendisi sahiplenmek yerine ben sebep oluyormuşum gibi. "Bu geceki programın boş." Duraksıyor. "Bunu yapmak zorunda mıyız, yoksa ikimizin de burada başarmaya çalıştığı şeyi kabul edebilir misin?"

"Evet, bunu yapmak zorundayız. Neden bana emir vermenin doğru olduğunu düşünüyorsun? Neden bana bu akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğimi soramıyorsun?"

"Çünkü istemek bu işin içine girmiyor, Adeline. Benimle evlenmenin bir nedeni var ve ikimizin de bu işte başarılı olabilmesi için her şeye evli bir çift gibi birlikte gitmemiz gerekiyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, onun pislik tavırları hakkında ne düşündüğümü ona söylememek için kendimi zor tutuyorum. Derin bir nefes alarak, "Tamam, bu akşam yemeğine seninle geleceğim ama ileride beni arayıp bir şey yapmam gerektiğini söyleme. Yapmamı emredeceğin bir sonraki şeyi kabul etmeyeceğim."

Bununla birlikte aramayı sonlandırmak için telefonumu kapattım. Jameson bugünkü yaklaşımından pişman olacak. Bundan emin olacağım.

Jameson

A İş yerinde Paulina Rossi ile görüşüp, onu işe alıp, sonraki hamlelerimiz için strateji belirlediğimiz ve ortaya çıkan milyonlarca başka baş ağrısıyla uğraştığımız uzun bir günün ardından, Adeline ve ben akşam 7:30'dan sonra hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bir saat önce çatı katıma adımımı attığım andan itibaren keyfi yerindeydi. Bunu tahmin etmiştim, ama belki de tam boyutunu değil. Akşam yemeği davetlileri aramızda zerre kadar sevgi olmadığını anlamadan bu geceyi nasıl atlatacağız, hiçbir fikrim yok.

İşten tanıdıklarımdan birinin evine girerken, "Bu gece beni öpme," diye tıslıyor nefesinin altından.

"Öyle bir niyetim yok," diye onu temin ediyorum. Bu sabahki öpücük tamamen gösteriş içindi. Hoşuma gitmiş olsa da, onu öpmek sadece kesinlikle gerekli olduğunda yapacağım bir şey.

"Ve gözlerini bacaklarımdan çek."

Kavga arıyor. Kışlık paltosu sağ olsun, bu gece onun lanet bacaklarına bir kez bile bakmadım. Ama şimdi bu fikri aklıma soktuğu için bakıyorum. Keşke bakmasaydım diyorum çünkü bacaklarına doğru inerken gözlerimi kıkında gezdiriyorum ve içim daralıyor.

Adeline, sol kalçasını ortaya çıkaran öndeki uzun yırtmaç dışında bacaklarının çoğunu örten altın rengi bir elbise giyiyor. Vücudunu sarıyor, belini sıkıca sarıyor ve kıcının üzerinden boyanmış gibi kıvrılıyor. İnce askılar elbiseyi tutuyor ve boyalı kumaştan daha fazlası göğüslerini örtüyor.

Bütün gece dikkatimi dağıtacak türden bir elbise.

"Jameson!" Lionel Wrest'in selamlaması beklediğimden daha içtendi. Son konuşmamızda ikimiz de birbirimizden biraz daha çekinerek ayrılmıştık. Benimkilerden biriyle yatmaya devam ederse, dahil olduğu bir emlak projesini öldürmekle sessizce tehdit etmiştim.

Bu sabah bu yemek davetini almak sürpriz oldu. Reddetmeye niyetliydim ama Hudson katılmamın potansiyel faydalarına dikkat çekti. Lionel'in Hudson'ın bizim için değerli bulduğu bir arazisi var ve onunla kuracağımız bir ilişkinin Lionel'in araziyi satması durumunda araziyi kazanmamıza yardımcı olabileceğini söyledi. Lionel mal varlığını satarken tanıdıklarını tercih etmesiyle tanınıyor.

"Lionel," diye selamlıyorum onu, kolumu Adeline'in beline dolayıp onu kendime çekerken. "Karım Adeline ile tanışmanı istiyorum."

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Seninle tanışmak çok güzel Adeline. Karım buralarda bir yerde. Birazdan gelir, şüphesiz. Sizin büyük bir hayranınız."

Yemek davetinin nedeni yerine oturdu. Bu Adeline içindi, benim için değil. Yine de, Hudson gözlerimi açtığına göre, bundan en iyi şekilde yararlanacağım.

Adeline'in vücudu elimde kaskatı kesiliyor ama yanımda olmaktan mutlu görünmek için iyi bir iş çıkarıyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor.

Lionel dikkatini çekmek için işaret eden bir kadına bakıyor. Gidip onunla konuşmak için izin istiyor ve bu sırada Adeline benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Tutuşumu sıkılaştırarak hareket etmesine izin vermiyorum. "İnsanların seni izlediğinin farkındasın, değil mi?"

"Jameson, belki hatırlatmak istersin diye söylüyorum, yetişkin hayatımın tamamını halkın gözü önünde yaşadım. İnsanların her zaman izlediğinin farkındayım."

Kahretsin, bu gece çok sinirli.

"Belki artık benim karım olduğunu da hatırlarsın ve bu yüzden düğünümüzden iki gün sonra

lanet olası yanımda dur."

"Tabii ki senin karın olduğumu hatırlıyorum," diye tersliyor. "Keşke unutabilsem, ama sen hep aklımdasın."

Tıpkı her zaman kafamın içinde olduğu gibi.

Bugün onunla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştığım da bile zorlandım.

Son iki gecedir onun yanında uyuduğumu düşündüm, bu düşündüğüm den de zor oldu. Geniş bir yatağım var ama yine de ondan kaçmama yetecek kadar geniş değil.

Onun hakkında yayınlanan tüm sosyal medya ve magazin yalanlarını düşündüm. Gabriel'e bunlardan bahsettim ve araştırmasını istedim. Adeline sorunu çözmek için fotoğraf çekimleri yapması ve yeni bir sosyal medya stratejisi oluşturması gerektiğine inanıyor. Ben olsam zahmet etmezdim. Sorunu benim için çözecek birini bulurdum.

Yapmamız gereken balayını da düşündüm.

Hepsinin ötesinde, bu sabah onu işe bıraktıktan sonra kokusu saatlerce üzerime yapıştı, bu yüzden onu düşünmekten vazgeçmeyi başardığımda bile, o koku düşüncelerin geri dönmesini sağladı.

Elli yaşlarında görünen sarışın bir kadın yanıma geldi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Aman Tanrım, Adeline! Jameson'la bu gece gelebilmenize çok sevindim! Ben Sarah, Lionel'ın eşiyim."

Adeline ona gülümsüyor. "Seninle tanışmak çok güzel Sarah. Bizi davet ettiğin için teşekkürler." Bana doğru eğildi, bir kolunu belime doladı ve diğer elini karnıma götürdü. Elini tercih ettiğimden daha aşağıya indirerek devam ediyor: "Jameson da tam senin sanatını ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Onu daha sonra bir tura çıkarmalı ve her bir parçayla nasıl karşılaştığını onunla paylaşmalısın."

Tanrım.

Adeline böyle şeylere sabrım olmadığını biliyor. Sanatı takdir edebilirim ama onun hakkında bir şey bilmekle ilgilenmiyorum. Haftalar önce bu konu hakkında tartışmıştık. Sanata derin bir ilgi duyuyor ve benim hiç ilgi duymadığıma inanamıyordu. Rafine olmayan yöntemlerim hakkında ne düşündüğünü bana söylemekte tereddüt etmedi. Ben de onun züppeliği hakkında ne düşündüğümü söylemekte tereddüt etmedim.

Sarah bana gülümsedi. "Bunu çok isterim Jameson. Yemekten sonra bunu yapabileceğim bir zaman buluruz. Lionel'ın sanatım hakkında bilgi edinmek isteyen arkadaşlarına pek sık rastlamıyorum."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim. Dört gözle bekliyorum."

Adeline, Lionel'in karısına dönmeden önce benimle ilgili her şeyi sevmiş gibi bana bakıyor. "Tuvaletini kullanmam gerekiyor Sarah. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Sarah, başka bir çifti karşılamak üzere yanımızdan ayrılmadan önce Adeline'e talimatlar veriyor.

Adeline tekrar bana bakarken elini karnımın üzerinde tutuyor. "Uzun sürmez sevgilim," diye mırıldanıyor. "İyi bir koca ol ve ben yokken bana bir içki getir."

"Saçmalamayı kesebilirsin," diye mırıldandım. "Kimse seni duyamaz."

Eli aşağıya doğru kayıyor. "Hayır, ama insanların bizi izlemesi konusunda çok endişelendiğini biliyorum, bu yüzden sadece benden istediğin rolü oynuyorum."

Elimi onunkinin üzerine koyup kavriyorum. "Yeter." Adeline'dan başka herkesin dikkatini çekecek şekilde aramızda bir hırıltı kopuyor. Ancak o hiçbir zaman benim istediğim şekilde dikkat etmiyor.

"Bu gece ne kadar kalmayı planlıyorsun?" "Yapmam gereken şeyi yapmam ne kadar sürerse."

"Bu aydınlatıcı ve süper faydalı bir bilgi." Elini bırakıyor. "Belki de ben yokken çalışmaya başlayabilirsin, böylece akşam yemeğinden sonra saatlerce kalmak zorunda kalmayız."

Sarah'nın ona gösterdiği yöne doğru benden uzaklaşıyor ve ben de ihtiyacım olan sakinleştirici nefesi alıyorum.

Uzun bir gece olacak.

Tatlıyı bitirdiğimizde Sarah, "Ne kadar romantik," diyor. "Keşke Lionel'ın bana nasıl evlenme teklif ettiğine dair böyle bir hikâyem olsaydı, ama yok." Kocasına bakıyor. "Vücudunda romantik bir kemik bile yok."

Adeline bu gece burada bulunan on kişilik gruba aylar önce ördüğü ve şimdi ona nasıl evlenme teklif ettiğim sorulduğunda kullandığımız hikayeyi anlattı. Hikâyede jetimle Paris'e spontane bir uçuş, orada romantik bir hafta sonu, evlenme teklifi için sadece ikimize kapattığım ünlü bir restoran, şu anda parmağında taşıdığı taş ve o hafta sonu Paris'te yaptığımız şeylerin birçok karmaşık detayı yer alıyor. Jet ve restoranla ilgili kısımlar doğru; gerisi saçmalık. Yine de insanlar bunu duymaya bayılıyor,

Adeline yetenekli bir hikâye anlatıcısı olduğu için söylediği her kelimeye takılıyorlar. Benden hikâye istediklerinde, dörtte birini bile alabildikleri için şanslılar.

Adeline elini kalçama koyuyor ve bana doğru eğiliyor. "Jameson'ın bazı anları oluyor. Ben çok şanslı bir kadınıım." Bu fırsatı değerlendirerek elini kalçamda aşağı yukarı gezdiriyor ve sikime takdir ettiğimden çok daha fazla yaklaşıyor. Bu, yemek boyunca yaptığı bir şey; daha sonra hakkında konuşacağımız bir şey.

Diğer tarafımda oturan kadın, "Evet, öylesin," diyor. Bütün gece gözlerini benden ayırmadı. Adeline ne zaman fark etse, bana bir şekilde dokunduğundan emin oluyor. Nedenini hiç bilmiyorum. Sadece bu konuda da konuşacağımızı biliyorum.

İnsanların aşık olduğumuzu düşünmelerini sağlamalıyız; bunu abartmamıza gerek yok.

"Peki Adeline," diyor karşımızda oturan bir kadın, "sosyal medyada senin hakkında paylaşılan ve doğru olmadığını varsaydığım onca şey varken akıl sağlığını nasıl koruyorsun? Bugün senin yaşadıklarını ben yaşasaydım hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Adeline şarap bardağına uzanıyor. Bu gece fark ettim ki ne zaman biri onun ailesiyle ilgili bir şeyden bahsetse şaraba uzanıyor. Ailesi ve geçmişleri hakkında temel bilgileri, ekibimin benim için araştırdığı bilgileri biliyorum. Annesi ve kız kardeşiyle de konuştum ve biraz zaman geçirdim ama bilmediğim çok şey olduğu kanaatine hızla varıyorum.

Bildiğim tek şey, Adeline ve kız kardeşi Sabrina'nın, babaları Sabrina doğduğunda onu terk ettikten sonra babasız büyüdükleri. Adeline üç yaşındaydı. Anneleri para kazanmak için garsonluk ya da temizlik yaparak bir işte tutunmaya çalışıyordu.

Adeline annesiyle yakın değil ama yakın olmak istiyor. Sabrina ile de yakın değil. Ancak anlayabildiğim kadarıyla faturalarının çoğunu o ödüyor.

Ailesi hassas bir konu ve ne zaman bu konuyu açsam hemen kapatıyor. Daha fazlasını araştırarak kadar ilgilenmedim. Evlilik sözleşmemizi müzakere ederken tek şartım, Bill bana bir şey sorarsa ona bir cevap verebilmem için temel bilgileri bilmektir.

Adeline kadına cevap vermeden önce içkisini yudumluyor. "Zamanla alışıyorsunuz. Bu benim işim ve on dört yıldır yapıyorum, bu yüzden

artık ikinci doğam."

"Evet," diyor kadın, "ama bu senin işin olsa da zor olmalı. Ailenizi de işin içine katmak her şeyi çok daha kişisel hale getiriyor. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum."

Adeline gülümsüyor ama bu sıkı, kontrollü bir gülümseme. Konuşacağı konu hakkında mutlu olmadığı zamanlarda kullandığını bildiğim bir gülümseme. "Zor, evet, ama etrafımda bunu atlatmama yardımcı olan harika bir ekibim olduğu için şanslıyım." Bana bakıyor. "Ve şimdi Jameson da var. O benim kayam."

"Şanslı bir kadın olduğunuzu söylerken haklıydınız," diyor kadın. "Ne zaman biraz kişiselleşen iş sorunlarım olsa, kocam ondan gerçekten neye ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değil. O pratik ve çözüm odaklı, oysa ben biraz duygusal destek arıyorum, anlıyor musunuz? Dürüst olmak gerekirse, sadece beni dinlemesini, başını sallamasını ve bana bir tür 'her şey yoluna girecek' mesajı vermesini istiyorum, ama o sadece bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini düşündüğünü söylemek istiyor. Bunu yararlı bulmadığımı anlamadan on beş yıllık evliliğimizi nasıl sürdürdüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok."

Masanın etrafındaki kadınlardan koro halinde onay sesleri yükselmeye başladı.

İçkime uzanıp boğazımdan aşağı biraz viski atarken, Adeline'in hâlâ kalçamda duran elini tutup tekrar kucağına yerleştiriyorum.

Ben bunu yaparken gözleri benimkileri buluyor ve memnuniyete benzer bir ifadeyle parlıyorlar.

Etrafımızdaki konuşmalar gürültülü bir şekilde devam ederken, fırsattan istifade ona doğru eğiliyor ve kısık bir ses tonuyla uyarıyorum: "Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Ve ilk defa, her dakikasından zevk alıyorum." Şarabından bir yudum alırken gözleri benimkilere sabitleniyor. Kadehini yere bırakıp ekliyor: "Sanat turunun zamanı gelmek üzere. Senin için ne kadar eğlenceli."

Çenemi çalıştırıyorum. "Bu, eve döndüğümüzde de devam edeceğimiz bir konuşma olacak."

"Hiç şüphem yok. Ne de olsa benimle diktatörlük oynamayı seviyorsun, bu yüzden uymam için bir sürü yeni emrin olduğunu tahmin ediyorum."

Telefonum bir mesajla çalıyor ve onu bu konudaki düşüncelerimi duymaktan kurtarıyor. Adeline benim diktatör olduğumu düşünüyor; diktatörlük yeteneklerim hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkında değil. Yine de beni zorlamakta ısrar ederse, ne kadar yanıldığını çok çabuk öğrenecek.

Shantel: Paulina yarın seni görmek istiyor. İlk toplantını saat 13:00'e alıyorum, böylece onu araya sıkıştırabilirsin.

Jameson: O saatin Hudson için de uygun olduğundan emin ol. Onunla yaptığım her toplantıya katılmasını istiyorum.

Shantel: Beş yıl boyunca senin için çalıştıktan sonra aklını okuyabilecek noktaya geldiğimin farkındasın, değil mi? Onu da çoktan ayarladım.

Jameson: Güzel.

Shantel: Senin gibi.

"Shantel'in sana mesaj atması hoşuma gidiyor," diyor Adeline.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Bununla nereye varmak istediğinden emin değilim.

Bana eğlenen bir bakış atıyor. "O olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Sanki aynı anda hem ondan memnunsun hem de kafan karışmış gibi. İnsanların senin kafanı karıştırmaması hoşuma gidiyor. Bu bana büyük keyif veriyor."

"Bu konuşma gerekli mi?"

Şarabına uzanıyor. "Sanırım öyle." "Ben buna hiç gerek görmüyorum."

"İşte aramızdaki fark bu Jameson. Sen sadece kendi gündemin için pratik ve faydalı olan konuşmalara ve faaliyetlere ihtiyaç duyarken, ben çok daha fazlasını arıyorum."

Etrafımızdaki konuşma sessizleşmeye başlıyor, bu yüzden söylediklerine yanıt vermiyorum. Birbirimiz hakkındaki gerçek hislerimizi kimsenin duymasını istemiyorum.

"Jameson," diyor Lionel, sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak. "Seninle konuşmak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve onu ofisine kadar takip ediyorum.

Lionel ve Sarah'nın dairesi benimkinden birkaç blok ötede ve şatafatlı sanat eserleri ile gösterişli mobilyalara olan düşkünlüklerini gözler önüne seriyor. Bunların hiçbirisi benim tercihim değil, ama zaten Lionel'ın da benimle bağdaşan pek bir yanı yok. Ben sadece iş için buradayım.

Ofisi de evinin geri kalanı gibi gösterişli. İncelediği bir proje hakkında benimle konuşurken onunla on beş dakika geçiriyorum. Bahsettiği hiçbir şey ilgimi çekmiyor ama gözümü büyük resimden ayırmadan dikkatle dinliyorum.

O on beş dakikadan sonra, bana sanat koleksiyonunu gösterirken karısıyla yirmi dakika geçiriyorum. Adeline görünürde yok ve ben

Sarah ile işim bittiğinde onu terasta tek başına şarap yudumlarken buldum.

Yaklaştığımı duyunca dönüyor. "Turunu bitirdin mi?" Sevincini kaçırmadım.

Sorusuna cevap verme zahmetine girmeden, "Gidiyoruz" diyorum.

"Annen az önce bana mesaj attı. Benden daha önce onu aramanızı istediğini hatırlattı. Unuttuğum için özür dilerim."

Adeline'in özüü beni şaşırtıyor. Bu ve içindeki samimiyet. Bugüne kadar ondan bir özür dilediğini hatırlamıyorum. Yine de annemi sever, bu yüzden bunun nereden geldiğini varsayıyorum. Bu da takdir ettiğim bir şey. "Onunla birkaç saat önce konuştum."

şarabını bitirdi. "Güzel." Beni geçip daireye baktı. "Tamam, hadi gidelim. Yorgunum ve hâlâ yapacak işlerim var."

Vedalaştıktan sonra onu dışarı çıkarıyorum. Onu takip ederken gözlerim kışında. Umarım bu elbiseyi ya da benzerini bir daha asla giymez. Ayrıca parfüm şişelerini bulup hepsini atmam gerekiyor. Elbise ve kokusu arasında konsantre olmakta zorlanıyorum. Ve şu anda, uğraşıtığım tüm iş sorunlarıyla birlikte, konsantre olmam gerekiyor.

Bu evlilik zaten son birkaç aydır dikkatimi yeterince dağıttı. Otellerimin bu yüzden bu durumda olduğuna ikna oldum.

Eve sessizce gidiyoruz ve vardığımızda Adeline asansörde tek başına yukarı çıkarken ben Hudson'dan gelen bir telefona arabada cevap veriyorum. On beş dakika sonra asansörden indiğimde Jeff beni karşılıyor. "Bayan Fox'un eşyalarına gelince, ona yardım edeceğinizi söyledi." demeden önce bugün ortaya çıkan birkaç sorunu detaylandırıyor.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yardım edecekmişim?"

"Daha önce geldiklerinde onu aradım ve her şeyi nereye koyacağı konusunda rehberlik etmesini istedim. Bu yönlendirmeye uydum ama göreceğiniz gibi her şey için yer yok. Onun yerine senin ilgilenmeni tavsiye etti."

Tanrım.

"Teşekkür ederim Jeff. Halledeceğim."

Karımı ve tüm eşyalarını aramak için koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum.

Yatak odasına ulaşıtığımda, içerde her yere yığılmış kutuları görüncce duruyorum.

O benim ölümüm olacak.

"Adeline," diye bağıyorum, kutuları iterek geçerken kendimi durduramıyorum. O kadar çok şey var ki zar zor hareket edebiliyorum. Yatağı da göremiyorum çünkü bazı yerlerde üç kat üst üste yığılmışlar.

Cevap vermeyince banyoda olduğunu varsayıyorum ve oraya doğru ilerliyorum. Kolay bir iş değildi.

Banyonun kapısı kapalı ve duşun sesini duyabiliyorum.

Kapıyı çalarken "Adeline," diye sesleniyorum. Hâlâ cevap vermeyince daha sert vuruyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Adeline!"

"Ne?"

"Kaldır kışını ve buraya gel. Konuşmamız gerek." "Duşumu bitirmedim."

"Bitir o zaman. Ve çabuk bitir. Eğer bitirmezsen Jeff'e sen içerideyken bu kutularla ilgilenmesini söyleyeceğim."

Gömleğimin düğmelerini çekiştirerek çözüyorum ve kutu labirentinden geçip banyoya giriyorum. Onun lanet kutularından üçünün de orada olduğunu fark ettiğimde öfkem artıyor.

Ona daha önce de söylediğim gibi, burada tehlikeli bir oyun oynuyor ve böyle devam ederse sonuçlarından hiç hoşlanmayacak.

Daha gömleğimi yeni çıkarmıştım ki, sesi arkamda havada süzülüyor. "Size nasıl hizmet edebilirim, efendim?"

Yüzümü ona döndüm, öfke göğsümün derinliklerine oturmuştu. "Başlangıç olarak, bu lanet olası saçmalığı kesebilirsin. Bu tavrını takdir etmiyorum. Sonra da bana neden etrafımın kutularla çevrili olduğunu söyleyebilirsin."

Tanrım, vücudunu insanlığın bildiği en küçük havluya sarmış. Onun havlusu olmalı çünkü evimde çocuklar için yapılmış havlu olmadığına eminim. Etrafına ancak sığıyor ve örtmesi gerekeni ancak örtüyor. Bana karşı takındığı tavrın yanı sıra çok fazla tene bakıyorum.

"Bunlar benim eşyalarım, sevgilim. Bir kadın kocasının yanına taşındığında, genellikle her şeyini yanında getirmesi kabul edilir. Sanırım onlar için yer bulmama yardım etmen gerekebilir."

Geldiğimi görmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu fayans kaplı banyo duvarına doğru itiyorum, her iki bileğini kavriyorum ve ellerimizi başının iki yanındaki duvara bastırıyorum, böylece hareket edemiyor. Yüzümü onunkine yaklaştırarak homurdanıyorum: "Şimdi beni sınamanın sırası değil Adeline. Bütün gece beni sana maruz bıraktıktan sonra olmaz."

Her gözeneğinden düşmanlık fişkırıyor. "Beni *sana* maruz bırakanın sen olduğuna inanıyorum. O akşam yemeğine gitmek istemedim ama sen beni zorladın, yani bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. Eşyalarım gelince, sahip olduklarımın bana ayırdığınız alana sığmayacağını söylemiştim. Bu senin için sürpriz olmamalı. Ve o lanet ellerini üzerimden çek yoksa çatı katındaki herkes kocası tarafından terörize edilen bir kadının çığlıklarını duyacak."

Ellerimi oldukları yerde tutuyorum. "Kadınların benimle oyun oynamasına tahammülüm yok. Sizin de bu tür oyunlara girecek biri olduğunuzu düşünmemiştim."

"Oyun oynamıyorum Jameson. Eşyalarımı burada istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için bir yol bulman gerekecek. Ve sana herkesin duyması için çığlık atacağımı söylediğimde ciddiylim."

Şu anda evimde sadece Jeff ve güvenlik ekibimden iki kişi var. Adeline'in çığlığını duymalarından endişe etmiyorum ama tüm binanın duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atmak için çaba sarf edeceğinden şüphem yok. Yine de tehdidinin gerçek olduğuna ikna olmadım. Bu evliliğe o kadar çok bağlı ki.

Bileklerini sıkıca kavırıyor, o lanet parfümünü görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ona çok kızgınım ama aletim henüz bunu anlamadı. Kokusu, yakınlığı ve aramızda her zaman çatırdayan gerginlik arasında, şu anda o lanet havluyu yırtmak istediğim kadar onu boğazlamak istiyorum. "Eğer şirketini geri istiyorsan, sesini çıkarmayacaksın."

"Uzlaşmayı reddettiğinde önümüzdeki yıl boyunca standart yanıtın bu mu olacak?"

"Uzlaşacak bir şey yok. Benimle sadece on iki ay yaşayacaksın. Bu kadar kısa bir süre için sahip olduğun her şeyi yanında getirmene gerek yok."

"Tanrım, başkaları için en iyisini bildiğini düşünerek çok kibirli davranıyorsun. Bir yıl boyunca hangi eşyalara ihtiyacım olacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir yılı atlatmak için bir milyon kutu kıyafete ihtiyacınız olmadığını biliyorum.

O kutularda ne olduğunu tahmin ediyorum."

"İşte yine cehaletini gösteriyorsun. O kutularda başka şeyler de var." Dudaklarını birbirine bastırırken güzel yeşil gözleri beni çeken bir ateşle parlıyor. "Şimdi bırak beni yoksa sana söz veriyorum, çığlık atacağım ve bunu çok yüksek sesle yapacağım."

Bu sefer ona inandım ve gitmesine izin verdim. Beni yolumdan çekmeye çalıştığında, "Bu konuşma daha bitmedi" diyorum.

Bana meydan okurcasına bakıyor. "Bu konuşma kesinlikle bitti. Senin için bitmeyen tek şey kutularıyla uğraşmak."

Bununla birlikte banyomdan çıkıyor ve beni bu karmaşanın içinde nasıl olduğumu ve beni buraya nasıl getirdiğini düşünmeye bırakıyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyor ve uzun, sinirli bir nefes veriyorum.

Adeline eşyalarını burada istiyorsa alabilir, ama ben yeniden modelleme yapmayacağım.

Adeline

W Eski kocanızın sizin ve aileniz hakkında yayılan yalanlar hakkında yorum yapmasını dinlemek, asıl yalanlara uyanmaktan daha kötüdür.

Bunun iki nedeni var.

Bir: Thomas'ın yorumları başlı başına yalan, ancak en iyi yaptığı şey de bu. Profilini yükselteceğini ve kendisine bir şekilde fayda sağlayacağını düşündüğü her şeyi, bu yolda kime zarar verdiğine bakmaksızın söyleyecek ve yapacaktır.

Ve iki: Thomas şu anda dünyanın en popüler aktörlerinden biri, bu yüzden söyleyeceği her şey hızla yayılıyor ve yeniyor.

Bir zamanlar onu sevdiğim ve onunla evlenmeye karar verdiğim için nefret ediyorum. Hayatımda pek çok kötü karar verdim ama Thomas Miller en kötüsüydü.

Bugün için giyinmeyi bitirdim ve bir mesaj geldiğinde kahve ve yiyecek aramaya çıkmak üzereydim.

Lara: Umarım Jameson'ı bu fotoğraf çekimine ikna etmişsindir. Thomas'ın gece boyunca söylediği saçmalıklar yüzünden dikkatleri başka yöne çekecek bir şeye ihtiyacımız var.

Adeline: Hala onun üzerinde çalışıyorum.

Tanrım, Addy, acele et. Bu çok acil.

Keşke kocamla uğraşmanın ne kadar zor olduğunu bilseydi.

Vanessa dün Shantel aracılığıyla çekimi planlamaya çalışarak hiçbir yere varamadı, bu yüzden konuyu tekrar ona açmam gerekecek.

Biraz parfüm sıktıktan sonra yatak odasını inceliyorum. Eşyalarım olmadan yaşamaya niyetim olmadığını açıkça belirttikten sonra Jameson dün gece kutuları boş yatak odalarından birine yerleştirdi. Hâlâ tadilat yapmayı reddediyor. Bunun yerine, boş yatak odasını benim için bir dolaba dönüştürecek.

İstediğim bu değildi ama bir konuda yolun sonuna geldiğimde bunu anlarım ve Jameson'ın bu konuda geri adım atmayacağına adım gibi eminim. Her ne kadar onu biraz daha zorlamak istesem de, çünkü kibri ve umursamazlığıyla beni çileden çıkarıyor, oyun oynayan bir kadın olmadığım konusunda haklıydı.

Değilim.

Aslında ben de en az onun kadar nefret ediyorum.

Dün akşam yemekte onu test etmek için ısrar ettiğimde ve Jeff'e tüm kutularımı yatak odasına koymasını söylediğimde kendimi zar zor tanıdım. Ama Jameson bana bunu yapıyor. Kendimi normalde yapmayacağım şeyleri söylerken ve yaparken buluyorum.

Tadilat fikrini bırakıp yoluma devam edeceğim. Tanrı biliyor ya, şu anda odaklanmam gereken yeterince başka sorun var.

"Bayan Fox," diyor Jeff onunla mutfakın yarısında buluştuğumda. "Siz bu gece eve gelene kadar eşyalarınızı depolamış olurum."

Gülümsedim. Jameson pisliğin teki olabilir ama çevresi iyi insanlarla dolu. Aslında, onun aracılığıyla tanışıp da sevmediğim tek bir kişi bile yok. "Teşekkür ederim Jeff. Minnettarım."

O başını sallayıp koridorda ilerlemeye devam ederken ben de mutfaka doğru yolumu tamamlıyorum.

Burada Jameson'la karşılaşmamayı umuyordum ama masada oturmuş bir yandan kahve içiyor, bir yandan da telefonunu karıştırıyor. Onu görmezden geliyorum; doğruca kahve makinesine ve Jeff'in bizim için hazırladığı kahvaltılıklara yöneliyorum.

Ben tabağımı doldururken Jameson, "Bu akşam annemlerde Taco Salı'sı var. Saat yedi gibi buradan ayrılmamız gerekiyor."

Ona bakıyorum. "Bunu takvimime yazmayı ya da bana daha önce söylemeyi düşünmedin mi?"

"Sana şimdi söylüyorum. Ayrıca, biliyorsun bunu her Salı yapıyor."

Ona bakmaya devam ediyorum. "Beni üç kez aldın Jameson. Haftalar önce. Ve bunun haftalık bir şey olduğunu açıkça belirttiğinden emin değilim."

Ayağa kalkıp kahve fincanını getirmeden önce derin bir nefes alıyor. Adaya koyduktan sonra, "Bu haftalık bir şey. Bu akşam gidiyoruz. Geç kalmayın."

Mutfaktan çıkmadan önce cevabımı beklemiyor.

Derin bir nefes alma sırası bende. Eğer bunu yapmazsam, peşinden gidip ona zarar vermeye çalışabilirim.

Lara'ya Jameson'ı fotoğraf çekimine ikna edemediğim haberini verdiğimde Lara'nın kendi zararını vermek isteyeceğinden neredeyse eminim. Çünkü Jameson'ın böyle bir şey yapmaya niyeti olduğundan şüpheliyim.

O dönmeden önce yalnız kaldığım on dakika içinde kahvaltımı yapıp kahvemi içiyorum. Beklentiyle bana bakıyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Başını sallıyor. "Güzel." Bununla birlikte mutfaktan çıkıp asansöre yöneliyor.

İşe giderken yolda hiç konuşmadık. Benim içimden gelmiyor ve Jameson telefonuyla meşgul. Genelde zamanımı e-postalarımı bakarak geçirirdim ama dün gece yine pek uyuyamadığım için bu sabah yorgunum. Bunun yerine pencereden dışarı bakıyorum ve Jameson'la evli kalmanın benim için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum.

Kolay olmayacağını biliyordum ama günlük hayatımızı nasıl sürdüreceğimiz konusunda yapmamam gereken bazı varsayımlarda bulundum.

Onunla aynı yatak odasını paylaşmak zorunda kalmayı beklemiyordum.

Onunla her gün işe gitmek zorunda kalmayı beklemiyordum.

Ve Bill etrafta yokken aşıkmiş gibi davranmaya devam etmekte ısrar edeceğini de beklemiyordum.

Dün paylaştığımız öpücük zihnimde tekrar tekrar oynadı. İstesem de istemesem de Jameson'dan etkileniyorum ve onun etrafında bu kadar çok olmak zor geliyor. Özellikle de geceleri.

Ayrı yatak odaları, yoğun günlerimizden sonra tek başımıza enerji toplamamız için bize alan sağlayacaktır. Birbirimizden uzaklaşmak ve yeniden toparlanmak için, çünkü Tanrı biliyor ki benim yeniden toparlanmaya ihtiyacım var. Jameson beni her an tetikte tutuyor ve geceleri kendi başıma kalmadan zorlanıyorum.

Bu konuyu ona açmak için doğru zamanı bulmaya ve birlikte yatma kararını tekrar gözden geçirmeye karar verdim. Şu an doğru zaman değil. Dün gecedен sonra olmaz. Bu gecenin nasıl geçtiğine bakacağım ve belki eve döndüğümüzde onunla konuşurum. Bugünü de ona sunacağım dosyayı oluşturmak için kullanacağım.

Ofisime vardık ve dün sabahın tekrarını yaşadık.

Jameson arabanın benim tarafına geldi ve inmeme yardım etti. Sonra kapımı kapatıyor ve ben ondan birkaç adım uzaklaşırken derin sesiyle "Adeline," diyor.

Duruyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu sabah hiç havamda değilim Jameson."

Gözlerinde bana karşı hiç bitmeyen sabırsızlığı parlıyor. "Havanı bul," diyor, sesi gürültülü ve son derece diktatörce.

Bunu yapmaya çalışmama bile zaman bırakmadan aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni istila ediyor.

Kolunu belime dolayarak bedenimi kendine çekiyor ve yüzünü yüzüme doğru eğiyor. Bu sabahki öpücüğü yavaş başlıyor. Fazla çaba sarf etmiyor. Bu da beni, bugün dünyaya gösterimizde her şeyi yapmayacağımıza dair yanlış bir güven duygusuna sürüklüyor.

Öpüşmeyi dünkünden çok daha hızlı bitiriyor, ancak uzaklaşırken bir şey onu durduruyor.

Gözleri benimkileri buluyor, arıyor ve eli belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama onu hissediyorum. Tanrım, onu hissediyorum.

Karnımın alt kısmında başlıyor.

Vücuduma hızla yayılan bir kıvılcım. Tenim ısınıyor.

Başım hafifliyor.

Kalbim kendini hiç olmadığı kadar belli ediyor.

Hızlı ve sert atıyor ve ben şu anda ne olduğunu bile bilmiyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kaldırımda

bu şekilde duruyoruz. Duyularımın saldırısı altında bocalıyorum.

Keşke bu adama verdiğim tepkileri anlayabilseydim ama hiçbir şey anlamıyorum.

Bu evliliği teklif ettiğinden beri yaptığım hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ve ilk kez ne düşündüğünü tam olarak biliyorum çünkü ben de öyle düşünüyorum.

Ona yaklaşmak istiyorum. Elleri üzerimde olsun. Ağzı benimkinin üzerinde. Uzuvlarımız birbirine dolansın.

Ve bunların hiçbirini gerçekten istemesem de, tam bana doğru hareket ettiği anda kendimi ona doğru hareket etmekten alıkoymaktan başka çarem yok.

O elini saçlarımın arasına sokarken ben de ceketini kavırıyorum.
Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve midemde alçaktan başlayan kıvılcım daha önce hiçbir kıvılcımın yapmadığı şekilde alevleniyor.
Jameson'ı içimdeki her şeyle öpüyorum.
Şehvet, öfke ve adlandırmaya bile başlayamadığım pek çok duygunun hararetli bir çılgınlığı.
Düşünmüyorum.
Düşünemiyorum.
Bu vücudumun beynimi kontrol altına alması. İhtiyacı olanı alıyor. Ve bu da Jameson.
Dili benimkini bulurken parmakları saçlarımı kazıyor.
Beni derinden, derinlemesine öpüyor ve benim de aynısını yapmamı istiyor. Yapmama riskim olduğundan değil. Bu öpücüğün içindeyim. Bana verebileceği her şeyi istiyorum.
Öpüşürken hırladığında, yumurtalıklarımın patladığına yemin edebilirim.
Tutunmaya çalıştığım tüm kontrol duygularımı kaybediyorum.
Jameson şu anda benden her şeyi talep edebilirdi ve ben de ona verebilirdim.
Bundan eminim.
Burada ne kadar süre öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç dakika da olabilir, saatler de.
Beni mahvediyor ve ben buna izin veriyorum.
Sonra ağzını benimkinden çekiyor, hırlıyor, küfrediyor ve telefonunu kulağına götürüp "Ne?" diye bağıyor.
Birkaç kez göz kırpıyorum ve nefes alıyorum. Şu anda neler oluyor?
Jameson'ın vücudu hâlâ benimkine yaslanmış durumda, ben de bir adım geri çekilip aramıza mesafe koymaya çalışıyorum, o öpücük ve içimden geçen tüm o karmaşa.
Beni bırakıyor ama gözleri bırakmıyor. Sıkıca benimkilerde kalıyorlar. Daha fazla hava emiyorum.
Birkaç kez daha göz kırpıyorum. Düşüncelerimi toparlıyorum.
Jameson telefon görüşmesini bitirip telefonunu cebine geri koyduğunda, "Bunu bir daha asla yapma," diyorum.
Kaşları çatıldı. "Hepsi benim suçum değildi."
"Kesinlikle öyleydi." Bunun doğru olmadığını biliyorum ama o öpücükten kendime pay çıkarmayı reddediyorum.

Bir mesaj alıyor ve hızlıca kontrol ettikten sonra, "Gitmem gerek. Bu gece geç kalma."

"Bana böyle davranmaya devam edersen yemin ederim seni bıçaklarım," diye çıkışıyorum, düşüncelerimi kendime saklayamıyorum.

Dudakları eğleniyormuş gibi seğiriyor. "Ne gibi?"

"Lanet bir çocuk gibi. Bana bir kez söyledikten sonra bir şeyleri hatırlatmak zorunda değilsin."

Telefonuna bir arama daha geliyor. Telefona bakar. "Akşam görüşürüz." Sonra telefonu kulağına götürüyor, dönüyor ve arabanın kendi tarafına doğru yürüyor.

Arkasından istediğimden daha uzun süre bakıyorum. Bedenim öpüşmemizle ilgili düşüncelerin peşini bırakmayı reddediyor. Onun takım elbisesine, vücuduna, saçlarına zaman ayırmamı istiyor. İşte o noktada, saçlarına bakarken, tüm sağduyumu tamamen kaybettiğimi anlıyorum.

Lanet olası saçlarını sevmiyorum bile.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum bedenime, binama girmek için dönerken. "Kendine hakim olmalısın. O adamdan hoşlanmıyorum ve bir dahaki sefere sana saldırdığında bunu hatırlarsan çok memnun olurum."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Yanımdaki en iyi arkadaşımın sesiyle sıçradım. Jameson hakkındaki düşüncelerime o kadar dalmıştım ki onun geldiğini fark etmemiştim.

"Evet." Bir yandan ona bakarken bir yandan da Jameson'ın her zaman yanımda olmasında ısrar ettiği güvenlik görevlisine göz atıyorum. Tanrı'ya şükür gördükleri ve duydukları konusunda ketumlar. "Kendimle güzel bir konuşma yapıyorum."

Sırıttıyor. "Az önce tanık olduğum öpücük yüzünden mi?" "Evet."

"Gerçekten hoşuna gitmiş gibi görünüyordun. Oyunculuk dersleri mi alıyordun?"

Yürümeyi bırakıp yüzümü ona dönüyorum, kafamı karıştıran tüm düşüncelerim ve duygularım içimden dökülüyor. "Neler olduğunu bilmiyorum Nat. Adam kendini bana fırlattı ve ben de ona uydum. Yani, isteyerek, beni öpmesini istediğim gibi. Ve durmasını da istemedim. Bana kendimi nasıl düzelteceğimi söylemelisin, çünkü bunu tekrar yapmasına izin veremem."

Gülüyor. "Bebeğim, buraya gel." Kollarını açıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor, ben de tereddüt etmeden kabul ediyorum. Beni bıraktığında nazikçe şöyle diyor: "Evliliğin ve şu anki durumunla ilgili çok şey yaşıyorsun Addy."

Ailen hakkındaki tüm bu yeni dedikodularla birlikte." Sesi daha da yumuşuyor ve ekliyor: "Thomas'ın ortaya çıkıp bu işe dahil olması senin için pek çok şeyi karıştıracak. Ve boşanmanızla Jameson'ın şirketinizi devralması arasında bir bağ olduğu için her şey karmakarışık."

Natalie bir terapist. Benim terapistim değil ama çoğu zaman kendimi anlamlandırmama yardımcı oluyor. Bir şey tarafından ne zaman tetikleneceğimi ve ne duymam gerektiğini her zaman bilir.

"Yine de bunların hiçbirisi Jameson'ı öpmek istememe neden olmamalı." "Hayır, bunu sadece ondan etkilendiğin için yaptın."

"Dürüst olmak gerekirse şu anda kim olduğumu bilmiyorum. Ben bu kadın değilim. Yani, her küçük şey için onunla tartışmaktan kendimi alamıyorum. Bunun ben olmadığımı biliyorsun."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Bence bunların çoğu Jameson'ın beş yıl önce şirketini ona kaptırdığında sana hissettirdiklerinden kaynaklanıyor olabilir. Şu anda hayatında olduğu için tüm bunların yeniden canlandığını düşünüyorum. Muhtemelen her konuda ona meydan okuyarak ve geçmişin tekrarlanmayacağını kendinize kanıtlamaya çalışarak aşırı telafi ediyorsunuz."

Jameson şirketimi ele geçirmeyi başardı çünkü boşandığım için gözüm başka yerdeydi. Bu olaydan sonra kendimden şüphe duyduğum uzun bir dönem geçirdim. Hem boşanmayla hem de şirketimi kaybetmemle ilgiliydi. Bir daha asla kendimden şüphe etmeyeceğime yemin ettim. Sanırım Natalie tüm bunları birbirine bağlamakta haklı.

Nefes alıyorum. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Beni anlıyorsun. Ben kendimi anlamadığımda bile." Duraksıyorum. "Bir yıl boyunca bunu nasıl yapacağım? Bu evliliğin sadece üç günündeyiz ve onu öldürmek mi yoksa kıyafetlerini yırtmak mı istediğime karar veremiyorum."

"Öncelikle, onu öldürme. Sen hapisteyken seni çok özleyeceğim. İkincisi, ona seks yapmama kuralının kalkması gerektiğini söylemelisin. Onun kuralıyla birlikte aynı yatakta uyuyacaksınız."

İçimi çektim. "Bütün bunları biliyorum ama o adamla konuşmayı denemelisin. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama çoğu zaman onunla ne konuşmak istediğimi unutuyorum ve kendimi onunla tartışırken buluyorum."

"Lavanta yağını yaydın mı?" "Hayır."

"Bu gece onu görmeden önce yap."

O haklı. Lavanta yağı beni sakinleştiriyor. Ayrıca uyumama da yardımcı oluyor ki buna çok ihtiyacım var.

"Kendin olduğun için teşekkür ederim. Bazen bana yardımcı olan şeyleri unutuyorum ama sen asla unutmuyorsun. şimdi kahve içmeye gidiyoruz ve sen de bana dün geceki randevunla ilgili her şeyi anlatacaksın. Senden haber alamadığıma göre, geceyi Ryan'la geçirdiğini tahmin ediyorum."

"Arkadaşıyla çıktığım o berbat randevu Ryan'la tanıştığıma değdi diyelim."

İkimizin de ayırabildiği on beş dakika içinde randevusundan olabildiğince çok ayrıntıyı paylaşıyor. Saatine bakıp zamanımızın dolduğunu söylediğinde onu bırakmak istemiyorum, ama benim de gitmem gerekiyor. Jenna birazdan toplantımız için burada olacak ve ondan önce Vanessa ve Lara ile biraz zamana ihtiyacım var.

Yollarımızı ayırmadan önce tam bir hasret gidermek için bu gece geç saatlerde bağlantı kuracağımıza söz veriyoruz.

Kız kardeşim aradığında asansörden inip kendi katıma çıkıyorum.

Ekranda adını okuduğumda göğsüm sıkışıyor. Sabrina sadece tek bir şey için arar ve bugün onunla uğraşmak istemiyorum. Ama uğraşıyorum, çünkü ben cevap verene kadar aramayı kesmiyor.

Telefonumu kulağıma
götürüyorum. "Merhaba."

"Demek Thomas hıyarın teki."

Sabrina hiç değişmiyor. Benden bu kadar farklı bir kız kardeşe nasıl sahip oldum hiç bilmiyorum. "Evet."

"Annem ve benim hakkımda söylediği o saçmalıklara inanamıyorum. Tam bir pislik."

Annemle ilgili hikâye hakkında yorum yapması istendiğinde Thomas onun birçok kez erkeklerle kafayı bulduğuna ve birçoğuyla yattığına tanık olduğunu söyledi. Ayrıca Sabrina'nın da aynı şeyi yaptığına tanık olduğundan bahsetti. Sabrina ile ilgili kısım yalan söylemediği tek şeydi.

Söyledikleri hakkında yorum yapmıyorum çünkü bu sabah onunla tartışmaya girmek istemiyorum. Sonunda tartışırdık, çünkü hep öyle olurduk. "Neye ihtiyacın var Sabrina?"

"Neden bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun? Belki de seninle Thomas hakkında konuşmak için aramışımdır." Savunmaya geçmesi bana aksini söylüyor.

"Öyle mi?" şakağımı ovuşturuyorum, başımın ağrıdığını hissediyorum.

"şey, hayır, ama annemin yardıma ihtiyacı olmasaydı, sadece bunun için arardım."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz ama ben dokunmuyorum. "Annemin ne konuda yardıma ihtiyacı var?"

"Su tesisatı."

Doğru, bilmem gerekirdi. "Ne kadar?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç bin."

O kadar paraya ihtiyacı olduğundan şüpheliyim ve başka bir gün olsaydı muhtemelen bunu belirtirdim. Ama bugün olduğu için ve onunla bu konuyu tartışacak halim olmadığı için, "Ben hallederim," diyorum.

"Ona haber veririm. Ve belki de Thomas'ın çenesini kapatması için avukatına haber veririm."

Telefon kapanıyor ve ofisime girmeden önce kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırıyorum.

Dün sabahı atlatmak için bir yıla ihtiyacım olduğunu düşünüyorsam, bugün daha fazlasına ihtiyacım var.

GÜNÜ ATLATTIM.

Aslında günüm iyi geçiyor.

Jenna ve ben iş planlarımızda iyi bir ilerleme kaydettik ve haftalardır konuştuğumuz birkaç yeni şeyi harekete geçirdik. Bu planları hayata geçirmek iyi hissettiriyor.

Lara Jameson'la fotoğraf çekimini sadece iki kez gündeme getirdi. Ona bunun olmayacağını ve bir daha duymak istemediğimi açıkça belirttim.

Gün boyunca birçok işi hallediyorum ve eve geldiğimde kendimi çok şey başarmış gibi hissediyorum. Daha sonra duş alıp Jameson'ın ailesiyle akşam yemeği için giyiniyorum. Natalie'nin tavsiyesine uyarak hazırlanırken lavanta yağı sürüyorum ve bunun yemek sırasında sakın kalmama yardımcı olacağını umuyorum.

Jameson saat 18:45'te yatak odasına giriyor, geçerken bana bakıyor ama konuşmuyor. Duş alıyor ve bir profesyonel tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyor. Bunu yapabilmesini ve on dakikadan kısa bir sürede yapabilmesini son derece sinir bozucu buluyorum. Benim bu seviyeye ulaşmam çok daha uzun sürüyor.

Kot pantolon ve yüksek yakalı siyah-beyaz kaşmir kazak giymiş. Saçından, sakalından ve mürekkebinden nefret edebilirim ama tarzını seviyorum. Jameson'ın en sıradan kıyafeti bile seksi yapma gibi bir özelliği var. Adamın her şeyi giyebileceğine ve bundan hoşlanacağıma ikna oldum.

"Seni arabada bekleyeceğim," diyor ve siyah yün paltosunu kapıp cevabımı beklemeden yatak odasından çıkıyor.

Rujumu sürüyorum, parmaklarımı son bir kez saçlarımda gezdiriyorum ve arabada ona katılıyorum.

Bugün onunla bu gece ne hakkında konuşmak istediğimi gözden geçirmek için zaman harcadım. Ayrıca bu sabah paylaştığımız öpücüğü aklımdan çıkarmaya çalışarak da zaman geçirdim. Bunu geride bırakma konusunda iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum ama bu kadar kısa bir süre için bile olsa onun yanında olmak bana hiç de iyi bir iş çıkarmadığımı gösterdi.

Max daha garajdan çıkmadan tenim ısınıyor ve düşüncelerim karmakarışık olmaya başlıyor. Yemin ederim etrafımızdaki havanın yeni bir enerjiyle karıştığını hissediyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu adamla bunların hiçbirini hissetmek istemiyorum.

"Shantel balayımız için bir hafta sonu bulmaya çalışarak takvimimi inceledi," diyor. "Görünüşe göre Aralık ayı yok. Ocak ayına kadar beklememiz gerekecek."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Vanessa'yı kontrol etmesini söyle. Ocak ayında hiç boş hafta sonum olmayabilir."

Beni değerlendiriyormuş gibi uzun bir süre sessizce izliyor ve sonunda başını sallıyor.

Bundan sonra sessizleşiyoruz ve işten ayrıldığımdan beri gelen bazı e-postaları gözden geçiriyorum. Jameson'ın yanımda oturduğunu unutmaya çalışıyorum ama bunu yapmam mümkün değil. Vücudum onun bu kadar farkındayken olmaz.

Sanki aynı anda iki kişiymişim gibi.

Ondan nefret eden gerçek ben ve kucağına oturup ona iğrenç şeyler yapmak isteyen diğer ben.

Aman Tanrım.

Hayır, hayır,

hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve dua etmeye başlıyorum. En son ne zaman dua ettiğimi hatırlamıyorum.

Görünüşe göre Tanrı bunu bana karşı kullanmıyor. Duamın yükselmesinden birkaç dakika sonra, tüm dikkatimi Jameson'dan uzaklaştıran bir mesaj alıyorum.

Lara: Ian Swift pisliğin teki ve eğer onunla karşılaşsam, ona bir torba dolusu sik yedireceğim. Pis, kirli, yaşlı sikler onu boğacak.

Adeline: Ne yapmış?

Instagram'ı açıp profiline baktım.

Lara: Insta'da sizinle tanıştıktan sonra anneniz ve kız kardeşinizle ilgili hikayeleri okuduğunda şaşırmadığını ve sizinle ilgili benzer hikayeleri okuduğunda da şaşırmayacağını söyleyen bir yorum yayınladı. Onunla aynı fikirde olan birçok başka yorum da topladı.

"Lanet olası pislik," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Neyin var?" Jameson tekrar dikkatini bana vererek soruyor.

"Hiçbir şey." Ona söylesem bile görmezden gelirdi.

"Belli ki seni rahatsız eden bir şey var ve bu ruh halini yemeğe taşımamanı tercih ederim. Bu geceki pislik kim?"

Biraz önce kucağına oturup ona iğrenç şeyler yapmak isteyen ben artık şovu yönetmiyor. "Senin dışında, Ian Swift."

"Şimdi ne yaptı?"

"Gerçekten umurunda mı?"

Çenesini çalıştırıyor. "Umurumda olmasa sormazdım."

"Sosyal medyada benim ve ailem hakkında bir yorum yapmış. Hiç hoş değil."

"Onu görmezden gel."

"Bu tür şeyleri görmezden gelemem Jameson. Benim işim böyle yürümez. Sosyal medyaya büyük ölçüde güveniyoruz."

"Bunu test ettiniz mi?"

"Evet, aslına bakarsanız öyle."

"O halde işinizi desteklemek için başka yollar bulmalısınız. Bu sağlıklı bir iş yapma yöntemi değil."

Gözlerim kocaman oldu. "Sen bildiğin şeylere sadık kalsan, ben de bildiğim şeylere sadık kalsam nasıl olur?"

"Bildiğim şu ki, her zaman uğraşmanız gereken bir sosyal medya krizi var. Zaman zaman seni tüketiyor. Bu senin için iyi olamaz."

"Bu bir iş. Ve hatırlatmak isterim ki sorunlarla uğraşan tek kişi ben değilim. Senin işinin de sorunları var."

"Benim işimde çözebileceğim sorunlar var çünkü bu sorunlar benim kontrolüm altında. Sizin sorunlarınız ise kontrolünüz dışında."

Bir mesaj daha geldi. İyi bir zamanlama çünkü Jameson'ın bana işimi nasıl yürüteceğimi anlatmasını dinlemeye ara vermem gerekiyor.

Natalie: Bebeğim, bu gece Instagram'a girme, tamam mı?

Adeline: Bu Ian'la ilgiliyse artık çok geç. Lara bana çoktan söyledi.

Natalie: Üzgünüm. Sadece bu insanların seni tanımadığını unutma, bu yüzden söyledikleri hiçbir şey gerçek değil.

Adeline: Teşekkür ederim <3

Jameson'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum. "Lütfen bir daha benimle işim hakkında konuşma. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle olabilir ama ben iş dünyasından anlarım Adeline. Ve işle ilgili sorunların özel hayatlara da girebileceğini biliyorum." Duraksıyor. "Bu evlilikte bunun olmayacağından emin ol."

Ona ters ters bakıyorum. "Bunu bir erkeğe söyler miydin? Yoksa kadın olduğum için hayatımı kontrol altında tutamayacağımı mı varsayıyorsun?"

Yüzünde kızgınlık dans ediyor. "Bunun senin kadın olmanla bir ilgisi yok."

"Sana inandığımdan emin değilim."

"Neye inanmak istiyorsan inan, ama bunu berbat etme." Bundan sonra onunla konuşmadım.

Konuşmamam.

Beni o kadar kızdırdı ki onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu akşam yemeğini ailesiyle birlikte nasıl geçireceğimizi Tanrı bilir.

Jameson

A Deline'in uzun bacakları dikkat dağıtıcı olduğu kadar tavırları da sinir bozucu. Bu gece gözlerimi onlardan ayırmakta zorlandığım kadar, onun tavrından da zorlanıyorum.

Siyah deri pantolon ve bir kadının sırtına iyi gelmeyecek topuklu çizmeler giyiyor. Yine de onları çok seksi buluyorum. Ama sonra, onunla ilgili her şeyi çok seksi buluyorum, istemesem bile.

Bugün sadece Salı, ama sanki onunla birkaç günlük evlilikten daha uzun süre dayanmışım gibi geliyor.

Adeline'ı annemle oturma odasında bıraktıktan hemen sonra annemin mutfağında ona katıldığımında Hudson, "Buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyorsun," diyor.

"Karım olmadan burada olmayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum.

Kardeşim kıkırdıyor ve bana bir viski dolduruyor. "O kadar kötü, ha?"

İçkiyi alıyorum ve boğazımdan aşağı biraz atıyorum. "Tahmin bile edemezsin." "Demek Bill burada."

Kaşlarımı çattım. "Nerede?"

Hudson çenesini oturma odasına doğru kaldırıyor. "Burada. Bu gece."

"Siktir." Onu görmemiştim ve kesinlikle beklemiyordum. Ama beklemeliydim. Annemin her hafta Taco Salısı yaptığını biliyor. Her hafta

Bu gece, düğünümünden sonraki ilk Salı günü geleceğini hissediyordum.

"Terasta bir telefon görüşmesi yapıyordu. Sanırım yakında işi bitecek, o yüzden oraya geri dönüp karını idare etmek isteyebilirsin."

Başımı sallamadan önce biraz daha viski içtim. "Uyarı için teşekkürler."

"Gitmeden önce, Paulina'nın yaptığı önerilere hâlâ karşı mısın? sabah?"

"Fikrimi değiştirmedim."

"Neden bu konuda inat ediyorsun?"

"Çünkü Adeline'in adını bu şekilde markama bağlamak istemiyorum. Bu evliliğin bir bitiş tarihi var ve boşanmamız gerçekleştiğinde bu sorun üzerinde tekrar çalışmak zorunda kalmak istemiyorum. Ayrıca, onu lanet olası bir uçaktan atlamaya ikna etme şansım, bana bu şekilde yardım etmeye ikna etme şansımın daha yüksek."

Paulina'nın otel zincirimin rekabet avantajını artırmaya yönelik fikirlerinden biri de Adeline'in yer aldığı bir kampanya başlatmaktı. Böyle bir kampanyanın işe yarayacağından hiç şüphem yok ama bu yola girmeye hiç niyetim yok.

Hudson uçak göndermesi karşısında kıkırdıyor. "Haklı olabilirsin ama bence yine de düşünmeye değer. Kampanyayı sadece altı ay boyunca yürütmemiz gerekecek, bu süre sonunda başka biriyle yeni bir kampanya başlatabiliriz. Ondan boşandığınızda marka başkasına bağlanmış olur. Kısa vadede onunla olan ilişkinizi en üst düzeye çıkarır, bundan olabildiğince faydalanır ve sonra yolumuza devam ederiz. Onun markasının otellere hizmet vereceğini biliyorsunuz. Bana kalırsa bu hiç akıllıca değil."

"Zahmetsiz olan ne?" Bill mutfığa gelerek soruyor.

Ona döndüm. "Bu hafta yoksun sanıyordum." Geçen hafta bana Londra'ya uçmakla ilgili bir şeyden bahsetmişti.

"Seyahatim iptal oldu." Aramıza bir bakış attı. "Aklına yatmayan neydi?"

Biraz daha viski içiyorum. "Paulina Rossi'nin oteller için yaptığı bir öneri."

O daha önerinin ne olduğunu sormadan, annem ve Adeline Biz.

Annem yanıma geldi ve onu öpmek için eğildim. "Merhaba, sevgilim. Ben de Sana aldığım kazağı giydiğini gördüğüme sevindim."

Adeline yanıma gelirken ona gülümsüyorum. Kolumu Adeline'a dolayarak anneme "Nasılsın?" diye soruyorum.

Adeline kolunu belime doluyor ve ben de onun dokunuşunun içimin kasılmasına yol açmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne kadar denesem de başarılı olamıyorum. Tıpkı bu sabah onu öpme isteğimi dizginleyemediğim zamanki gibi.

"Ben iyiyim." Adeline ve bana baktı. "İkinizi bu gece burada görmekten çok mutluyum."

Adeline elini karnıma götürüyor ve anneme bakmadan önce bana gülümsüyor. "Burada olduğumuz için mutluyuz Reese."

Adeline'in tercih ettiğimden daha aşağıya kayacağını tahmin ettiğim elini durdurmaya hazırlanıyorum, ama her zamanki kadar aşağıya kaymayınca beni şaşırtıyor.

"Siz ikiniz balayınız için yeni bir tarih belirlediniz mi?" Bill soruyor.

"Ocak ayında bir hafta sonuna bakıyoruz," diyorum.

Kaşları çatılıyor. "O kadar uzak mı? Yeni gelininizi uzaklara götürmek için çırpınacağınızı sanıyordum."

"Öyle," diyor Adeline. "Dürüst olmak gerekirse, Jameson'a kalsa beni gözünün önünden ayırmazdı. Ama işte o kadar çok işim var ki bu ay bir yere gidemiyoruz."

Adeline beni yine şaşırtıyor. Bill'in, balayına çıkamamasının benim değil onun işinden kaynaklandığını düşündüğü için bu işin peşini bırakacağını biliyor. Bu şekilde takım için bir tane almasını beklemezdim. Hele bana karşı bu kadar düşmanca davranırken.

"Pekâlâ," diyor annem, "bu kadar balayı muhabbeti yeter. Dün Adeline'la bu konuyu konuştum ve ikinizin de bunu ertelemek zorunda kaldığınız için hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum. Dün gece Owen'la ilgili gördüğüm haberler gibi daha mutlu edici şeylerden konuşalım. Çok sevinmiş olmalı."

Düşüncelerimi Adeline'in dün annemle balayı hakkında konuştuğu gerçeğinden Owen'a kaydırırken başımı sallıyorum. "Öyle. Henüz onunla bu konuda sohbet etme fırsatım olmadı ama hafta sonu arayı kapatmayı umuyorum." En eski arkadaşım bir hedge fonu yönetiyor ve bu yılki Hedge Fund Industry Awards'da finalist olarak aday gösterildi. O da bunu fazlasıyla hak ediyor. Yıllardır sektörde en iyi performansları sergiliyor.

"Bu harika bir haber," diyor Adeline ve sesindeki içten sıcaklığı duyuyorum. Bu çok mantıklı çünkü Owen'dan hoşlanıyor.

Bill kaşlarını çatıyor. "Bilmiyor muydun?" Bana sorgulayan gözlerle bakıyor ve ben de onun yaptığı hatayı fark ediyorum.

Adeline hiç istifini bozmuyor. "Hayır, bilmiyordum." Bana doğru eğilirken elini karnıma doğru daha sert bastırıyor. "Dün işte çok yoğunum ve sonra Jameson'la bir akşam yemeğine katılmamız gerekti, bu da işten sonra arayı kapatmamız için bize fazla zaman bırakmadı. Ve sonra"-seksi bir şekilde bana gülümsüyor-"nasıl olduğunu bilirsin Bill, yeni evliyken. Konuşmak yerine başka şeyler yapmayı tercih edersin."

Bu sabahki öpüşmemizin anısı içime çöküyor, Adeline'e duyduğum arzu yeniden içime işliyor.

Tanrım.

Beklenmedik ve istenmeyen bir şey.

Ondan hoşlanıyorum ama bu şekilde hareket etmemin imkanı yok. Hudson'a da söylediğim gibi, Adeline ile işleri daha ileri götürmek çok riskli. Ama lanet olsun, onun bana yaptıklarını görmezden gelmek düşündüğümünden daha zor.

"Hatırlıyorum," diyor Bill, yüz hatları yumuşuyor. Akıl hocam eski bir romantik. Eski karısından söz etmek onu yumuşatır, Adeline'in bildiği bir şey bu. Orada harika bir kart oynadı.

Bill evliliği boyunca çok fazla çalışmış. Karısı, ben onunla tanışmadan birkaç yıl önce işkolik tavırları yüzünden onu terk etmiş. Ondan sonra pek çok kız arkadaşı oldu ama asla yeniden evlenmedi. İşini karısına tercih ettiği için pişman olduğunu biliyorum çünkü karısı gerçekten hayatının aşkıydı. Şirketini miras alabilmem için aşkı bulmamda ısrar etmesinin nedeninin de bu olduğunu biliyorum.

Çok fazla çalıştığımı ve sonunda kendisi gibi pişman olacağımı düşünüyor.

Bill ve ben aynı değiliz. Evlenmek ya da bir aile kurmakla ilgilenmiyorum. Annemle babamın evliliğine dair hiç iyi anım yok. Aslında, annem babam olmadan daha iyi durumda.

Aşk insanları mahveder. Onlara kendileri için iyi olmayan şeyler yaptırır. Yıllar önce annemin yaptığı hataları yapmayacağıma yemin etmiştim.

"Peki ya sen Hudson?" Adeline dikkatini kardeşime çevirerek soruyor.

"Ne olmuş bana?" diyor.

"Görüşüğün biri var mı? Ağabeyine sorup duruyorum ama beni geçiştiriyor. Artık akraba olduğumuza göre, bu sorularla doğrudan sana gelmemi beklemelisin." Sanki eğleniyormuş gibi ona sırıtıyor.

O da sırıtışına karşılık veriyor. Hudson Adeline'dan hoşlanıyor. "Artık işleri nasıl yürüttüğümüzü anlıyorum Addy. Eğer detaylar için bana ulaşmayı planlıyorsan, benim de sana ulaşmamı planlamalısın."

Gülüyor ve benimkine karşı sallanırken bunu tüm vücudunda hissediyorum. "Oh, Huds, senden sakladığım hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun."

"Huds?" diye soruyor. "Kimsenin bana böyle seslendiğini hatırlamıyorum." Adeline başını eğiyor. "Bence iyi bir isim. Beğenmedin mi?"

"Bununla çalışabilirim," diyor. "Soruna gelince, kimseyle görüşmüyorum."

"Oh, ne kadar hayal kırıklığı. Ben de çifte randevu yapabiliriz diye düşünüyordum," diyor.

"Tanrım, hayır," diyor Hudson. "Yeni evli bir çiftle çifte randevudan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Adeline yine gülüyor. Bu o kadar alışılmadık bir görüntü ki beni büyülüyor. Yüzünün aynı anda hem yumuşaması hem de aydınlanması. Ve tüm vücudunun onunla birlikte gülmesi. O çok güzel bir kadın; güldüğünde bu güzelliği daha da artırıyor. "Ne düşünüyorsun sevgilim?" diye soruyor, gözleri benimkileri buluyor.

Ona bakıyorum, hâlâ ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Güldüğünde gözleri bile değişiyor. Renkleri yeşilin farklı bir tonuna dönüşüyor ve gözlerinde her zaman gördüğüm temkinlilik kayboluyor. "Henüz seni paylaşmak istemiyorum."

"Tanıdığım bir ağabeyim var," diyor Hudson. "Ve sanırım o da seni asla paylaşmak istemeyecek Addy, yani bizim için çifte randevu yok."

Adeline bakışlarını kaçırmadan önce birkaç saniye daha beni izliyor. Anneme bakarak, "Taco'lar konusunda sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı Reese?" diye soruyor.

"Hayır, bu Jameson ve Hudson'ın işi. Sen ve ben bu gece parmağımızı bile kıpırdatmayacağız." Kolunu Adeline'in koluna doluyor ve onu mutfaktan dışarı çıkarırken omzunun üzerinden, "Adeline'in içkiye ihtiyacı var, Jameson." diye sesleniyor.

Hudson sırtıyor. "Sana emir verilmesini izlemek gibisi yok."

Onu görmezden geliyorum ve Adeline'e bir şarap dolduruyorum. Şarabı ona götürdüğümde, annemin Adeline'in söylediği bir şeyi dikkatle dinlediğini görüyorum. Adımlarımı yavaşlatarak bir dakika onları izliyorum.

Annem de Bill gibi romantik bir kalbe sahip. Ne yazık ki, on sekiz yaşında aşık olduğu ve uğruna ailesini terk ettiği adam, aşkın ne olduğunu bilmeyen bir pislik çıktı. Ölene kadar onunla kaldı çünkü ondan iki oğlu vardı ve kalmanın doğru şey olduğunu düşünüyordu

yapmak için. Gitmesine izin vereceğinden de şüpheliyim, ama bu teoriyi test etmediği için asla bilemeyeceğim.

Yıllar boyunca annem bana aşkı bulmaya çalıştı. Beni birçok kez öğle yemeğine davet ederken, hoşlanacağımı düşündüğü bir kadını da davet etti. Para bağışlamamı isteme kisvesi altında beni hayır etkinliklerine sürükledi, aslında amacı beni biriyle tanıştırmaktı. Bazen de benimle yemeğe gelmeyerek beni davet ettiği bir kadınla yalnız bıraktı.

Annem aşık olmamı istiyor.

Beni sevecek ve benimle ilgilenecek bir eşim olsun istiyor. Ve torun istiyor.

Evliliğimle onu kandırdığım için nefret ediyorum. Adeline ile konuşurken onun mutluluğunu izlemek suçluluk duygusunun içime işlemesine neden oluyor.

Adeline'den boşandığımda yıkılacak ve bu iyi düşünemediğim bir şey.

Annem beni gördüğünde, "İşte buradasın," diyor.

Adeline gözlerimi buluyor ve ona uzattığım şarap bardağını alıyor. "Teşekkür ederim."

Onu gerekenden daha uzun süre izliyorum, gözlerimi yavaşça giydiği siyah bluzun altındaki göğüslerinin kabarıklığına doğru kaydırıyorum. Üst kısmı göğüslerinin arasından sarkıyor, bana bir anlık ten görüntüsü veriyor ama yeterli değil. "Ö z ü r dilerim Reese," diyor Bill, oturma odasına girerken, "ama Az önce bir işim çıktı ve gitmem gerekiyor."

Annem ayağa kalkıyor ve vedalaşırken ona sarılabilmek için yanına gidiyor. "Umarım gelecek hafta görüşürüz?"

Başını sallar. "Belki." Sonra bana baktı. "Shantel Lisa'yı arasın. Önümüzdeki hafta akşam yemeği istiyorum."

Adeline'a veda ettikten sonra oradan ayrılıyor. Telefonumu çıkarıp Shantel'den akşam yemeği için asistanıyla temasa geçmesini istiyorum. Ayrıca Adeline'la bu konuyu konuşmak için aklıma bir not alıyorum. Hazırlanması gerekiyor. Bu bir sınav; berbat etmek istemediğim bir sınav.

Hudson ve ben tacomaları hazırlamayı bitiriyoruz, çalışırken Paulina'nın stratejilerini tartışıyoruz. Adeline'ı içeren stratejiyi reddettim ama Paulina'nın aklına onayladığım başka pek çok harika fikir geldi. Bu ayki rakamların yapacağımız değişiklikleri yansıtmaya başlayacağını umuyorum. Paulina'nın bildiği bir şey varsa, o da işleri hızla tersine çevirmektir.

Herkes annemin büyük yemek masasına otururken ben içkileri dolduruyorum. Yerime oturduğumda Adeline'inkine yaklaşıyorum. Bunu yaparken bana gülümsüyor ama bu benim yararına değil. Gözlerindeki uyarıyı görüyorum. Çok yakın olmamı istemiyor. Ancak, bu annem için ve rotamı değiştirmeyeceğim. Bill'in annemi evliliğim ve onun bu konudaki düşünceleri hakkında sorguya çekeceğinden hiç şüphem yok. Bunun gerçek olduğuna onu ikna etmem için bana yardım etmesine ihtiyacım var.

Kolumu Adeline'in omzuna dolayarak yaklaşıyorum ve dudaklarımı yanağına götürerek kulağına doğru mırıldanıyorum: "Annemin bunu alması gerek. Almasını sağla."

Eli kalçama geliyor ve "Ben de seni seviyorum sevgilim" derken elimi sıkıyor.

Gitmesine izin verip yemeğe dönmeden önce ona son bir kez bakıyorum.

"Adeline," diyor annem tabağını doldururken. "Seninle konuşuyordum Annem düğündeydi ve bu ay ziyaret etmeyi düşündüğünü söyledi. Ne zaman geleceğini teyit etti mi? Şehirdeyken onu akşam yemeğine davet etmek isterim."

Adeline'in annesi Wilmington'da yaşıyor, buraya iki saatten biraz fazla uzaklıkta. Evini ziyaret etmedim ve Adeline da benimle pek bir şey paylaşmadı. Bildiğim kadarıyla Sabrina ile birlikte yaşıyor ve ikisi de New York'a sık sık gelmiyor.

Adeline şarabına uzanıyor ve bir yudum alıyor. "Bana henüz söylemedi. Onu akşam yemeğine davet etmek istediğini söylerim. Bu hoşuna gider."

Annesine bundan bahsetmeye hiç niyeti olmadığını sesinden anlıyorum. Bu beni şaşırtmadı. Adeline annesini ve kız kardeşini düğüne davet etmeye pek hevesli değildi. Bu konuda ısrarcı olmak zorunda kaldım.

Düğünde üçünü gözlemlerken, aralarındaki gerginliği fark ettim. Eğer dinamikleri doğru okuduysam, Adeline zamanını üçü arasındaki barışı korumaya çalışarak geçirirken, Sabrina barışı umursamıyor gibi görünüyor. Adeline'in annesi kendi dünyasında yaşıyor gibi görünüyor, arada bir araya girip kızlarının kendilerini nasıl geliştirebilecekleri konusunda fikir beyan ediyor.

Annem insanları okumakta iyidir ve yüz ifadesinden Adeline'in annesini davet etme konusundaki tereddütlerini anladığından şüpheleniyorum. Yüzü yumuşuyor ve şöyle diyor: "Bu seyahatte onu yalnız bırakmak istersen anlarım. Kendimi ona zorla kabul ettirmek ya da birlikte geçireceğiniz zamanı bölmek istemem."

Adeline'in omuzları gevşer. "Teşekkür ederim Reese. Minnettarım." Omuzları gevşemiş olabilir ama sesi hâlâ gerginliğini koruyor.

Anneleri Adeline'e uzanır ve elini onun koluna koyar. "Her zaman, sevgilim. Annemi uzun zamandır görmedim ama onunla geçirdiğim zamanın ne kadar değerli olduğunu hatırlıyorum."

Adeline'in dikkatini çeken annemin sesindeki hüznün mü yoksa başka bir şey mi emin değilim ama anneme bakıyor ve "Annenle iletişimini kaybetmek zor olmuş olmalı" diyor. Adeline annemin geçmişiyile ilgili temel bilgileri biliyor ama birlikte çok fazla zaman geçirmedikleri için bu konuyu hiç konuşmamışlar.

Annem başını sallıyor. "Evet, öyleydi ama ben Jameson'ın babasıyla evlenmeyi seçtikten sonra babam onun benimle görüşmesini yasakladı ve o da asla onun isteklerine karşı gelmedi. Gençtim ve nelerden vazgeçtiğimi tam olarak anlayamayacak kadar aşk gözümü kör etmişti." Adeline'in kolunu okşuyor. "Bu yolculukta annenle baş başa kalabilirsin. Benim onunla vakit geçirmek için daha çok fırsatım olacak."

Adeline bir nefes alıyor ve elini şarap kadehinin etrafına sarıyor, sanki kadehi kaldıracakmış gibi. Ama kaldırmıyor. Kadehi bırakmadan önce bir süre tutuyor ve şöyle diyor: "Aslında annemle o kadar yakın değiliz. Benim seçimim değil, ama hiçbir zaman gerçekten yolumuzu bulamadık." Konuşmayı kesiyor ve düşüncelerinden bu şekilde kurtulmaya çalışıyormuş gibi yutkunuyor.

Annem dikkatle dinliyor ve sevdiğime inandığı kadına karşı daha da yumuşadığını görüyorum. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Belki de bunu değiştirmek istediği için ziyarete geliyordu."

"Hayır." Adeline başını sallıyor. "Sana ziyarete geleceğini söylemiş olabilir ama geleceğini sanmıyorum. Annem asla gerçekleştiremeyeceği büyük planlarla dolu."

Koltuğumda arkama yaslanıp viskimden bir yudum alıyorum. Adeline'in sesinde daha önce duymadığım bir şey var. Hassasiyet ve açıklık. Bana karşı hep kapalıydı. Dikkatli ve her an savunmaya hazır. Başta bunun nedenini anlamıştım ama bu şekilde devam etmesini beklemiyordum. Evlilik sözleşmesini imzaladıktan sonra bir tür çalışma ilişkisine gireceğimizi düşünmüştüm. Durum böyle olmadı,

Adeline ise etrafındaki duvarları indirmeyi reddetti.

"Onunla daha yakın olma arzunu hakkında konuştu mu?" Annem soruyor.

"Gençken evet. Artık pes ettim." Duraklıyor ve

Tekrar konuşuyor, sesi Adeline'a hiç benzemeyen bir şekilde titriyor. "Annem beni kullanıyor, Reese. On altı yaşımıdayken beni modelliğe iten oydu. Dolar işaretleri ve banka hesabını doldurmanın bir yolunu gördü. Zirveye ulaşmak için ne yapmam gerektiğini umursamadı; o sadece

Oraya varana kadar beni zorladı. Şimdi hala bunun meyvelerini topluyor. Onun gerçek yüzünü gördüğüm noktaya geldim ve artık onunla eskisi gibi bir ilişki kurmak istediğimi sanmıyorum."

Annemin gözlerini kalp kırıklığı dolduruyor. Tanıdığım en empatik insanlardan biridir. "Evet," diyor usulca, "sanırım istemiyorsun."

Adeline onunla bir an paylaşıyor ve sonunda şöyle diyor: "Teşekkür ederim. Bir insan ebeveyniyle ilişki kurmak istemediğini söylediğinde bunu çok fazla kişi anlayamaz."

Annesi onun elini sıkar. "Biliyorum." Adeline'in elini bırakıyor ve bana bakıyor. "Pekâlâ, hadi yemek yiyelim. Biz bunu yaparken sen ve Hudson da biz kızlara Super Bowl için ne planladığınızı anlatırsınız."

Hudson taco'sunu aldı. "Sanırım her zamanki gibi olacak." "Neymiş o?"

Adeline soruyor.

"Genelde parti için Jameson'da toplanırız," diyor Hudson, "o yüzden kendinizi saldırıya hazırlayın, çünkü parti dediysem, evinizde bir sürü insan olacak."

"Ben maça gitmeyi tercih ederim. Siz çatı katını kendinize ayırabilirsiniz," diyor Adeline.

Hudson alçak sesle ıslık çalar. "Evet, bence işler öyle yürümüyor Addy."

"Ne gibi?" der.

"Maça gitmiyoruz," diyorum.

"Jameson evde izlemeyi tercih ediyor," diyor Hudson.

Adeline taco'sunun bir kısmını yedikten sonra bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Evde izleyebilir."

Gözlerim onunkilere dikilmiş, bu tartışmanın sona ermesi gerektiğine dair bir uyarı taşıyor. Bu, özel olarak müzakere edilmesi gereken türden bir konuşma. "Evde izleriz."

"Bence maça gitmek eğlenceli olur," diyor annem. "Hâlâ bilet bulabiliyor musun?"

"Biletlerim var," diyor Adeline. "Ama Jameson gitmek istemezse, onları verebileceğim insanlar var." Bana bakıyor. "Bunun için kavga etmemizi istemiyorum. Seninle kavga etmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bunu biraz daha konuşuruz," diyorum. Benim maça gitmek gibi bir niyetim yok ama Adeline'in böyle bir niyeti olduğundan şüpheleniyorum.

"Hudson taco'sunu bitirirken, "Sana söyleyebileceğim tek şey, maça gitmezsen partinin tadını çıkaracağındır," diyor. Jameson kalabalığı sevmiyor olabilir ama nasıl parti verileceğini çok iyi biliyor."

Annem başıyla onaylıyor. "O haklı, Adeline. Her zaman iyi vakit geçiririz. Shantel'le birlikte planlamalarına yardım etmeme hiç izin vermese de, eminim sana izin verecektir."

Hudson sırtıyor. "Aceleci davranmayalım anne."

"Sanırım bu konuda Hudson'a katılıyorum," diyor Adeline. "Onu çok seviyorum ama kocam tam bir kontrol manyağı."

Annem bundan sonra sohbeti değiştiriyor, Adeline'a moda haftası ve işinin bazı incelikleri hakkında sorular soruyor. Söylediği her şeyi dikkatle dinliyorum ve cevabını öğrenmek istediğim sorular soruyorum. Adeline onları kolayca yanıtlıyor. Bu şimdiye kadar yaptığımız zor olmayan ilk sohbet ve bundan keyif aldığımı fark ediyorum. Adeline'in de hoşuna gittiği izlenimini edindim.

Yemeğimizi ve konuşmamızı bitirdikten sonra Hudson ve ben masayı toplamak için ayağa kalkıyoruz.

Annem yardım etmek için ayağa kalktığında Adeline'e sesleniyor. "Otur hayatım. Çocuklar temizlik yapacak."

Adeline bana bakarken dudakları seğiriyor. "Daha önce kimsenin Jameson'a erkek dediğini duyduğumu söyleyemem."

Bulaşıkları mutfığa taşıırken duyduğum son şey, Adeline'in annemden benim çocukluğumla ilgili hikâyeler paylaşmasını istemesi oluyor. Bunu sormasına şaşırmadım. Beni seviyormuş gibi davranmakta çok başarılı. Şaşırdığım şey, gerçekten ilgileniyor gibi görünmesi.

Hudson ve ben temizlendik. Sonra Adeline'e çocukluğumuzla ilgili hikâyeler anlatırken annemle bir saat daha geçiriyoruz. Olayın karanlık tarafını atlıyor ve sadece eğlenceli hikâyeler paylaşıyor. Adeline kanepede yanıma oturuyor, eli kalçama yapışmış, vücudu benimkine yaslanmış. Kolumu onun arkasındaki kanepenin arkasına yerleştiriyorum ve dokunuşunun neden olduğu hisleri görmezden gelmeye odaklanıyorum.

Anneme bir saat süre veriyorum ve sonra ona gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Çoğunlukla yapacak işlerim olduğu için, ama aynı zamanda Adeline'la bu şekilde daha fazla oturacak gücüm olmadığı için.

"Anneni sevdim," diyor Adeline eve dönüşümüzün birkaç dakikasında. Bu gece sürprizlerle dolu. Benimle sohbet başlatmak nadiren yaptığı bir şey.

"O da senden hoşlanıyor."

"Baban öldüğünden beri çok ilişkisi oldu mu?"

Bu kimseyle konuştuğum bir konu değil; ancak kendimi ona cevap verirken buluyorum. "Birileriyle çıktı ama babamdan sonra temkinli davrandığından şüpheleniyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Özel hayatımı çok gizli tutarım. Babamın nasıl biri olduğunu bilen tek kişiler annem, Hudson ve Bill. Bildiğim kadarıyla onlar da detayları hiç paylaşmadılar. Adeline'in tek bildiği babamın ben on sekiz yaşındayken öldüğü ve hayattayken onunla iyi geçinemediğim.

"Babam ona iyi davranmadı. Çok mutlu bir evlilik değildi."

Bunu sessizce değerlendiriyor. "Sence aşka açık mı?"

"Bunu herkes için istiyor, o yüzden öyle olduğunu sanıyorum."

"Bunu senin için çok istiyor, değil mi? Hudson için senin için endişelendiği kadar endişelendiği izlenimini edinmiyorum."

Başımı salladım. "Haklısın. Bana bir eş bulmak için elinden geleni yaptı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Tahmin edebileceğinden emin değilim."

Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. "Ne yapmış?"

"En çirkin şey benim için bir flört profili oluşturmaktı. Benimle eşleşen tüm kadınlara yanıt verdi ve sonra r a n d e v u ayarladı."

Adeline'in tüm yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Bu şimdiye kadar şahit olduğum en güzel gülümseme olabilir. "Aman Tanrım. Yürü be Reese." Koltuğunda kayarak bana baktı. Varlığının her zerresi bu konuşmaya yatırım yapmış. "Randevuları kabul etmeni nasıl sağladı?"

"O y a p m a d ı . Sadece beni öğle ve akşam yemeklerine davet etti. Sonra gelmedi ve ben de kendimi açıklamak zorunda kaldım."

Gülüyor. "Bu 'randevuların' kaçına gerçekten gittiniz? Eminim neler olduğunu çok çabuk anlamışsınızdır."

"İlk seferinde bir akşam yemeği. İkincisinde bir öğle yemeği." "Aman Tanrım, iki kez mi yaptı?"

"Evet. Annem ısrarcı değilse bir hiçtir." "Bunu nereden çıkardığını anlıyorum."

Telefonundan bir mesaj geliyor.

Kontrol ettikten sonra, "Arayan sosyal medya yöneticimdi. Öpüşme yeteneğin için seni övmemi söyledi." Mesajı okumam için telefonunu uzattı.

Vay canına, Addy. Jameson bugün kendini aştı. Fotoğraf çekimini reddettiği için onu affedebilirim. Bu öpücük

Sabah viral oldu ve duyduğuma göre satışlar tavan yapmış. En önemlisi de, hakkınızda yayınlanan diğer şeylerin yarattığı baskıyı biraz olsun azalttı.

"Peki, direktifiniz hâlâ geçerli mi?" diye sordum. "Ne talimatı?"

"Bana seni bir daha asla öpmememi emrettiğin direktif."

Yanılmıyorsam nefes alış veriş hızlandı. "Evet, o direktif hâlâ geçerli."

"İnsanların bir kocanın karısına bir günlüğüne veda öpücüğü verdiğini görmesinin önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey, hayır, demek istediğim bu değil." "Ne demek istiyorsun?"

Adeline her durumda kendine güvenen bir kadındır. Bunu birçok kez ilk elden gördüm. Ama şu anda biraz şaşkın görünüyor. Kendinden emin değil.

"Söylediğim şey, Jameson," diyor, sesine yeniden sertlik katmaya çalışarak, "bir veda öpücüğünün bu kadar çaba gerektirmediği."

O öpücük Adeline'ı da benim kadar tahrik etmişti.

Bu sabah bu kadarını anladım.

İkimizin de bunu ele alış biçimi arasındaki fark, ben bunu küçümsemeye çalışmazken, onun hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kararlı görünmesi.

"Birbirimizden etkileniyoruz, Adeline. Bu sadece biyolojik. Bu, ona göre hareket etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Ama bunu bu evlilikte bize yardımcı olması için kullanabiliriz."

"Diğer insanlar hakkında varsayımlarda bulunmakta çok iyisin."

"Ne? Benden etkilendiğini inkâr mı ediyorsun? O öpücükten zevk almadığını mı?"

"Tam olarak benden duyduğun şeyi söylüyorum." Sesi biraz sertleşti. "Varsayımlarda bulunmayı seviyorsun."

"Ben gözlemlere dayanan gerçeklerle hareket ederim. Bana bir kadının öpüşmekten zevk alırken çıkardığı türden sesler çıkarmadığını söyleyemezsin. Ya da bugün bana dilini isteyerek vermediğini." Duraklıyorum. "Bunlar gerçekler, varsayımlar değil."

Bu gerçekleri dile getirdiğim için pek de mutlu görünmüyor. Ancak her zamanki gibi benimle tartışmak yerine, "Belki yarın biraz daha az dil. Ya da hiç konuşmayalım. Bu kabul edilebilir."

Dudaklarım uçlarından tekmeleniyor. "Biliyor musun, bunu yapamayacağını düşünmeye b a ş l a m ı ş t ı m ."

"Ne?"

"Uzlaşma yeteneği."

Kaşları alnına doğru fırlıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben her yerde uzlaşmaya çalışıyorum. Bunu yapamayan sensin. Bu arada bil diye söylüyorum, Super Bowl'u senin televizyonunda izlemeyeceğim, o yüzden fikrimi değiştirmeye çalışmayı aklından bile geçirme."

Dudaklarım hâlâ kıpır kıpır.

Bundan olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum, çünkü Adeline'in ateşi beni ne kadar sinirlendirse de daha çok tahrik ediyor.

Yarın daha az dil almasına imkan yok.

Adeline

I Çarşamba sabahı erkenden, yenilenmiş ve tüm hafta boyunca sahip olduğum en berrak zihinle uyandım.

Dün gece uyudum.

Gerçek, derin bir uyku gibiydi. Kimin yattığının farkında değildim. yanımda.

Saatlerce.

Yatak örtülerini geriye itip yataktan kalktığımda saat sabahın 5'ini geçiyordu. Jameson çoktan odadan çıkmıştı. Onun sabah rutini hakkında hiçbir fikrim yok çünkü henüz onunla bu kadar erken kalkmadım, ama spor salonunda gözlerimin huzur içinde dinlenmeleri gerektiğini düşündüğü kasları üzerinde çalıştığını hayal ediyorum.

Egzersiz rutinim bu hafta bir darbe aldı ve vücudum bunu hissediyor, bu yüzden tayt ve atlet giyiyorum, yüzüme biraz su sıçratıyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Sonra koşu bandını kullanmak için Jameson'ın spor salonuna gidiyorum. Dışarıda koşmayı tercih ederdim. Jameson'la çalışmamayı da tercih ederdim. Ama kışın dışarıda koşmayı sevmiyorum, o yüzden onun spor salonuna gidiyorum.

Görünüşe göre onunla çalışmak zorunda değilim. Ben geldiğimde Jameson spor salonundan çıkıyordu.

"İyi Sabah." o diyor, çalışan onun gözler üzerinde benim vücudumu takdir ediyor. Hiçbir erkeğin gözleri vücudumun bu şekilde tepki vermesine neden olmadı.

Jameson'inki.

Gözleri bedenimle buluştuğu an, içim uyanıyor, tenim uyanıyor, damarlarım uyanıyor.

Onu aynı anda her yerde hissediyorum. Onu aynı anda her yerde istiyorum. Gözlerini, ellerini, ağzını.

Tanrım, o ağzını hiç istememem gereken şekillerde istiyorum.

"Günaydın," diyorum zihinsel olarak bedenime kendi kendine düşünmeyi bırakmasını söylerken.

O, tabii ki, hiç aldırış etmiyor.

Jameson yüzüne diktiği kaslarıyla onun tüm dikkatini alıyor. Tanrım, kasları gerçekten o kadar büyük mü?

Ve o bu kadar terliyken neden ondan bu kadar etkileniyorum?

Bakmamaya çalışıyorum ama kucağına oturup ona iğrenç şeyler yapmak isteyen yanımda tam kontrol altında ve onu en iyi zamanda bıçaklayabilecek diğer yanımla hiçbir ilgisi yok.

"Bu sabah erken ayrılmak istiyorum," diyor, çakıllı sesi vücudumda yeni bir şehvet dalgası yaratıyor.

Düşüncelerim birbirine çarpıyor ve bir gümbürtüyle yere iniyor.

Az önce ne demişti?

Bana sürtünmekle ilgili bir şey mi? Ben onun kucağında otururken mi?

Ve boynumu mu ısırıldı?

Kahretsin, hayır.

Bunu düşünen bendim. İptal, iptal, iptal.

"Adeline? Ne dediğimi duydun mu?"

Beynimin yeniden çalışmaya başlamasını dileyerek ona bakıyorum.

Ağzımdan hiçbir kelime çıkmazken aptal gibi başımı sallıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Bunu erken çıkmaya evet olarak mı kabul ediyorum?"

"Evet."

"Yedi buçukta mı?"

"Evet."

"Güzel." Gözlerini vücudumda son bir kez gezdirdikten sonra

Ben.

Sonunda tüm düşüncelerimi toparlamam gerekenden çok daha uzun sürüyor, ve bunu yaptığımda, az önce olan her şey için kendimi tokatlamak istiyorum.

Bu şekilde devam edemem.

Atlatmam gereken bir yıl varken olmaz.

Ama ona verdiğim tepkiyi nasıl değiştirebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Yani, her zaman gözlerimi bağlamak dışında. Ve burnumu tıkamak, böylece onun kokusunu alamam. Sesini duyamayayım diye kulak tıkacı takmaktan bahsetmiyorum bile.

Sadece kafanı kes ve bu işi bitir.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime spor salonuna girerken. "Kes şunu. Bu adam senin lanet zamanına değmez. Eminim onun yanında kendini kontrol edebilirsin. Onun kucağına oturmayı düşünmeyi bırak ve lanet şirketini çaldığı gerçeğini düşünmeye başla. Bir de göt herifin teki olduğu gerçeğini."

"Adeline."

Jameson'ın sesini duyunca döndüm. "Ne?" Çok çabuk çıkmıştı.

Bu adam bana böyle sinsice yaklaşmamalı.

Dudaklarının bir kez seğirdiğine yemin edebilirim. Gözlerinin de benzer bir şey yaptığına yemin edebilirim. Ama tam olarak emin olamıyorum çünkü doğrudan söylemeye geldiği şeye geçiyor. "Saat yedide çıkmam gerekiyor."

"Güzel. Evet. Yedi. Ben hallederim. Hazır olacağım." Tanrım, beni böyle istila etmeyi bırakabilir mi?

Bu sefer dudaklarının seğirdiğini biliyorum.

Piç herif darmadağınık halimden zevk alıyor.

"Jameson, bunun için çok erken. Sabahın ilk saatlerinde iyi değilim. Koşmam lazım. Sonra kahveye ihtiyacım var. Ondan sonra benimle ne istersen konuşabilirsin."

Bundan zevk alıyormuş gibi beni izlemeye devam ediyor.

Söylediklerime cevap vermiyor. Sadece dönüp gidiyor. Çıkışını izliyorum ve lanet olsun ki güzel bir kıcı var.

Bu kık yüzünden ondan daha da nefret ediyorum.

Bir saat boyunca koşu bandında koştum. Bu koşunun her dakikasına ihtiyacım var. Koşu sırasında meditasyon da yapıyorum çünkü ona da ihtiyacım var. Sonra duş alıp giyiniyorum, Jameson'ın yedide çıkmak istediğini düşününce saçımı ve makyajımı yapmam gerekenden daha uzun sürüyor.

Kaçınılmaz olanı erteliyorum çünkü onun huzurunda olmanın istemediğim şekilde davranmama neden olacağından hiç şüphem yok

davranmak için.

Günün her saniyesinde onu bıçaklamak isterken nasıl oldu da onu bıçaklamak arasında kucağına oturmak ister hale geldim bilmiyorum ama işte buradayım.

Yatak odasından çıkarken bir mesaj geldi.

Vanessa: Gece olan onca şeyden sonra bugün sana bunu yaptığım için çok üzgünüm ama bu sabah iyi değilim ve işe geç kalacağım.

Onu aradım. Açtığına ne kadar hasta olduğunu duydum. "Özür dilerim, Adeline. Çok meşgulken sana bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Ness, dur. İyi olmadığını duyabiliyorum. Bugün gelmeni istemiyorum, tamam mı? Gece boyunca ne oldu bilmiyorum ama her neyse, üstesinden geleceğiz. Daha iyi olacaksın." Bugün ilk iş olarak bilerek sosyal medyayı ya da e-postalarımı kontrol etmedim çünkü biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Gün kendini üzerime salmadan önce biraz sessiz, huzurlu zamana ihtiyacım vardı.

"Aman Tanrım, bu hiç iyi değil. Hayır, bugün bana ihtiyacın olacak. İlaç aldım ve hızlı etki etmesini umuyorum. İçeri geliyorum."

İşlerin iyi gitmediğine dair söylediklerine odaklanmıyorum. Onun yerine, dinlenmesini istediğimi anlamasını sağlamaya odaklanıyorum. "Soğuk algınlığı yüzünden ölümün eşiğindeymişsin gibi konuşuyorsun. İşe gelme. Seni doğruca eve gönderirim. Lütfen dinlen ki bir an önce iyileş. Acil bir şey için sana ihtiyacım olursa, bunu evden yapabilirsin." İyi değilken ondan çalışmasını istemek gibi bir niyetim yok ama gerektiğinde arayacağımı düşünürse evde kalmak konusunda daha iyi hissedeceğini biliyorum.

Kabul etmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Tamam, ama bana ihtiyacın olursa kesinlikle ara. Ben buradayım."

"Biliyorum buradasın. Daha iyi ol. Daha sonra iyi olduğunu bildirmek için beni ara."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben sosyal medyayı açıyorum. Keşke açmasaydım diyorum hemen.

Paylaşılanları okurken göğsüm sıkışıyor. Annemin bir fahişe olduğuna dair hikâyeler.

Ailesine yardım etmeyen bir sürtük olduğuma dair hikayeler. Faturalarını ödemek için annesinin vücudunu sattığını görmeyi tercih eden bir kaltak.

Vücudunu satmak zorunda kaldığı için annemin şu anda sahip olduğu korkunç uyuşturucu bağımlılığıyla ilgili hikayeler.

Keşke hangimizin faturaları ödemek için vücudunu satmak zorunda kaldığı gerçeğini bilselerdi. Benim annem olmadığı kesin.

Bir de Thomas'ın evliliğimiz hakkında yaptığı paylaşım var. Seks hayatımız hakkında yalan söyledi, üçlü seks yapmamız için ona baskı yaptığımı söyledi. Ayrıca onu defalarca aldattığımı söyledi. Tüm bunların ötesinde, Jameson'ın kiminle evlendiğini bilmesini umduğunu ve muhtemelen onu da aldatacağımı söyledi.

Thomas'la evliyken başka bir erkeğe bakmadım ya da dokunmadım. Öte yandan o beni en az beş kadınla aldattı. Bunu onu terk ettikten sonra öğrendim ve beşten fazla kadın olduğundan şüpheleniyorum. Tüm bunları arkamda bıraktım. Boşanmamdan sonra karanlık bir yere sürüklendikten sonra kendimi yeniden inşa etmek için çok çalıştım. Şu an iyi bir yerdeyim ama bu dedikodu kötü haber.

Şirketimi geri alma şansına zarar verebilir.

Derin bir nefes alarak kahve ve Jameson aramaya çıktım. Bundan mutlu olacağından şüpheliyim.

Mutfakta ona katıldığımda adada duruyordu. Mavi takım elbisesini giymiş, güne hazır. Gerçi tam olarak hazır değil çünkü saçları henüz o berbat topuz haline getirilmemiş.

Saçlarına bakarken kaşlarım içeri doğru çekiliyor. "Saçını mı kestirdin?" Dün gece farklı görüldüğünü hatırlamıyorum ama şimdi dışarıda olduğu için onu son gördüğümünden daha kısa görünüyor.

Bana bakıyor ve evet, bugün farklı bir şey var. "Evet."

Jameson'ın saçları eskiden omuzlarının hemen altına düşerdi. Şimdi ise omuzlarına bile değmiyor. Gerçi kalın, dalgalı saçları var, bu yüzden hala çok fazla var ve eminim hala topuz yapacaktır. Ama bu uzunluğunu sevdiğimi inkar edemem.

Özellikle de şimdi beni izlerken yaptığı gibi parmaklarını yüzünden uzak tutmak için saçlarında gezdirmesini seviyorum.

Kutsal sıcak yumurtalık.

Neyse ki sohbete devam ediyor ve "Kahve ister misin?" diye soruyor.

Doğru

ya.

Kahve.

Yemek.

Elimizdeki mesele.

Telefonumu kaldırıyorum. "Belli ki bu sabahki haberleri görmemişsin." Kaşlarını çatınca ekliyorum: "Görmüş olsaydın bana kahve yapmayı teklif etmezdin." Eski sevgilimin hakkımda yaydığı saçmalıklarla uğraşmak yeterince kötü ama bunu Jameson'ın gözetiminde yapmak zorunda kalmak acı verici olacak. Spot ışıklarının bu şekilde üzerimizde olmasından hiç memnun olmayacaktır.

"Gördüm."

Bir fincana uzanırken kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ve?" Bundan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Hiç de beklediğim gibi değil.

"Ve ne?"

"Tanrım, Jameson. Eski kocam seks hayatımız hakkında her şeyi anlattı, özellikle de ondan talep ettiğim üçlü seksler ve yaptığım sözde aldatmalar üzerinde durdu. Ve sen burada hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Yani, Bill bundan ne anlam çıkaracak? Eminim bu seni ilgilendiriyordur."

Dolaptan çıkardığı fincanı havaya kaldırdı. "Sanırım kahve istersiniz?"

Kim bu adam?

Jameson'a benziyor ve Jameson gibi hareket ediyor ama Jameson'ın dilini konuşmuyor. Pislik dilini yani.

Dün akşam yemekte onda bir değişiklik hissettim. Aslında ona bıçak çekmek istemediğim bir konuşma yaptık. Ailesine işimden biraz bahsettiğimde beni dinledi. Cevaplarla ilgileniyormuş gibi bana sorular sordu. Sonra da annesinin onun için randevu ayarlamaya çalıştığı hikayeyi benimle paylaştı.

Dün gece rahattı, daha önce tanık olmadığım bir şeydi bu. Ben de rahatlamıştım. Annesinin nesi var bilmiyorum ama onun yanında olmak bile beni sakinleştiriyor. Dün gece onunla birlikte olmak düğünden beri hissettiğim karışık duygulardan kurtulmama yardımcı oldu.

Reese'i çok iyi tanımıyorum ama onun her zaman sahip olmayı dilediğim türden bir anne olduğunu biliyorum. Kahretsin, kadın çocukları için kendisini mutlu etmeyen bir adamla evli kaldı. Her ne kadar annelerin bunu yapma ihtiyacı hissetmesi gerektiğini düşünmesem de, bu annemin benim için yaptığından çok daha fazlası. Ben bunu kendim yapamayacak kadar küçükken annem yataktan kalkıp beni okula hazırlarsa bile şanslıydım.

Dün gece, oğluyla olan ilişkim sahte olsa da onunla olan ilişkimin sahte olmasına gerek olmadığına karar verdim. Beni iyi hissettiren güzel bir enerjisi var ve ben de buna karşılık vermek istiyorum.

Annem konusunda ona karşı dürüst olmayı seçtim. Natalie dışında kimseyle ailem hakkında konuşmam; Reese'e açılmak iyi hissettirdi.

"Adeline?" Jameson'ın sesi ondan beklenmeyecek bir sabırla doluydu. "Kahve ister misin?"

"Evet, kahve istiyorum. Ama lütfen sevgili kocacığım, bu konudaki düşüncelerin konusunda beni aydınlat. Aklınızı okumak henüz benim uzmanlık alanım değil."

Kaşlarını çattı. "Henüz mi?"

"Evet, henüz."

"Bir kadının zihnimi okuyabileceği günü iple çekiyorum. Hayatımı çok daha kolay hale getirecek."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. En azından bu kadınla." Bakışlarıyla buluştu. "Bundan şüphem yok."

"Thomas'ın uydurduğu saçmalıklar hakkında ne düşündüğünü bana söyleyecek misin yoksa ben mi seni dövmek zorunda kalacağım?"

Dudakları titriyor ve en ufak bir eğlence belirtisi gösterirse Tanrı yardımcısı olsun.

Bugün fiziksel acı çektirmekten çekinmiyorum. Bu beni daha iyi hissettirebilir.

Jameson bir kez olsun akıllıca davrandı. Eğlencesini dizginliyor ve "Thomas'ın uydurduğu saçmalıklar umurumda değil" diyor. Gözlerini bana dikti. "Sen umursuyor musun?"

Umurumda ama bunu ona söylememin imkânı yok.

"Hayır, ama buna kızacağından emindim." "Neden?"

Sinirli bir nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse, seninle uğraşmak zor iş. Çok çelişkiliisin."

"Nasıl çelişkili olabilirim ki?"

"Aşıkmişiz gibi görünmemize ve toplum içinde nasıl görüldüğümüze odaklanmışsın, bu yüzden bunun seni neden endişelendirmediğini anlamıyorum."

"Ben sadece Bill'e bir çift olarak nasıl görüldüğümüzle ilgileniyorum," diyor ve kahve fincanını mermer tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Seninle ilgili bu tür dedikoduların bir önemi yok. Profilinizin doğru olmayan her türlü dedikoduyu çektiğini biliyor, o yüzden dinleme zahmetine girmeyecektir."

"Bilesin ve kendini buna hazırlayabilesin diye söylüyorum, bu hikâye hemen unutulup gitmeyecek. Ve muhtemelen kaybolmadan önce büyüyecek. Mahrem detayları paylaşmasını istedikleri tek kişi Thomas olmayacak."

Başını sallıyor. "Gabriel'den bu konuyla ilgilenmesini ve gelişmeleri takip etmesini istedim." "Senin için." diye eklemekten önce duraksıyor. Benim için değil."

Gabriel, Jameson'a istediği her bilgiyi getiren adam. Nasıl elde ettiğini Tanrı bilir. Jameson'ın istediğini elde etmek için her şeyi yapacağına ve gerektiğinde acımasız olmaktan çekinmeyeceğine dair hikâyeler duymuştum, bu yüzden Gabriel'in ne kadar ileri gidebileceğini ancak hayal edebilirim.

"Ne demek 'benim için'?" Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim. Jameson'ın yardımına ihtiyacım yok ve kesinlikle ona hiçbir şey için borçlu olmak istemiyorum.

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Ondan sadece bizi durumdan haberdar etmesini istedim."

"Kendimi bilgilendirebilirim." Bir Gabriel'im olmayabilir ama kamu profilimi yöneten bir ekibim var. Ve eğer istersem bir Gabriel alabilirim.

"Teşekkürler Jameson' burada uygun olan şey, Adeline." derken hayal kırıklığı daha da artıyor.

"Hayır, değil. Burada uygun olan şey senin kendi pisliğinle ilgilenmen ve benim de kendi pisliğimle ilgilenmeme izin vermen."

"Benim durduğum yerden, senin bokuna pek iyi bakılmıyor." Gözlerim büyüdü.

Bu ne cüret?

"Kahveni iç ve kahvaltını yap. On dakika içinde gidiyoruz."

Bana söylediği diğer saçmalıklar hakkında ne düşündüğüm bir yana, ağzımı açıp ona bu direktifle ne yapabileceğini söyleyemeden mutfaktan çıkıp gidiyor.

Eski kocama odaklanmaktansa Jameson'a odaklanmayı tercih ederek birkaç dakika boyunca bunun üzerinde düşünüyorum.

Düşünürken Jeff'in bizim için hazırladığı hamur işlerinden birini yiyor ve biraz kahve içiyorum. Jameson'ın etrafının nasıl harika kahve yapmayı bilen insanlarla çevrili olduğunu düşünüyorum. Ve Jameson'dan boşanırken Jeff'i benimle gelmesi için nasıl ikna edebileceğimi düşünüyorum.

On beş dakika sonra Jameson ve ben arabada işe gidiyorduk. O telefonunda Hudson'la konuşuyor, ben de e-postalarımı bakıyorum. Lara'dan bir mesaj geldiğinde mesajlarıma geçiyorum.

Lara: Ian Swift'e bir çanta dolusu sik gönderdiğimi tekrarlamak istiyorum.

Adeline: Ona bir torba sik YEDİRECEĞİNİ sanıyordum? Lara: Niyetimi hatırlattığınız için teşekkür ederim. Bu

Tam olarak yapacağım şey. Ben de aynısını Thomas'a yapacağım.

Boşver onu. Bir kamyon dolusu sik alacak.

Jameson'ın gözlerini üzerime çekerek gülüyorum. Lara'ya dönmeden önce bir süre bakışlarını tutuyorum.

Adeline: Şimdi ne yaptı?

Lara: Tatlım, asıl soru ne yapmadığı.

Beni arıyor.

"Bu kadar çok sakin kaynağını görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum.

Gülmüyor. Bu iyiye işaret değil. Stresli olduğu anlamına geliyor. "Bir strateji seansına daha ihtiyacımız olacak. Ve Jameson'la bir fotoğraf çekimi. Ve bir milyon öpücüğünün daha viral olması. Bu çok kötü."

"Tamam, söyle de ben karar vereyim. İkimiz de bazen biraz sert olduğunu biliyoruz." Markamı korumaya çalışırken her şeyin ötesine geçmesini seviyorum. Ama bu bazen endişelenmesi gerekmeyen şeyler için endişelendiği anlamına geliyor.

"Addy, bir dahaki sefere evlendiğinde, önce benden geçmesi gerekecek ve bana onun üzerinde süper güçler verecek lanet olası bir sözleşme imzalamak zorunda kalacak. Thomas seni fena kazıklıyor. Eğer onunla yüz yüze gelirim, onun hakkında ne düşündüğümü tam olarak duyacak."

Bunu abarttığından şüpheleniyorum.

Thomas'ın yaptığı şeyin onun başını ağrıttığını ve benim için bir halkla ilişkiler kabusu olduğunu biliyorum ama bu benim markamı mahvedecek bir şey değil. Şirketim bunu yapamayacak kadar güçlü temellere sahip.

"Bir daha evlenmeyeceğim," diyorum. Bunu hayatımın geri kalanını Jameson'la geçirmeyi düşündüğüm için söylediğimi sanacak ama gerçekten ciddiym; Jameson'dan boşandıktan sonra bir daha asla evlenmeyeceğim. Thomas'la olan evliliğim, bir daha bir erkeğe bu şekilde bağlanmak istemem konusunda beni iyileştirmeye yetti.

"Şunu bil ki, eğer evlenirsen, bir daha asla böyle bir kazık yememeni sağlamaktan ben sorumluyum."

Ve işte duygusal yanım gitti. Şirketimi kurarken bir kenara koymaya çalıştığım yanım. İşine ruhunu katmayı tercih eden bir kadın olmak zor bir iş ve bana burada buna yer olmadığını söyleyen yeterince insan oldu. Aynı fikirde değilim ama yine de yıllarca bunu belli etmemeye çalıştım. Bugünlerde onu kucaklıyorum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Lara'yı sevmemin nedenlerinden biri de her gün işe ruhunu da getirmesi. Beni bu şekilde korumak onun görevi değil, ama ben

söylediği her kelimedede ciddi olduğunu deneyimledim.

"Anladım," diyorum. "Bir sonraki evlilik sözleşmemden sen sorumlusun." Jameson'ın kaşları beni izlerken kalkıyor.

Sonunda çoklu görev yapabilen bir adamla tanıştım.

O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayız. Bir yandan kendi konuşmasını sürdürüyor, bir yandan da benimkine kulak misafiri oluyor.

Lara onun çoklu görev becerileri hakkındaki düşüncelerimi yarıda keserek, "Az önce Todd Boise'den bir makara gördüm. Thomas'ın verdiği bir röportajdan bir kesitti ve daha fazla yalanla dolu gibi görünüyordu."

Neden endişelendiğini anlıyorum. Todd, yüz milyonlarca takipçisiyle şu anda en popüler Insta dedikodu sayfasını yönetiyor. Ancak ben aynı endişeyi taşıyorum.

"Tamam, yapacağımız şey şu," diyorum. "Hiçbir şey."

Sessizlik beni selamlıyor. Ve sonra, "Anlamıyorum."

"Harika bir stratejimiz var. Ona sadık kalacağız. Bu dedikodular ve yalanlar yakın zamanda durmayacak ve her gün yangın söndürmek için ortaya çıkmaya devam edersek lanetleneneğim. Bu yüzden, önceden belirlediğimiz plana sadık kalmaktan başka bir şey yapmayacağız."

Nefesini üflediğini duymadan önce tekrar sessizleşti. "İşte bu yüzden patron sensin. Böyle nasıl güçlü duruyorsun anlamıyorum. Ailem sosyal medyada karalanmaya çalışılsa ben de yığılıp kalırdım. Pekâlâ, plana sadık kalacağız. Anladım."

Görüşmeyi sonlandırdık ve Jameson görüşmesini bitirirken ben e-postalarımın geri döndüm. Telefonunu bıraktığında ona baktım. "Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor." Sorgulayan bakışları karşısında devam ediyorum: "Aslında iki şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Aynı yatakta yatmak ve bir yıl boyunca seks yapmamakla ilgili kuralların."

"Benim kurallarım mı?"

"Öyle değil mi?"

"Bu evliliğin başarılı olmasını sağlayacak kararlar bunlar."

Onunla bu konuda tartışmak istiyorum. Bunların karar olabileceğini ama kendi başına aldığı kararlar olduğunu ve daha sonra bana uymamı emrettiğini, yani gerçekten onun koyduğu kurallar olduğunu belirtmek istiyorum. Ama ben bilmiyorum. Dün bu konuda ona nasıl yaklaşacağımı bulmak için zaman harcadım ve bu yaklaşım sirke yerine bal içeriyor. Yani midemin kaldırabileceği kadar bal.

"Doğru," dedim. "Bunların neden gerekli kararlar olduğunu düşündüğünü anlıyorum ama lütfen bunu tekrar ele alıp biraz daha tartışabilir miyiz? Kendini bir yıl boyunca seks yapmadan düşünebiliyor musun? Bu çok uzun bir süre Jameson."

Yüzü onaylamaz bir ifadeyle bulutlanıyor. "Bana bu kadar uzun süre dayanamayacağını söyleme şeklin bu mu?"

"Ve işte yine varsayımlarda bulunuyorsun. Ben öyle demedim." "Hayır, ama yapabileceğine dair bana güven vermiyor."

"Yani, yapabileceğinden emin misin?"

"Öyle olmasaydım buna kaydolmazdım."

Bu adam çıldırtıcı.

"Yüksek atının üzerinde hiç yalnız kalmıyor musun?"

Bunu görmezden geliyor. "Bunu tekrar gözden geçirmeyeceğiz."

Uzun bir süre ona bakıyorum, bir yandan da onun çileden çıkarıcı bir şekilde al-ver yapamamasını değerlendiriyorum. "Ve sen benim uzlaşamayacağımı düşünüyorsun."

"Gerektiğinde uzlaşabilirim."

Gerçek duygularımı göstermeden konuşmayı bu kadar ilerletmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Son cümlesi beni uçurumun kenarına getirdi. "Biliyor musun, yapabileceğini sanmıyorum." İçimden akan öfkeyle tenim alev alev yanıyor. "Bence yapabileceğini düşünüyorsun ama inan bana yapabileceğin tek şey senin için en iyisi neyse onu yapmak."

Ofisime vardığımızda Jameson kapının koluna uzanırken ben de eşyalarımı topluyorum. "Hayır." Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bugün beni öpmeyeceksin."

Tabii ki beni dinlemiyor.

Beni kaldırımda karşılıyor ve ben onu durduramadan içime giriyor.

Kendimi ona karşı sertleştirmeye çalışıyorum ama bedenimin farklı fikirleri var.

Jameson'ın eli bana değdiği anda arzuyla alevleniyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve yüzünü benimkine doğru eğiyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve onun gözlerinde de her yerimde hissettiğim aynı sıcaklığı görüyorum.

"Bunu çok zorlaştırıyorsun," diyor öpmek için geldiği öpücüğe sahip çıkmadan önce.

Onu itmek ve az önce söyledikleriyle ilgili düşüncelerimi söylemek istiyorum.

Onunla mantıksız kuralları ve karar almama yardımcı olmama izin vermemesi hakkında daha çok tartışmak istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Kendime yapmadığımı söylüyorum çünkü herkesin görebileceği bir yerdeyiz ama gerçek bu değil.

İkisini de yapmıyorum çünkü şu anda yapamam. Jameson beni bu şekilde tüketirken olmaz.

Beni öpücüğüyle yutuyor.

Beni sahipleniyor.

Kendimi isteyerek kaybediyorum.

Ve dilimi istediğinde, bir saniye bile tereddüt etmiyorum. Ne isterse alabilir.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, onları geri almak için yalvarmamak için çok çalışmam gerekiyor. Beni bu kadar kolay bu kadına dönüştürmesi utanç verici.

"Eğer sekse ihtiyacın varsa," diye homurdanıyor, beni tutmaya devam ediyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor, "bana gel."

İstek ve ihtiyaç beynimde, bedenimde, her yerimde çarpışıyor.

Daha önce farkında olmadığım bir şekilde her santimetrekaremin anında farkına varıyorum. Bacaklarım, parmaklarım, yüzüm, meme uçlarım.

Ve eğer ıslanmadıysam lanet olsun.

Ve tüm bunlara neden olan Jameson olduğu için kızgıyım. "Seks için gideceğim son erkek sen olacaksın."

Çenesini çalıştırıyor. "Bu yıl seks için gideceğin tek erkek ben olacağım, Adeline. Şirketin buna bağlı. Bunu asla unutma."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Öyle bir şansım yok. Bana yeterince sık hatırlatıyorsun."

"Güzel."

Beni bırakıp arabaya doğru yürümeye başladı. Bir kez daha bakmadan arabaya binip gitti.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Jameson

Fox'tan şimdi daha çok nefret ediyorum. Onu becermek istememe neden olmasından nefret ediyorum.

Adeline

Woda sektöründe çalışmak herkese göre değildir ve pek çok kişinin düşündüğü gibi göz alıcı bir iş de değildir. Karl Lagerfeld'in bir keresinde dediği gibi, "Eğer iyi bir boğa güreşçisi değilseniz, arenaya girmeyin." Erken öğrendim ki eğer

Bu sektörde başarılı olmak istiyorsam, sertleşmeli, uzun saatler çalışmalı ve istediğim şey için savaşılmaya hazır olmalıydım.

Ben iyi bir boğa güreşçisiyim.

Bugün, en iyi boğa güreşçisi olmak zorundayım çünkü uğraştığım diğer her şeyin yanı sıra, en iyi tasarımcılarımdan biri işi bıraktı ve kreatif direktörümle bir tartışma yaşadım.

Vanessa, İtalyan üreticimize yeni tasarımları teslim etmemiz gereken tarihi berbat ederek muazzam bir hata yaptı. Teslim tarihi düdü; benim takvimimde ise önümüzdeki Çarşamba günü yazıyordu. Kreatif direktörüm Mario çok öfkeliydi, hala da öyle. Onu sakinleştirmem üç saatimi aldı. Bir daha asla yaşamak istemeyeceğim bir cehennem. Bütün günü planladığımız çıkış tarihinin gerçekleşebilmesi için üreticimize bizimle çalışması için yalvararak ve çabalayarak geçirdik. Neyse ki kendi taraflarındaki işleri yeniden düzenlediler ve bizim için bunu gerçekleştirecekler.

Jameson'ın asistanı saat 17:00'den hemen sonra beni arıyor ve beni yorgun bir anımda yakalıyor.

"Merhaba Adeline," diyor cevap verdiğimde. "Jameson bu hafta programında yaptığı bazı değişikliklerden haberdar olmanı sağlamak için seni aramamı istedi."

Dik oturuyorum. "Ne gibi değişiklikler?"

"Bu akşam Bill'le bir akşam yemeği ve Cuma gecesi bir gala katılımı."

Bu sabah Jameson'la yaptığım konuşma da dahil olmak üzere geçirdiğim günden sonra, bu yeni bilginin içimde alevlendirdiği kızgınlığı engelleyemiyorum. "Bu *akşam* yemek mi var? Saat beş oldu bile. Bu gece saat kaçta?"

"Sekizde." Shantel işinde o kadar yetenekli ki ne benim tepkime ne de kendi yanıtına takılıyor. "Geç kalabileceğin konusunda onu uyarabilir miyim?"

Derin bir nefes alıyorum, bunun üzerine duygularımı Shantel'e yansıtmamak için çalışıyorum. Ani bir karar vererek, "Hayır, buna gerek yok Shantel. Bu işi kendim halledeceğim."

"Seni sekizde bekleyebilir mi?"

Telefonumu daha sıkı kavıyorum. "Pek çok şey bekleyebilir ve evet, bunlardan biri de benim zamanında yemekte olmam."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve sonraki bir saatimi ayrılmadan önce yapmam gereken işleri bitirmekle geçiriyorum. Ele geçirilmiş bir kadın gibi çalışıyorum. Şu andaki tek amacım Jameson'ın çatı katına olabildiğince çabuk varmak ve böylece ona lanet takvimi hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyebilmek.

Altı buçuktan sonra içeri girdiğimde evde değildi. Jeff beni karşılıyor ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oluyor. Tabut getirmesini istemekten kaçınıyorum. Sonra yatak odasına gidip duş alıyorum.

Jameson yatak odasına girdiğinde duş almış, giyinmiş, saçımı düzeltmiş ve makyajımı tazelemiştim. Ayrıca her geçen dakika daha da sinirleniyorum. Eve nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yok.

Takım elbise ceketini yatağın üzerine bırakıyor ve gözleri benimkileri bulmadan önce ellerini kravatına götürüyor. Gözleri anında göğsüme, oradan da vücuduma kayıyor ve üzerimdeki gece mavisi, kıvrımlarımı doğru yerlerden saran elbiseyi inceliyor. Bunu seçtim çünkü beni iyi hissettiriyor ve Jameson'la yapmak üzere olduğumuz konuşma için buna ihtiyacım var.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıp, onun da havasında olduğunu bana söyleyen öfkeli bir enerjiyle telefona vuruyor.

Yatak odasından çıkarken, "Umarım benim için iyi haberlerin vardır." diye bağırıyor.

O harika bir insan.

Onunla evli olduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Belki de Jeff'ten tabut için kaynak istemeliydim.

Jameson'ı on beş dakika kadar bekliyorum, bu noktada beklerken biraz iş yapmaya karar veriyorum. Artık ev ofisim olan odaya geçiyorum ve işten ayrıldığımdan beri gelen bazı e-postalar üzerinde çalışıyorum.

Ofisin dışında ayak sesleri duyana kadar kendimi e-postalara kaptırarak yirmi dakika çalışıyorum. Kafamı kaldırdığımda Jameson'ın adımlarla yanımdan geçtiğini görüyorum. Sandalyemi geriye itip peşinden gidiyorum. Konuşmamızın zamanı çoktan geçmişti.

Koridorda sinsice yürüyorum ve ofisine girdiğinde ona ulaşıyorum. "Konuşmamız gerek," diyorum göğsüm öfkeyle kabarak.

Dönüyor, yüzü fırtına bulutu gibi. "Yapmam gereken bir arama var. Bu bekleyebilir mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bir kez olsun kendini ikinci plana atabilir ve bana birinci plana atılma hediyesini verebilirsin."

Kaşlarını çatıyor, bir şey söylemiyor ama söyleyeceğim her neyse onu beklediğini belli ediyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Takvimime son dakikada bir akşam yemeği koymak bir daha olamaz. Ve gelecekte takvimime bir şeyler eklediğinde, benim de en az senin kadar meşgul olduğumu ve hayatımda olan şeylerin en az senin kadar önemli olduğunu kabul edersen gerçekten minnettar olurum." Sert bir nefes veriyorum. "Senden bana emir vermemeni istedim ve bana emrettiğin bir sonraki şeyi yapmayacağımı söyledim. Bu sefer ciddiym Jameson. Bu bir daha asla olmayacak. Bu gecedен sonra işim bitti."

"Bu akşam yemek kaçınılmazdı. Shantel'e haber alır almaz seni aramasını söyledim."

"Bu yeterince iyi değil. Bill'e önce bana sorman gerektiğini söylemeliydin."

"Siktir." Parmaklarını yeni yıkanmış saçlarının arasından geçirdi.

"Söylediklerini anlıyorum ama akşam yemeğini Bill istediğine göre ve bu evlilik onun iyiliği için olduğuna göre, ikimizin de bunu gerçekleştireceğini varsaymıştım." "Varsaydınız. Her zaman yaptığın gibi. Gerçekten, lanet telefonu

açıp beni aramak ve sormak ne kadar zor olabilir ki? Ve galaya gelince Cuma gecesi de eklendiğinde, gelemeyebilirim." "Neden gelemeyeceksin?"

"Çünkü cehennemden bir hafta geçiriyorum ve o geceyi iş için boş tutmam gerekebilir, işte bu yüzden! Ve bana bir daha asla böyle bir soru sorma. Bunun için burada değilim."

Kaşları çatıldı. "Ne gibi bir soru?"

"Bunun gibi!" Parmağımı ona saplıyorum. "Galaya gidememek için iyi bir nedenim yokmuş gibi konuştun."

"Tanrım. Sana basit bir soru sordum."

"Hayır, sormadın. Orada bir sürü alt metin vardı."

Çenesi sıkıştı. "Her istediğini elde edemediğinde benimle savaşılmaya niyetli misin?"

Gözlerim irileşiyor ve sonunda sahip olduğum son kontrol parçasını da kaybediyorum.

Vahşi bir enerji patlamasıyla yüzüne bakıyorum ve ellerimi göğsüne dayıyorum. "Sen tanıdığım en çileden çıkarıcı, kibirli, sinir bozucu, küstah, kendini beğenmiş pisliksin!"

Bir eliyle iki bileğimi kavıyor ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni döndürüyor. Diğer kolunu etrafıma dolayarak bedenimi kendi bedenine sabitliyor. "Ve sen de tanıdığım en tartışmacı kadınsın," diye kulağıma doğru homurdanıyor.

Kolunu kavrayarak benden uzak tutmaya çalışıyorum. "Bırak beni!"

Tutuşunu sıkılaştırarak, "Bu işi çözene kadar olmaz," diye hırslıyor.

"Bir şeyleri çözmesi gereken tek kişi sensin. Bunların hiçbirisi benim suçum değil."

"Nasıl oluyor da hepsi benim suçum oluyor?"

"Şu anda ciddi misin? İşte bu yüzden bu karmaşanın içindeyiz. Hiçbir şeyden haberin yok."

Beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor ve bedenlerimizi birbirine çarpıyor. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben orada çarpışan öfke ve sıcaklık karşısında nefesimi tutuyorum. Yüzümden dudaklarıma, boğazıma, göğüslerime doğru yol aldıklarında, her saniyesini içimde hissediyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, bakışlarını tekrar benimkilere çevirerek. "Seni bu masanın üzerine domaltmayı ve bunu içinden çıkarmayı düşünüyorum."

Eli karnımdan göğüslerime doğru kaydığında, onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Sakın bana dokunayım deme."

Jameson Fox kendisine bir şey yapmamasının söylenmesinden hoşlanmıyor. Bunu gözlerinde açıkça görebiliyorum. Ve Tanrım, istediği şeyin peşinden gitmeye karar verdiğinde bunu tüm benliğimde hissetmiyorum.

Yüzümü kavırıyor ve kabaca kendine doğru çekiyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve beni tüm gücüyle öpüyor. Onu geri öpmekten başka çarem yok ama onunla savaşmaktan vazgeçmiyorum.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve beni tuttuğu yerden itmeye çalışıyorum. Gitmeme izin vermiyor. Kolunu etrafımda sıkıyor, benimle boy ölçüşemeyecek bir güçle beni yerinde tutuyor ve beni öpmeye devam ediyor.

Sonunda ağzımı onunkinden ayırmayı başarıyorum. "Öpme beni!"

Gözleri benimkileri arıyor. "Bunu istiyorsun."

"Bunu istemiyorum amına koyayım."

"Sen kötü bir yalancısın. Sen de en az benim kadar istiyorsun."

Ellerimi göğsüne vuruyorum. "Senden nefret ediyorum. Yaşayan son erkek olsan bile bunu istemezdim."

"Benden nefret ediyor olabilirsin ama dokunuşumu arzuladığını inkâr edemezsin."

Ellerim tekrar devralıyor, onu yumrukluyor. İçimde çok fazla enerji var. Vahşi, yoğun ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. İçimden çıkmasını istiyorum.

Bir an için kabul ediyor ve sonra hızlı bir hareketle beni kollarına alıyor, masasındaki her şeyi silip süpürüyor ve üzerine oturmam için beni kaldırıyor. İçime, bacaklarımın arasına giriyor, iki eliyle yüzümü tutuyor ve bir öpücük daha istiyor.

Bu sefer düşüncelerim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Kokusu, tadı, dokunuşu.

Farkında olduğum tek şey bunlar. Ona olan nefretim değil.

Ne de ona zarar verme arzum.

Ve kesinlikle ağzını ağzımda istemediğim konusundaki ısrarım da değil.

Çünkü bunu istiyorum.

Bunu, herhangi bir ağzın üzerimde olmasını istediğimden daha çok istiyorum. Yine de kontrolü tamamen ele geçirmesine izin vermiyorum.

Neredeyse tüm sağduyumu kaybetmiş olabilirim ama eşit olduğumuzu bilmesi gerektiğini unutmadım. Bu gösteriyi tek başına yönetemeyeceğini.

Gömleğinin düğmelerini koparıyorum. Düğmeler yere dökülürken ağzıma doğru hırlıyor, öpüşmemizi derinleştiriyor ve sahip olduğum her damara ihtiyaç gönderiyor.

Ben gömleğini yırtarken o yüzümü bırakıyor.

Gözlerimiz buluşuyor.

Beyaz, sıcak bir ihtiyaç anı.

Hızlı nefesler ve sürtünme için umutsuz bir arzu.

Sadece bir an sürüyor, çünkü sonra elbisemi yukarı çekiyorum, elleri elbisemin üzerinde ve onu benden sıyrıyor. Elbise yere düştüğünde gözleri vücudumun her yerindeydi ve daha önce hiç bu kadar tahrik olduğumu hissetmiş miydim, hatırlamıyorum.

Yüzüne uzanıp kendime doğru çekiyorum, dudaklarım onunkileri arıyor. Beni öperken bir eliyle göğsümü avuçluyor ve diğer elini kabaca vücudumdan aşağıya, külotuma doğru kaydırıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum.

Onun dokunuşu işlevimi yerine getirmemi engelliyor. İlgisi de öyle.

Jameson şimdiye kadar birlikte olduğum en yoğun erkek. Tüm ilgisinin bu şekilde üzerimde olması sarhoş edici.

Eli külotumun içine kayıyor ve klitorisimi bulduğunda, sırtımı eğiyorum ve parmaklarımı saçlarına doğru itiyorum. Onu sıkıca kavrayıp inliyorum ve kendimi eline doğru çekiyorum.

Oh, Tanrım.

Klitoris konusunda bu kadar yetenekli olduğu için ona lanet olsun.

Tanrım, neden nefret ettiğim adam şu anda ne yaptığını yaşayan diğer tüm erkeklerden daha iyi bilmek zorunda?

Bir ayağımı masasının üzerine koyup diğerini etrafına doladıktan sonra bir elimi destek için masanın üzerine koyuyorum ve kendimi elinin içine doğru olabildiğince sert bir şekilde sallıyorum.

"Siktir," diye geveliyor, ona olan utanmaz ihtiyacıma bakıyor. Göğsümü bırakıyor ve beni tekrar öpmeden önce elini boynuma doluyor.

Önce kemerini, sonra da fermuarını çılgınca çözerken şehvet ve öfke seline kapılıyoruz. Aletini elime aldığımda dudaklarından dökülen tıslama sadece bu çılgınlığı körüklüyor.

Bir parmağını içime sokarken alt dudağımı ısırıyor. Aletini okşuyorum, tüm vücudum daha fazlası için geriliyor.

Bir parmak daha ekliyor ve daha derinlere

ulaşılıyor. Vücudum yanıyor.

Meme uçlarım ona muhtaç.

Vajinam onun içeri girmesini istiyor.

Ona doyamıyorum ve umurumda bile değil.
Beni tam istediğim gibi parmaklıyor ve ben aletini çalıştırırken vücudum onunla bir ritim buluyor.

Oh, Tanrım.

Neden bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey?

Sikini elime sokarken beni daha hızlı parmaklıyor ve aniden ona içimde ihtiyaç duyuyorum.

"Becer beni," diyorum, kelimelerim nefes nefese dışarı fırlıyor.

Bu adama siki için yalvardığımdan utanmıyorum bile. Ve bir kez olsun dediğimi yapıyor.

Ve bunu yaparken zaman kaybetmiyor.

Boynumu sıkıca tutarak aletini girişime doğru yönlendiriyor. İkimiz de izliyoruz.

Onun için neredeyse nefes nefese kalıyorum. O kadar büyük ki.

Beni germesini, doldurmasını, sikmesini istiyorum. Taç hafifçe içeri girerken gözleri benimkileri buluyor.

Boynunun arkasına uzanıp onu kavriyorum.

Beni biraz daha dolduruyor.

Bu yeterli değil. Lanet olsun, yetmiyor.

Parmaklarım derisini kazıyor.

Vajinamı sıkıyorum.

Ve sonunda, *nihayet*, içime giriyor, bana ihtiyacım olanı verirken, sadece pis ve ahlaksız olarak tanımlanabilecek türden bir ses çıkarıyor. Doğrudan içimdeki edepsiz kıza hitap eden türden bir ses.

Bu sesi bu kadar çok sevmem utanç verici.

Tanrıya şükür evlilik sözleşmemiz tam bir sağlık kontrolünde ısrar etti ve onu prezervatifsiz becermenin güvenli olduğunu biliyorum, çünkü şu anda durmamın hiçbir yolu yok.

Vücutlarımız birlikte mükemmel bir şekilde hareket ediyor, tüm öfke ve sıcaklık, çılgınca içimizdeki vahşi duyguları çalıştırıyor.

Ağzını boynuma daldırıyor ve beni öpüyor, daha sert ve daha derin iterken biraz diş ekliyor, hızını artırıyor ve beni istediğim şeye yaklaştırıyor.

Jameson'ın verdiği zevk her şeyi tüketirken kendimi unutuyorum.

Tek bildiğim kovaladığım orgazm ve onu birlikte kovaladığım adam. Ve sonra, sonunda içimde paramparça oluyor ve içine düşüyorum. Jameson son bir kez sarsılıyor ve sonra o da boşalıyor. Hemen çekilmiyor ve ben de hızlı hareket etmiyorum. Nefesimi tutmak ve kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Ve sonra Bill'in sesinin koridorda süzüldüğünü duyuyorum. Jameson çekiliyor ve az önce ne halt ettiğimi düşünürken kıyafetlerime uzanıyorum.

Onunla yatmak kötü bir karardı. Şimdiden pişman olduğum bir karar. Ben elbisemi giymeyi bitirirken o da fermuarını çekiyor. "Sen temizlenirken ben de Bill'e bir içki hazırlayayım," diyor.

Başımı sallıyorum. Düşüncelerim karmakarışık, "Tamam "dan başka bir cevap veremiyorum.

Durup arkasına baktığında neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. "Yemekten sonra oturur ve programımızı birlikte gözden geçiririz."

Bununla birlikte, o ofisten çıkıp büyük odaya doğru yönelirken, ben az önce yaptığı ve söylediği her şeyi gözden geçiriyorum.

Yatak odasına doğru ilerliyorum.

Bir duşa daha ihtiyacım var.

Jameson'ı vücudumdan temizlemeliyim. Ve bunun olduğunu unutmam gerek.

Jameson

F Adeline'i becermek hiç planımda yoktu ama kendime karşı dürüst olursam, bunun olacağını hep biliyordum. Aramızdaki çekim, olmaması için çok güçlü. Onu büyük odaya girerken izliyordum.

Bill ve ben oturmuş bir şeyler içiyoruz, onun bu durumla nasıl başa çıkacağından emin olmadığından şüpheleniyorum ama bunu ona bakarak anlayamazdım. Rahat ve kendinden emin görünüyor.

Duş almış ve mavi elbisesini pembe bir elbiseyle değiştirmiş. Seksi ama maviye göre daha ince. O mavi elbise aklımı kaçırmama neden oldu. Hayır, bu doğru değil. Elbiseyi giyen kadın, hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yardımı olmadan bana bunu yaptırıyor.

"Bill," diye selamlıyor onu sıcak bir gülümsemeye, sonra yanıma oturmaya geliyor. Kanepede yanıma sokulmakta tereddüt etmiyor, ben kolumu kanepenin arkasına yayarken o da elini rahatlıkla kalçama koyuyor. Önümüzdeki sehpanın üzerinde duran şarap bardağını fark ettiğinde ona uzanıyor ve "Teşekkür ederim sevgilim" diyor.

Kahretsin, sadece onu düşünmek bile sikimin dikkatini çekmeye yetiyor. Onu tekrar bu kadar yakınımda görmek, vücudunu bedenime yaslaması ve elini üzerimde tutması, bir arzu patlamasına ve bir düşünce karmaşasına neden oluyor.

Adeline benden nefret ediyor olabilir ama ben ondan nefret etmiyorum. Ancak, şimdi onunla seks yapmış olsam da, Hudson'a istemediğimi söylediğimde yalan s ö y l e m i y o r d u m . Sikeyim.

bunun aramızdaki dinamiği nasıl değiştireceğini bilmiyor. Zaten kırılgan bir zemindeydik. Bu evliliğin daha fazla kırılganlığa dayanabileceğinden emin değilim. En azından bir yıl boyunca.

Ama onu tekrar istemezsem ne olayım.

"Nasıl s1n, Adeline?" Bill viskisinden bir yudum alarak soruyor. "Şimdiye kadar senin için büyük bir hafta oldu."

Biraz şarap içiyor. "Berbat bir hafta oldu. İyiyim ama yorgunum. Ya sen?"

"Meşguldüm ama sıra dışı bir şey olmadı," diyor bana bakmadan önce. "Paulina nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden daha iyi." Ona bundan daha fazla bir cevap vermekte zorlanıyorum. Odağımı Adeline'den uzaklaştırmakta zorlanıyorum.

"İyi," diyor, cevabımdan yeterince memnun. Bill beni onu denemeye ikna eden kişiydi. Onun çalışmalarının hayranı. "Bu sabah ona rastladım. Adeline'in yer alacağı bir kampanyadan bahsetti." Bunu söyleme şekli, hayır dediğimin farkında olduğunu ve bunun onda şüphe uyandırdığını gösteriyor.

Paulina ve ben gizlilik hakkında konuşacağız. Başımı salladım. "Evet, onun önerilerinden biri de buydu."

"Pek ikna olmuşa benzemiyorsun," diyor. Ben cevap veremediğim Adeline'a bakıyor ve "Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Adeline bu konuda hiçbir şey bilmiyor; ancak bana bu evlilik için neden onu seçtiğimi gösteriyor: "Bence Jameson işini en iyi bilen kişi. Bunun doğru bir fikir olduğuna o ikna olmadıysa, ben de değilim."

"Bu onun işi için mükemmel," diyor Bill. "Paulina ne yaptığını biliyor, Jameson. Bunu düşünmeyi reddederek onun yeteneklerini boşa harcama."

Adeline'in telefonu bir mesajla çalışıyor, kontrol ediyor ve görmezden geliyor. "Fikir hâlâ masada," diyorum öyle olmasa bile.

"Güzel," diyor Bill. Biraz daha viski içiyor. "İlgini çekebilecek yeni bir gelişme var. Lisa ayrıntıları yarın gönderecek. İlgileniyorsanız elinizi çabuk tutmanız gerekecek."

Adeline'a bir mesaj daha gelir. Bu kez mesajı kontrol ediyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. Ayağa kalkarak, "Üzgünüm, bununla ilgilenmek zorundayım" diyor.

Başımı sallıyorum ama yüz ifadesindeki bir şey dikkatimi çekiyor. Tedirginlik belki de. "Her şey yolunda mı?" İyi görünmüyor.

"Sadece Sabrina."

Odadan çıkarken onu izliyorum ve kendimi Adeline'in böyle görünmesine neden olacak şekilde kız kardeşine neler olduğunu merak ederken buluyorum.

Adeline yokken Bill benimle yeni bir gelişme hakkında bazı bilgiler paylaşıyor. Döndüğünde, hâlâ bir konuda huzursuz görüldüğünü fark ediyorum.

Bill sohbeti bebekler konusuna taşırken tekrar yanıma yerleşiyor. Buna şaşırmadım. Ben de bunu bekliyordum. Bill çocuk sahibi olmadığı için pişmanlık duyuyor ve benimle birçok kez bir aileye sahip olmak hakkında konuştu.

"Siz ikiniz bir aile kurmayı hiç düşündünüz mü?" diye soruyor.

"Bunu konuştuk," diyorum. Konuştuk. Adeline burada ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

"Üç çocuk istiyorum," diyor ve bu sayıyla senaryo dışına çıkıyor. Ona tek çocuk istediğime inanacağını söyledim, daha fazlasını değil. "Ama dürüst olmak gerekirse Bill, bu yola girmeden önce işimde başarmak istediğim daha çok şey var."

"Artık gençleşmiyorsun," diyor.

"Bu doğru," diye kabul ediyor. "Ama hâlâ çok zamanımız var."

"Ne zaman düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Birkaç yıl içinde," diyor kadın.

Adam kaşlarını çatıyor. "Bu biraz fazla olabilir. Özellikle de gebe kalmakta zorlanıyorsan."

"Daha çok zamanımız olacak," diyerek konuşmayı gitmesi gereken yere yönlendiriyorum. "Adeline üç çocuk istiyor olabilir ama ben bir taneyle mutlu olurum."

Bana bakarken elini bacağıma koyuyor. "Sevgilim, gerçekten üç tane istediğimi biliyorsun. En azından iki tane."

Gözlerim onunkileri arıyor, nereye varmaya çalıştığını ve neden plana sadık kalmadığını anlamaya çalışıyorum. Gözleri bana devam etmemi söylüyor. En iyi kararına rağmen, yapıyorum. "Biliyorum, ama her zaman bunun hırslı olabileceğini söyledim."

Başını sallıyor. "Evet, üç çocuğa bakacak zamanımız olmayacağından endişelenmeni anlıyorum ama bence olacak. Bence zaman ayıracağız çünkü böyle bir ebeveyn olmak bizim için çok önemli."

Ve işte orada. Beni yönlendirdiği yer.

Adeline zeki bir kadın. Bu konuda aynı fikirde olmamamız mantıklı. Farklı kişiliklerimize dayanarak, bu çok daha inandırıcı ve Bill bunu aynı fikirde olmamıza inanacağından daha fazla inanacaktır. Sonra, ikimizin de çok ilgili ebeveynler olmak istediğimizden bahsetmek mükemmeldi. Eğer çocuk sahibi olmak isteseydim, böyle bir ebeveyn olmak isterdim. Bill de bunu bilirdi.

Bill'e bakmadan önce onu kendime çekip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bu konuyu hâlâ çözmeye çalışıyoruz ama hamile kalmayı düşünmeden önce Adeline'in işinde ihtiyacı olan zamanı bulmasını istiyorum."

Bu konuşmayla onu evliliğimize inanmaya daha da yaklaştırdığımızı Bill'in gözlerinde görüyorum. "Sadece çok geç bırakma. İstedğin aileyi kaçırmayı hiç istemem."

Jeff bize katılıyor ve yemeğin servise hazır olduğunu haber veriyor. Ayağa kalktığımızda bana bir mesaj geliyor.

Gabriel: Adeline hakkındaki dedikoduların hepsi Black Diamant kaynaklı. Onu işten çıkarmak istiyorlar.

Adeline'a bakıyorum. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Başını sallayıp Bill'le birlikte odadan çıkıyor ve konuşmayı kanser tedavisinin nasıl gittiğine dair sorulara yönlendiriyor.

Hudson'ı ararken gözlerim onun kışına yapıştı.

"Bir randevunun ortasındayım," diye cevap veriyor Hudson ve dikkatimi tekrar olması gereken yere çekiyor.

"Uzun sürmez." "Tamam, çek."

"Black Diamant konusunda haklıymışsın. Adeline hakkındaki dedikoduları besliyorlar. Senden onları ya işten çıkarmanı ya da devralmanı istiyorum. Hangisi olduğu umurumda değil."

Hudson'ın asıl görevi şirketimin karşı karşıya olduğu riskleri tespit etmek ve bunları azaltacak planları uygulamak. Adeline ile evlilik sözleşmemi imzaladığımda, ondan şirketi hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmesini ve onun için potansiyel riskler konusunda bana tavsiyelerde bulunmasını istedim. En büyük rakiplerinden biri olan Black Diamant'ı listesine aldı ama o zamanlar bu sadece bir önseziydi. Hudson'ın içgüdüleri genellikle doğru çıkar, bu yüzden ondan bu konuyu araştırmaya devam etmesini istedim; ancak bunu kanıtlayamadı.

"Üzerinde çalışıyorum," diyor.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Gabriel'e teşekkür etmek için mesaj atıyorum. Sonra Adeline ve Bill'e katılmak için yemek odasına gidiyorum.

Onları bir şeye gülerken buluyorum. Adeline'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve yanaklarının kızardığını fark ediyorum. Hâlâ o yeni düzüşmüş parıltısı var ve bu da bakışlarım ona yerleştiğinde içimin sıkılaşmasına neden oluyor.

"Bill de bana annenle ilgili bir hikâye anlatıyordu ve Londra'da ayakkabısına tuvalet kâğıdı yapıştırarak dolaştığı zamanı" diyor.

Onun yanına oturuyorum. "Bu onun anlatmayı en sevdiği hikayelerden biridir." Önümdeki viski bardağına uzanıyorum. "Seninle daha önce paylaşmamış olmasına şaşırdım. Dinleyecek herkese anlatır."

Adeline gülümsüyor. "Onun ve benim birbirimize anlatacak daha çok hikâyemiz olmasını seviyorum."

Söylediklerinin her kelimesinde ciddi. Ses tonunda bunu hissediyorum. Annemden gerçekten hoşlanmaya başladı, bu dün gece açıkça belliydi. Bundan hoşlandığımı inkâr edemem.

"Reese Tanrı'nın dünyaya armağanlarından biri," diyor Bill Adeline'e. "Annenin bunun gibi komik hikâyeleri var mı?"

Hiç niyetim yokken elimi bacağına koyuyorum. Kısa bir süre bana bakıyor, alnı hafifçe kırışıyor ve sonra tekrar Bill'e bakıyor. "Benim annem Jameson'inki gibi değildir," diyor usulca. "Eğer Reese'inki gibi komik hikâyeleri varsa, ben doğmadan önceye aittir ve ben onları hiç duymadım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor Bill nazikçe.

Jeff akşam yemeğini servis ediyor ve sonrasında konuyu değiştiriyoruz.

Adeline bu gece mükemmel bir partner, modellik yaptığı günlerde tanıştığı insanlarla ilgili hikayelerle Bill'i eğlendiriyor. Bill bir Elton John hayranı ve Adeline'in onunla tanıştığı geceyi duymaktan çok memnun, Bruce Springsteen ve Chris Martin'le tanıştığı zamanlardan bahsetmeye gerek bile yok.

Tatlı sırasında Brown anlaşmasını gündeme getirir. Bir ay içinde satışa çıkacak olan bir bina hakkında hassas bilgiler içeren bir mülk anlaşması. Bill'in bir arkadaşı olan Don Brown, birkaç ay önce ona başarılı bir teklif vermek için ihtiyacımız olan her şeyin detaylarını içeren bilgileri vermiş. Adeline'in bu bilgiye sahip olmamasını tercih ederim. Geçmişte, bana yakın insanların önemli detayları öğrendikten sonra beni anlaşmalardan mahrum bırakmaya çalıştıkları oldu. Bugünlerde kimsenin bir şey bilmesine izin vermiyorum. Bill bunun farkında, bu yüzden onu da konuşmaya dahil ederek beni test ediyor.

Akşam yemeğinden sonra yüzünde bir gülümsemeyle çatı katımdan ayrılması bir şey ifade ediyorsa, bu geceki testleri geçtik demektir.

Adeline vedalaşmayı bitirdi ve bana baktı. "Yapacak işlerim var." Bill'e son bir kez gülümseyerek ofisine doğru yürüyor.

Bill bakışlarımı karşılıyor. "Adeline iyi mi? Bu gece biraz keyifsiz görünüyordun."

Haklı; öyleydi. Ancak bunun nedeni, o gelmeden hemen önce onu sikmiş olmam olabilir. Ve bu yemekten daha önce haberdar edilmediği için öfkeli olduğu gerçeği.

"Stresli bir gün geçirdi. İyi olacak." Gününün stresli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama cehennem gibi bir hafta geçirdiğini söylemişti, o yüzden öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Çok geç saatlere kadar çalışmasına izin verme evlat." "Bırakmam."

O gittikten sonra koridordan ofisime doğru yürüyorum. Yolda Adeline'in odasının önünden geçiyorum. Kapısı kapalıydı ve kapıyı çalmayı düşündüm. Ona bu gece programlarımızı gözden geçireceğimize söz verdim ama işini bölmek istemiyorum. Bunu daha sonra yapabileceğimize karar vererek ofisime geçiyorum ve bu gece halletmem gereken işlere başlıyorum.

İki saat bulanık bir şekilde geçti. Saatime 11:30'u biraz geçe bakıyorum ve Adeline'a verdiğim sözü hatırlıyorum. Muhtemelen tamamlamam gereken yarım saatlik bir işim daha var ama onu daha sonra bitirebilirim. Sandalyemi geriye itiyorum ve onu aramaya çıkıyorum.

Onu yatağında oturmuş bulmaca çözerken buldum.

Her zaman küçük bir bulmaca kitabı taşıdığını ve strese girdiğinde ya da endişelendiğinde bu kitabı çıkardığını fark ettim.

Omzumu kapı pervazına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum ve izliyorum onu.

Birkaç dakika geçtikten sonra, "Orada duracak mısın? Bütün gece mi?" Bunu bulmacasından başını kaldırmadan yapıyor.

Ben olduğum yerde kalıyorum. "Neler oluyor?"

Bu onun dikkatini çekiyor. Kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kapı pervazını itip yatak odasına giriyorum. "Sabrina iyi mi? Mesaj attığında keyifsiz görünüyordun."

"Bir şey yok."

"Bill senin de kendinde olmadığını düşündüğünü söyledi."

"Daha yeni seks yaptığımızı ve senin pislik tavırlarına katlanma yeteneğimin sonuna geldiğimi düşünürsek, kendim olmamak için iyi bir nedenim olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerimi ona diktim. "Hepsi doğru olabilir ama konuyu saptırıyorsun. Sabrina konusunda yardımcı olabilir miyim?"

Sanki ona nasıl yanıtlayacağını bilmediği bir soru sormuşum gibi bana bakıyor. Göğsü bir an öncesine göre daha hızlı inip kalkıyor. Ve gözleri şaşkınlıkla parıldıyor. Sonunda bulmaca kitabını kapatıp şöyle diyor: "Bana yardımcı olabileceğin şey programlarımız. Bu gece üzerinden geçeceğine söz vermiştin."

Başımı salladım. "Söz verdim."

"Doğru," diyor, tamamen işle ilgili.

Yataktan kalkmak için hamle yaptığında, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Bunu ofisinde mi yapmak istiyorsun?"

"Hayır. Burada yapabiliriz ve sonra uyuyabilirsin."

Bu onu sinirlendirmiş gibi görünüyor. "Bunu senin ofisinde yapmayı tercih ederim. Ya da benimkinde." Kıpırdamıyorum. "Neden?"

Yüzü kızarmış bir halde yatağın karşısında duruyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Çünkü seninle bu yatakta hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Kahretsin, onu böyle seviyorum.

"Sadece seninle takvimimi gözden geçiriyorum. Başka bir şey değil."

Ona bir daha dokunmama kararlılığımı sınavan o şaşkın halini bir kez daha takınıyor. "Bilgin olsun, bir daha asla seks yapmayacağız."

Onunla aynı fikirde

olmalıyım. İcini

rahatlatmalıyım.

Bu konuda tamamen hemfikir olduğumu açıkça belirtmeliyim.

Yapmamam gereken şey onunla bu konuda bir tartışmaya girmek, çünkü bunun sadece bir tartışmayla sonuçlanacağını biliyorum.

Yine de kendimi "Hoşuna gitmedi mi?" diye sorarken buluyorum.

Görünüşe göre onunla tartışmaktan olması gerekenden daha fazla keyif alıyorum. Özellikle de sorumun cevabını bildiğim için.

Adeline sikim için yalvardı.

Bir kadının bana yalvarmasını hiç bu kadar istememiştim. Bana yalan söyleme zahmetine girmedi.

Onun yerine, "Cahil numarası yapmak sana yakışmıyor, Jameson."

dedi. Dudaklarım titriyor. "Varsayımlarda bulunmamayı öğreniyorum."

"Vay be." Kollarını kavuşturuyor. "Gerçekten de espri anlayışın var. Gerçekten çok şaşırdım."

Kendimi gülümserken buluyorum. En son ne zaman bir kadının beni böyle gülümsettiğini hatırlamıyorum. Kolay geliyor ve bu beni şaşırtmadıysa ne olayım. "Tamam, hadi şu işi bitirelim. İşimiz bittiğinde yapmam gereken daha çok iş var."

Yatağa oturduktan sonra tereddüt edince, "Sana dokunmayacağım" diyorum.

Bana inanmayan bir bakış atıyor ama sonunda tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanırken tekrar oturuyor. Yanılmıyorsam tabutla ilgili bir şeyler söyledi.

On beş dakika boyunca gelecek ayımız hakkında ileri geri konuşuyoruz. Adeline bana hangi etkinliklerin onun için en önemli olduğunu söylüyor ve ben de onları takvimimde kırmızıyla işaretliyorum. O da kendi takviminde benimkilerle aynı şeyi yapıyor. Bu etkinliklere birlikte katılacağımız konusunda anlaşıyoruz. Eğer onlara çift olarak gidemezsek diğerlerinin bir önemi kalmayacak.

Bu biraz pazarlık gerektiriyor çünkü bazı etkinliklerimiz çakışıyor. O zamanlar ciddi olduğunu düşündüğüm birkaç ilişkim oldu; ancak hiç kimse için bu zahmete girmedim çünkü hiçbir şeye bir çiftin parçası olarak katılmam benim için önemli olmadı.

Hayatımda kimseye yer açmaya alışık değilim. Bir ilişki kurmak benim için hiç önemli olmadı. Romantik bir ilişki değil. Buna yatırım yapacak zamanım yok. Ya da eğilimim.

Bu gece fark ettim ki bu evlilikte başarılı olmamın tek yolu Adeline'a yer açmak. Eğer o da benim gibi olsaydı, asistanlarımız aracılığıyla ihtiyaç duyduğumuz bilgileri paylaşıp, yüzümüzü göstermemiz gereken nişanlara doğru metodik bir şekilde ilerler, durular ve tekrar ederdik.

Ama o benim gibi değil.

Adeline duygularla çalışır ve duygusal bir yatırım gerektirir.

Nişanlılığımız sırasında bir şekilde bu notu kaçırmışım. Ama şimdi yüksek sesle ve net bir şekilde aldım. Ve ona tam olarak istediği şeyi verebilecek bant genişliğine sahip olduğuma ikna olmasam da, ona bunu verebilirim.

"Çok zor olmadı, değil mi?" diyor telefonundaki takvimini kapatırken. "Yani, hâlâ nefes alıyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıyorum. Alaycılığını görmezden gelerek, "Bundan sonra önemli şeyleri eklerken kırmızı vurguları kullan. Ve herhangi bir çakışma olursa Shantel'e haber ver."

Bana sinirli bir bakış atıyor, ama ondan alışkın olduğumdan daha hafif görünüyor. "Günün birinde bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakacaksın."

Çocuk. O günü hızlandırabileceğini düşünüyor musun?"

"Sana çocukmuşsun gibi davranmıyorum. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum."

"Ben aptal değilim Jameson. Tüm bunları kendim için bir araya getirebilirim."

Haklı. Tanıdığım en zeki kadınlardan biri. Ancak, hayatımda bu noktaya insanların beni yüzüstü bırakmayacağını varsayarak gelmedim. Üzerinde mutabık kalınan noktaları yineleyerek işlerin sarpa sarmamasını sağlıyorum. Her zaman yaptığım şeyleri değiştirecek değilim.

İyi geceler dileyip onu uyumaya bırakırken ben de gidip eve getirdiğim işi bitiriyorum.

Bu gece geç saatlere kadar uyanık kaldım, düşüncelerim Adeline'i becermekle doluydu. Hayatımda yaptığım en iyi seksti.

Sürekli buna dönüp duruyorum.

Sonra üç aydır seks yapmadığım gerçeğine geri dönüyorum, bu yüzden herhangi bir seks iyi hissettirebilirdi.

Ama kendimi buna inandırabilirsem ne olayım.

Adeline ateş gibi ve biz kimseyle yanmadığım kadar parlak yandık.

Ateşten uzak durmakta hiç iyi olmadım.

Beni yakıp kül edebileceğini bilsem bile.

Adeline

S Abrina: Annemin daha fazla paraya ihtiyacı var.
Adeline: Ne için?

Sabrina: Arabasının parçaya ihtiyacı var.

Adeline: Beni arasın ve ne kadar olduğunu söylesin. Sabrina:
Tamirci tamirinin binlerce dolar tutabileceğini söyledi. Adeline:
Evet, beni aramasını sağla.

Sabrina: Sana söylememi istedi.

Derin bir nefes alıyorum. Kız kardeşime inanmıyorum. Para istiyor ve almak için annemi kullanıyor. Annemin ne yaptığını bildiğinden bile şüpheliyim.

"Adeline," diyor Jameson arabada yanımdan.

Kafamı kaldırıyorum ve ofisime geldiğimizi fark ediyorum. Buraya kadar olan yolculuk Lara'yla mesajlaşmalar ve şimdi de Sabrina'yla mesajlaşmalarla geçti. Bir de yanımda oturan adamı görmezden gelmeye çalışmamla.

Dün gece yaptığımız seksi düşünmeden edemiyorum. Neredeyse hiç uyuyamadım. Ve sadece beynim kapanmadığı için değil. Bedenim de uyumadı. Gecenin çoğunu, her yuvarlanmak ve kendini ona atmak istediğinde onunla savaşıyor geçirdim.

Onunla tekrar seks yapmayı bu kadar çok istemem dehşet verici.

O kapının koluna uzanırken ben dizüstü bilgisayarına ve çantama uzanıyorum.

Onun bu hareketiyle içim Pavlov'un köpekleri gibi oldu. Sırada ne olduğunu biliyor ve her şey için burada.

Öte yandan ben değilim.

Arabadan çıkıyorum ve arabanın etrafında dönerken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Beni bir öpücüğe maruz bırakmaması için ona yalvarıyorlar. Bu sabah olmaz.

Kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, gözlerini benden ayırmıyor.

Jameson'ı okumakta henüz yetenekli değilim ama dileğimi yerine getirmeye niyetli olduğu izlenimini edindim.

Bununla birlikte, vücutlarımızı yakınlaştırma şekli başka bir hikaye anlatıyor, bu yüzden bende neden olduğu şaşkınlığın bir kısmını hissetmeye başlıyorum. Başka hiçbir erkeğin neden olmayı başaramadığı bir şaşkınlık.

Yüzü benimkine doğru eğiliyor.

Elim göğsüne gidiyor, hem kendimi sabitlemek hem de onu uzak tutmaya çalışmak için.

Dudakları yanağımı okşuyor ve sonra mırıldanıyor: "Sana yeni bir parfüm alacağım, ama sikime dokunmayacak."

Bununla birlikte beni bırakıyor ve arabanın etrafından dolaşarak kapısına doğru ilerliyor.

Arabanın kaldırımdan uzaklaşmasını izliyorum, nefeslerim bana dokunmadan önce olduğundan daha hızlı bedenimi terk ediyor.

Söyledikleri neden bu kadar hoşuma gitmek zorunda? Bende çok yanlış bir şeyler var.

Bu sabah hiç konuşmadık, bana yedi buçukta çıkmamın uygun olup olmadığını sorması dışında. Ama onun yanındayken gözlerini her saniye üzerimde hissettim.

Tanrım, onları nasıl da hissettim.

Kendimi toparlayıp ofisime gidiyorum.

Vanessa bugün gelmeyecek. Hâlâ iyi değil, bu yüzden bu haftanın geri kalanında izin almasını önerdim. Yerine gelen kişi işinde iyi ama Vanessa gibi değil. Vanessa son zamanlarda olduğu gibi oyundan düştüğünde bile, hala sahip olduğum en iyi asistan. Yoğun bir gün bekliyorum, bu yüzden onun burada olmaması sadece iş yükümü artıracak.

"Güzel," diyor Lara, ben günün ilk kahvesini yudumlarken ve e-postalarımı karıştırırken ofisime geliyor. "İçeridesin." Karşıma oturdu. "Bir realite TV şovu yapman için bir teklif aldık ve tahminimce bu muhtemelen normalde yapmayı düşüneceğin bir şey değil ve

Yapmanı isteyeceğimden emin olmasam da ilgimi çekti ve marka için iyi bir şey olup olmayacağını merak ediyorum."

Normalde bir reality şovu düşünmediğim konusunda haklı, ancak markam için iyi olabileceğini düşündüğü her şeyi duymaya her zaman açığım. "Bana bu konudaki düşüncelerini söyle."

Bana teklifin detaylarını anlatıyor ve görünüşe göre son kurgunun ne olacağına dair eşit girdiye sahip olacağım gerçeğinin altını çiziyor. Aklındaki bir diğer kilit nokta da yapımcıların benim özel hayatımdan çok iş hayatımı filme almakla ilgilenmeleri.

"Sana teklifi gönderdim," diyor. "Bir oku ve ne düşündüğüne bak."

"Okuyacağım ama dürüst olmak gerekirse bana göre olduğunu sanmıyorum." En azından Jameson'la evliyken değil. Bunu kabul etmesine imkân yok.

"Evet, biliyorum ama bunun gelecek yıl Adeline + Pearce'ın lansmanına yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Dizinin planlanan çıkışının bununla iyi bir şekilde örtüşebileceğini düşünüyorum."

"Bu iyi bir nokta. Bunu biraz düşüneceğim." Jenna ve benim yeni şirketimizin lansmanı için yaratabileceğimiz her türlü ekstra tanıtım iyi olacaktır.

Telefonuna bir dizi bildirim gelince ayağa kalktı. Telefonuna dokunarak bir an için gelenleri okudu. Sonra bana bakarak, "Jameson bu sabah ekibi hayal kırıklığına uğrattı." dedi. Telefonunu havaya kaldırarak onunla daha önce kaldırımda çekilmiş bir fotoğrafımızı gösterdi. "Ona yarın daha iyisini yapmasını söyle."

Buna cevap vermeden onu ofisimden kovuyorum. Ardından işe koyuluyorum; tasarımcılarımla toplantılarla dolu on saat çalışıyorum; Mario'nun dün işten ayrılan tasarımcının yerine bulduğu kişiyi imzalıyorum; Jenna ile buluşup önümüzdeki ay kırmızı halı ve sosyal etkinlikler için hazırladığı gardırobu gözden geçiriyorum; ve *Vogue* ile bir röportaj yapıyorum.

Röportajı henüz bitirmiştim ki bir mesaj geldi.

Jameson: Dokuz gibi evde olurum.

Telefonuma baktım.

Neredeyse sandalyemden düşecektim. Kelimenin tam anlamıyla.

Bana hiç mesaj atmadı.

Bir kere bile.

Adeline: Bunu kendin mi gönderdin yoksa Shantel senin adına mı mesaj atıyor?

Jameson: Shantel asla benim telefonumu kullanmaz.

Adeline: Yani nasıl mesaj atılacağını kendi kendine mi buldun?

Jameson: Ukala.

Adeline: Doğru. Bunun gerçekten sen olup olmadığını test ediyorum. Onay için teşekkürler. Ayrıca, daha sonra eve gelmekten çekinme.

Buna cevap vermiyor, ama vermesini de beklemiyorum. Gerçi beklemediğim şeyler yaparak beni şaşırtmaya başladı, yani artık kim bilir. Ondan sadece bir mesaj değil, aynı zamanda planlarıyla ilgili bir güncelleme de aldığım için oldukça şaşkınım.

Ofisten ayrılmadan önce bir saat daha aralıksız çalışıyorum. Max beni alıyor ve eve dönerken Brenda'nın dükkanında durup pastırmalı, yumurtalı ve peynirli bir simit alıyorum. Bugün canım karbonhidrat çekiyor ve simit her zaman işimi görüyor. Brenda beni tekrar gördüğü için çok heyecanlı ve Jameson için bana sırlı çörek vermekte ısrar ediyor.

Saat altı buçuğu biraz geçe eve vardığımda bitkin düşmüştüm.

Asansörden indiğimde Jeff beni "İyi akşamlar Bayan Fox," diye selamlıyor.

Gülümsüyorum. "İyi akşamlar Jeff."

Başka bir şey söylemiyor. Sadece beni eve buyur ediyor ve gecenin yorgunluğunu atmam için bana alan tanıyor. Jeff çabuk öğrenen bir karaktere sahip ve insanların her zaman benim için bir şeyler yapmasından hoşlanmadığımı hemen anladı.

Tayt ve pembe bir tişört giyiyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve mutfığa gidiyorum. Bu akşam dışarı çıkmak ya da eğlenmek zorunda olmadığım için, yemek yapmaya karar verdim. Stres atmak ve rahatlamak için en sevdiğim şeylerden biri. Malzemeleri ölçmenin ve sıfırdan bir şeyler yaratmanın beni iyi hissettiren bir yanı var. Bu akşam, Tereyağlı Cevizli Krema ile Çikolatalı Bourbon Cevizli Turta kekleri pişiriyorum.

Natalie geldiğinde tüm malzemeleri yeni toplamıştım.

Çantasını masanın üzerine koyarken gülümseyerek "Selam," diyorum. "Bu gece bir randevun olduğunu sanıyordum."

Adada bana katıldı. "Son dakikada iptal etti. Kız kardeşinin yardımına ihtiyacı varmış."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Evet, ama anlıyorum. Ve kız kardeşine yardım etmek için randevusunu iptal edecek türden bir adam olması hoşuma gidiyor, biliyor musun?"

"Kesinlikle."

Tezgahın üzerindeki tüm malzemelere bakıyor. "Büyük gün, ha?" Natalie yemek pişirmenin ne demek olduğunu biliyor.

Ona bir bakış attım. "Büyük hafta."

"Tamam, benim bilmediğim ne oldu?"

Uzun bir nefes alıyorum. "Asıl soru ne olmadığı."

"Tanrım." Kollarını sıvadı. "İşe koyulsak iyi olur. Her şeyi duymam gerek. Tek bir şeyi bile atlama."

Sonraki bir saati yemek pişirerek ve haftamı konuşarak geçiriyoruz. Çoğu gece birbirimizi yakaladığımız için zaten çoğunu biliyor ama onun bilmediği tek bir şeyi bile atlamıyorum.

Jameson'la yattığımı duyunca şaşırmadı. Yani, ben de şaşırmadım. Keşke olmasaydı, sadece adamdan hoşlanmadığım için değil. Şimdiden aramızdaki ilişkiyi değiştirdi ve önümüzdeki yıl ve bu evlilikte başarılı olma becerimiz için ne anlama geleceğini merak ediyorum.

Benim tecrübelerime göre seks her zaman işleri karıştırır. Ve bu ilişki zaten karışık olduğu için, daha fazlasına yerimiz olduğunu sanmıyorum.

"Peki, bu sizi nereye götürüyor? Bu evliliğe seksi de eklemeyi düşünüyor musunuz? MA'nın ısrar ettiği seks yapmama kuralına bir çözüm olabilir."

Ona bakıyorum. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Vücudunu bir uzaylı mı ele geçirdi? Tanrım, MA hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. O adamla bir daha sevişemem, hele bir yıl boyunca hiç."

"Oh, kardeşim, y a p a b i l i r s i n . Gerçekten y a p a b i l i r s i n . Zor olacak bir şey değil."

"Olacağını söylediğimde bana güven."

Bir şeye karar vermiş gibi b a ş ı n ı sallıyor. "Tamam, bunu nasıl halledeceğimizi anladım."

"Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

Parmağını havada daireler çizerek bana bakıyor. "İnkâr yöntemini kullanacağız. İhtiyacın olursa bir süreliğine bunu destekleyeceğim."

Bana bir mesaj geldi.

Mario: Aramak için müsait misin?

Adeline: Pişiriyorum.

Mario: Mantıklı. FaceTime yapacağım.

Bir FaceTime çağrısı geliyor ve telefonumu tezgahın üzerindeki bir kaba dayıyorum. "Ne oldu?"

"Az önce aklıma gelen bazı tasarım fikirlerini seninle konuşmak istedim."

Mario günün her saatinde fikir üreten yaratıcı bir dâhidir. Yaratıcı patlamalarından birinde, bazen sabahın üçünde beni aramasına alışkınım. Bu telefonlara her zaman cevap veririm ve bunu yapmak için diğer önemli işlerden uzaklaştığım da olmuştur. Becerilerimden biri önceliklerimi iyi belirlemektir ve Mario'nun parlak zekasının işimin başarısının ayrılmaz bir parçası olduğunun farkındayım, bu yüzden ona öncelik vermek çok önemli.

"Çek" dedim.

Sonraki kırk dakikayı onun fikirleri üzerinde ileri geri konuşarak geçirdik. Mario bu gece tam bir vizyoner akış içinde. Bir fikirden diğerine geçme şekliyle elektrikli. Zihnim ve bedenim ondan aldığım enerjiyle aydınlanmış bir şekilde sohbet boyunca yolumu pişiriyorum. Natalie de bize katılıyor. Sık sık geliyor çünkü bu ruh halindeyken aradığında genellikle onunla oluyorum. Bizi dengelemeye yardımcı oluyor. Mario sanatsal yeteneği getiriyor; ben iş zekâsını getiriyorum; Nat ise son tüketicinin düşüncelerini.

Jameson mutfağa girdiğinde Mario'nun fikirlerinden biri üzerine uzun bir tartışmanın ortasındayız. Bakışlarını benim üzerimde, Nat'in üzerinde, telefonumdaki Mario'nun üzerinde, şu anda un, şeker, kapkek ve pişirme gereçleriyle dolu olan mutfak adasının üzerinde gezdiriyor.

Tek kelime etmeden incelemesini bitirdi, döndü ve mutfaktan çıktı.

Natalie ve ben onu zar zor fark ettik. Mario ile yaptığımız tartışmaya kendimizi kaptırmıştık.

Mario işe dönme vaktinin geldiğini söyleyene kadar üçümüz on dakika daha konuşuyoruz. Bunun, muhtemelen bütün gece tasarım ve plan yapmak için ayakta kalacağı anlamına geldiğini biliyorum.

"Bütün gece çalışacaksan yarın gelme," diyorum.

Bana, onu beslemeye çalışırken sık sık karşılaştığım bakışı atıyor. Yarı göz devirme, yarı hayranlık. "Bana ne yapacağımı söyleme. Uzak kalamayacağımı biliyorsun."

Sırıtiyorum. Ekibime bayılıyorum. "Yeni bir kahve dükkânı buldum. Sabah işe giderken sana bir latte alırım."

"Güzel. Sen de bütün gün beni idare edeceksin, değil mi?" "Tamamdır. Şimdi git. Ve biraz uyumaya çalış."

Telefonu kapattıktan sonra Nat, "Ben de gidiyorum bebeğim. Güzellik uykusuna ihtiyacım var. Ryan yarın kahvaltı yapmak istediğini mesaj attı."

Nat bunu söylerken Jameson mutfağa geri geliyor. Siyah bir koşu şortu ve siyah bir atlet giymiştir.

Birinin bu kıyafetleri yakması gerekiyor. Uygunsuzlar.

Müstehcen. Uygunsuz.

Nat ona bakar. "Bir erkek sadece bir hafta kadar çıktıktan sonra kahvaltı etmek istediğini söylüyorsa, bu gerçek bir kahvaltı anlamına gelmez, değil mi?"

Natalie tanıdığım tüm kadınlardan daha fazla kişiyle çıktı. Jameson'ın yardımına ihtiyacı yok, bu yüzden bu soruyu sadece onunla biraz eğlenmesine bağlayabilirim.

Nat'e bakmadan önce kısa bir süre bana baktı. "Niyetim konusunda açık olmayı tercih ederim."

Aynı fikirdeyim.

Burası birdenbire çok mu sıcak oldu?

Jameson'ın pek çok hatası olabilir ama bir kadının onun yanında cinsel olarak nerede durduğunu bildiğinden hiç şüphem yok.

"Pekâlâ," diyor Nat, çantasını masanın üzerinden alarak. "Ben de kahvaltı kıyafetlerimi giyeyim o zaman." Yanıma gelip bana sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor: "İnkâr diyarında yaşarken iyi eğlenceler kardeşim."

O gittikten sonra Jameson kekleri dondurmak üzere olduğum adaya geçiyor. Onlara bakarak, "Bunlar güzel görünüyor." dedi.

Bunu söylemesinden bu kadar hoşlanmam dehşet verici.

Ama bunu giydiği, üzerine tam oturan ve var olmasına izin verilmemesi gereken kasları geren atlete bağlıyorum. Ayrıca tankın asla ve asla sergilenmemesi gereken kol kaslarını örtmemesine de bağlıyorum.

Keklerden birini almak için uzandığında elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Sakın buna cüret etme."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Onları şov için mi pişirdin?" "Hayır, günü geride bırakabilmek için pişirdim." "Peki onları yemeyecek miyiz?"

"Henüz hazır değiller." "Bana güzel göründüler."

"Buzlanmaları lazım."

"Buzlanma umurumda bile değil."

Bir tanesini almak için tekrar uzanıyor ve bu sefer elini daha büyük bir güçle itiyorum. "Eğer bir tane alırsan pişman olacaksın. Ve inan bana, bir kez tadına baktığında krema hakkında her şeyi sikine takacaksın. Şimdi git ve koş. Ya da o şortun içinde ne yapıyorsan onu yap."

Dudakları bir gülümsemenin başlangıcını oluşturuyor, ama tam olarak gerçekleşmiyor. "O keklerden biri için geri geleceğim."

Mutfaktan çıkışını izledim.

Çekirdeğim onun peşinden takla atıyor.

Ona istediği kadar takla atabileceğini ve onun kucağına oturmayı hayal edebileceğini ama bir daha asla istediğini elde edemeyeceğini söylüyorum.

Jameson gittikten ve aklım başıma geldikten sonra kekleri dondurup mutfığı temizliyorum. Jeff yardım etmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Mutfakta çalışmayı seviyorum. Pişirdikten sonra temizlik yapmak benim için sürecin bir parçası ve her zaman bir projeyi sonuna kadar götürdüğüm için kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Kendime bir fincan çay yapıyorum ve onu ve bir keki masaya götürüyorum. Bir ısırık, bunun şimdiye kadar tattığım en sevdiğim kek olduğunu söylemem için yeterli. Tamamen çikolata, burbon ve yapışkan cevizli turta ve en lezzetli kremalı kahverengi şeker kreması.

Bir tanesini Jameson için tabağa bırakıyorum, umarım bu gece onun göt deliği tarafını kilit altında tutar.

Daha sonra duş almak ve erken yatmadan önce bulmacamı çözmek için yatak odasına geçiyorum.

Yatağa doğru yürürken bakışlarım yastığımın üzerinde duran bir kutuya takılıyor. Kutuya ulaştığımda Jameson'ın bana yeni bir parfüm alacağını söylerken ciddi olduğunu anlıyorum.

Bir kutu Molecule 01 yastığımın üzerinde beni bekliyor.

Banyoma götürüp açıyorum. Bu parfümü duymuştum ama hiç koklamamıştım. Görünüşe göre parfüm karşıtı bir koku. Çok minimalist.

"Siktir et onu" diye düşünmek istiyorum çünkü burada kendini düşündüğü için siktir et onu. Yani en sevdiğim parfümden etkilenmiş; bu onu kullanmamam gerektiği anlamına gelmiyor.

Ancak, yeni parfümler denemeyi seven yanım kutuyu açıp biraz sıkmaktan kendini alamıyor.

Lanet olsun ona.

Çok hoşuma gitti.

Hem de çok.

Şişeyi kutuya geri koyuyorum ve en üst çekmecenin arkasına yerleştiriyorum.

Asla takmayacağım.

Aslında, sadece onun sorun ettiği parfümü sürmeye devam edeceğim.

Evet, artık resmen o kadını.

Kendini hiç hayal etmediği şeyler yaparken bulan kişi. Hayal kırıklığına uğratmaması gereken tek adamı hayal kırıklığına uğratmanın yollarını bulmak gibi. Çünkü sinirli bir Jameson sadece belaya yol açar.

Kaçınmam gerektiğini çok iyi bildiğim türden bir bela.

Adeline

Natalie: MA ile bir haftalık evlilikten sağ çıktınız!

Adeline: Teknik olarak onuncu gündeyim.

Natalie: Düzeltiyorum. Sen savaşçı bir prensessin. Nasıl bu sabah mıydı? Bu sabah seni işe bırakırken öptü mü? Yoksa işe gitmeden önce seni becerdi mi?

Adeline: Sana söyledim, o adamla bir daha asla seks yapmayacağım.

Ve bu açıklamamla iyi yapıyorum. Bana dokunmasına izin vereli beş gün oldu. *İzin verdim*, yalvarmadım. Yaptığım yalvarmayı kabul etmeyi reddediyorum.

Görüyorum ki hala inkar ediyoruz. Daha ne kadar rol yapacağız?

Adeline: Sen en kötü en iyi arkadaşsın. Ryan nasıl? **Natalie:**

Bu sabah onu iki kez becerdim. O iyi.

Adeline: Ugh. Git b a ş ı m d a n . Ve hayır, Jameson bugün benimle işe gelmedi, bu yüzden öpücüğe katlanılmadı.

"Adeline," diyor Vanessa, kafasını ofisime sokarak. "Douglas geldi."

"Teşekkürler."

Adeline: Gitmem gerek. Paralı adamım geldi.

Natalie: İyi şanslar!!!

"Douglas," CFO'mu selamlıyorum.

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Görüyorum ki bugün resmi davranıyoruz."

"Resmi bir toplantı talep ettiniz, ki bu sizin için çok garip, ben de bu şekilde devam etmem gerektiğini düşündüm."

Douglas dört yıldır benimle çalışıyor. Şirketimi bugünkü haline getirmeme yardımcı olduktan sonra bugünlerde oldukça gayri resmi bir ilişkimiz var. Bu adama büyük saygı duyuyorum. Beni asla yanlış yönlendirmedi. Geçen hafta bu toplantıyı talep eden süper resmi e-postası beni biraz şaşırttı. Bu onun karakterinin çok dışında.

Bacak bacak üstüne atarken gülümsüyor. "Evet, tuhaftı, değil mi? Bunun için üzgünüm."

"Tanrım, biraz acele edip sadede gelebilir misin? Lütfen bana istifa etmeyeceğini söyle."

"Siktir, hayır." Masanın üzerinden bana bir dosya uzattı. "Şuna bir göz at."

"Kötü mü? Bugün kötü bir habere ihtiyacım yok, eğer öyleyse yarın gel ve hazır olup olmadığımı o zaman gör."

Gülüyor. "Kötü değil, Adeline." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Aç şunu."

Dediğini yapıyorum ve içinde bir mali rapor buluyorum. Göz gezdiriyorum ve sonra ona bakıyorum. "Bu düşündüğüm şeyi mi söylüyor?"

"Evet."

Heyecandan içim içime sığmıyor. Midenizde serbest bırakılmayı bekleyen elektrik gibi aşağılarda oturan o his. "Siktir." Bunun için uzun zamandır bekliyorduk.

"Bunu neden şahsen yapmak istediğimi anlıyorsunuz. Resmi olarak."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve nefesimi vermeden önce derin bir nefes alıyorum. Jameson ilk şirketimi elimden aldığından beri yeniden inşa etmek için çok çalışıyordum. Douglas gemiye geldi ve bana daha önce hiç rehberlik etmediği bir şekilde rehberlik etti. İlk şirketim Chatoyer çok başarılıydı ama bunun büyük bir kısmının şans olduğuna inanıyorum. Elbette iyi iş kararları aldım ama bunların şansla çakıştığına inanıyorum. Bu kez, ikinci şirketimde, işe yaraması için şansa ihtiyaç duymayan son derece sağlam iş kararları aldım. Ve istediğim zaman bile kendimi aşmadım. Douglas bundan emin oldu.

Yıllarca sabırla üzerinde durmamı sağladığı kararlardan biri denizaşırı perakende satış noktalarına açılmaktı. Amerika'da mağazalarımız var ve çok iyi iş yapıyorlar ama henüz başka bir ülkede mağazamız yok. Bir Londra mağazası, ardından bir Paris mağazası ve daha sonra da Avrupa çapında mağazalar açmak için can atıyorum.

"Peki, Londra'nın zamanı geldi mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Londra'nın zamanı geldi."

İçimde dönüp duran, kaçmak için yanıp tutuşan o elektrik neredeyse patlayarak dışarı çıkıyor. Ayağa kalkıyorum ve olduğum yerde dans ediyorum. Ona baktığımda aptal gibi gülüyorum ve "Londra'ya gidiyoruz bebeğim!" diye bağırıyorum.

Ayağa kalktı. "Seni seviyorum kadın."

Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. Onu iyice sıktıktan sonra, "Pekâlâ, işe dönelim. Bunun bir an önce olmasını istiyorum."

O gittikten sonra Natalie'ye iyi haberi mesaj atıyorum, buradaki yakın çevremle paylaşıyorum ve Vanessa'dan yarın bu konuyu ele almak için bir toplantı planlamasını istiyorum. Neyse ki sabah iki saat boş vaktim var da bunu ayarlayabiliyorum.

Douglas'ın iyi haberinden sonra konsantre olmakta zorlanıyorum ama yavaş yavaş yapılacaklar listeme doğru ilerliyorum.

Shantel aradığında listemin yarısına gelmişim.

Vanessa telefonu bağladıktan sonra "Selam," diyorum. "Lütfen bana Jameson'ın bugünkü programına bir son dakika yemeği eklediğini haber vermek için aradığını söyleme."

Gülüyor.

Geçen Perşembe günü beni o yemekle ilgili aradığında pek de dostça davranmadığım için özür dilemek üzere onu aradıktan sonra bu aramızda bir şakaya dönüştü. Jameson'ın insanların hayatlarında dikkate alması gereken şeyler olduğunu unutma eğilimini tartışarak harika bir sohbet yaptık. Yarı şaka yapıyordu. Ben yapmıyordum ama o öyle sanıyordu. Shantel benim namuslu bir eş olduğumu düşünüyor. Onunla gerçekten patronunun karısı olmadığımı bildiği bir konuşma yapabilmeyi çok isterdim. Onunla çalışmakla ilgili gerçek hikayeleri duymak isterdim.

"Hayır," dedi. "Bu akşam yemek yok. Gönderdiğin hediye için teşekkür etmek için aradım. Hepsine bayıldım. Teşekkür ederim!"

"Oh, bu harika! Geldiğine sevindim." Ona en son çıkan güzellik ürünlerimden oluşan bir hediye sepeti gönderdim.

"Hangi ürünleri deneyeceğimi hiç bilemiyorum, bu yüzden bu mükemmel."

"Eğer sana bir güzellik danışmanlığı ayarlamamı istersen, bana haber ver. Bunu senin için seve seve yaparım."

Jameson'ın annesinden cep telefonuma bir çağrı geldi. "Shantel, üzgünüm ama başka bir telefona bakmam gerekiyor."

"Önemli değil. Sadece şahsen teşekkür etmek istedim. Jameson'ı teşekkür etmesi için eve göndermeyi düşündüm ama bunu yapamazdım."

hatırlayacağından eminim."

Gülüyorum. "Anlıyorum. Erkekler bu tür şeyler için en kötü hafızaya sahiptir."

"Onunki en kötülerinden biri, ama eminim bunu biliyordur," diyor vedalaşıp aramayı sonlandırmadan önce.

Reese'in aramasına geçiyorum. "Merhaba, Reese." "Adeline, hayatım. Seni yakaladığıma çok sevindim."

Benimle konuşurken sesinin bu kadar heyecanlı çıkmasına bayılıyorum. Sanırım Bill, Reese'in Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu söylerken haklıydı. "Ne oldu?"

"Herhangi bir yiyeceğe alerjin olup olmadığını ve yemekten hoşlanmadığın bir şey olup olmadığını öğrenmek için aradım. Noel yemeğimizi planlıyorum ve sevdiğin her şeyin olduğundan emin olmak istiyorum."

Düşüncelerim yavaşlıyor, birbirinin üzerine düşüyor. Kendimi farlara yakalanmış bir geyik gibi hissediyorum.

Noel'e iki hafta var. Jameson bana bir akşam yemeğinden bahsetmedi ama annesinin bir aile yemeği planlayacağını tahmin etmeliydim. Ne de olsa her hafta Taco Salısı düzenliyor.

Ben Noel'i pek çok insan gibi kutlamıyorum. Çocukluğumun büyük bir parçası değildi. Aslında annem Noel arifesinde ya da Noel gününde genellikle ortalıkta olmazdı. En son yattığı adamla meşgul olurdu. Sabrina ve ben kendi başımızın çaresine bakardık. Hediye konusuna gelince, annemden hediye aldığım sadece üç Noel hatırlıyorum.

"Şey, kızcılık sosunu pek sevmem." Beynim çalışmayı bıraktığı için aklıma işe yarar bir şey getirmekte zorlanıyorum. "Ve Noel pudingi. Onun da hayranı değilim. Ama dürüst olmak gerekirse, benim için zahmete girmene gerek yok. Ben yiyecek bir şeyler bulurum."

"Saçmalama. Herkes Noel'de en sevdiği yemeği yemeyi hak eder. Hindi sever misin?"

"Evet."

"Balkabağı turtası?" "Evet."

"Tercih ettiğiniz ya da sevmediğiniz bir sebze var mı?"

Ben neredeyse hiç gönüllü bilgi vermezken o bana karşı çok sabırlı davranıyor. İstemediğim için değil, daha ziyade nezaketi beni bunalttığı için. Ailemden böyle şeyler görmeye alışık değilim.

"Mızımız bir yemek yiyici değilim, Reese. Sevmediğim tek şey sana daha önce söylediklerim. Ve ilerisi için söylüyorum, asla balık yemem. Ama diğer her şeyi yerim. Ve çikolatayı çok severim, yani Jameson sana ona kızdığımı söylerse, bana çikolata getirmesini önerebilirsin. Bu onun kalbimi tekrar kazanmasına yardımcı olabilir." Çikolata hakkında bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum, ama bu tür şeyleri bilmek isteyeceğini hissediyorum, o yüzden söylüyorum.

Gülüyor. "Bunu not alıyorum, sevgilim. Bu bilgi için teşekkür ederim. Şimdi işine dönmene izin vereceğim. Yarın akşam erken gelmek istersen çok sevinirim ama işinin seni meşgul ettiğini biliyorum, erken çıkamazsan endişelenme."

Onunla vakit geçirebilmek için yarın işten erken çıkmaya çalışacağımı şimdiden biliyorum. Bu kadın beni çok etkiliyor.

Telefonu kapatıyorum ve Jameson'ı arıyorum. Neredeyse hemen cevap veriyor. "Merhaba."

Tanrım, neden sesi beni böyle etkilemek zorunda?

Bana telefonda tek bir kelime söyledi, yüz yüze bile değil ve vücudum "Merhaba efendim" diyor.

Onunla seks yaptığımdan beri kontrolden çıktı. En kötüsü de ne?

Artık kucağına oturmayı, onu tabuta koymaktan daha çok istiyorum. Beni kızdırdığında bile, çıplakken ona zarar vermeyi hayal ediyorum.

Ve beni becermeden öncesine göre biraz daha az pislik, yani seks onun için ve bana karşı davranışları için bir sekizliğe neden olmadı. Onun kucağını bu kadar çok düşünmemeliydim.

"Annen az önce beni aradı," diyorum.

"Ve?"

"Ve bana herhangi bir şeye alerjim olup olmadığını ya da Noel'de yemekten hoşlanmadığım bir şey olup olmadığını sordu."

Sinirli nefeslerinden birini verdiğinden neredeyse eminim. "Bu hikâye bir yere varacak mı?"

"Evet, bir yere varacak. Ailenin Noel yemeği yediğini söyleyerek beni uyarabilirdin."

"Uyarmak mı? Sanki kendini hazırlaman gerekiyormuş gibi konuşuyorsun." "Kendimi hazırlamam gerekiyor."

"Neden?"

I hatırlatmak kendim o Jameson değil
Biliyorum herhangi bir şey hakkında Çocukluğumu. Noel'le ilgili
sadece kötü anılarım olduğunun farkında değil.

yılın bu zamanından hoşlanmıyorum. "Endişelenme, ama-"

"Hayır," diye sözümü kesti, "söyle bana."

"Hayır, bunun bir önemi yok."

"Adeline," diyor, sesi çakıl taşları, kararlılık ve biraz da hayal kırıklığıyla dolu. "Noel yemeği için hazırlaman gereken şeyin ne olduğunu söyle bana."

Ses tonundan bu işin peşini bırakmaya hiç niyeti olmadığını anlıyorum. Eğer ona şimdi cevap vermezsem, cevabı bu gece aramaya gelecek. "Büyürken bizim evde Noel kutlanmazdı. Annem çoğu Noel'de evde bile olmazdı. Sadece ben ve Sabrina vardık. Hediye yok, yemek yok, hiçbir şey yok. O yüzden pek sevmem. Ve asla kutlamam." Duraklıyorum. "Annenin heyecan seviyesine hazırlanmalıyım."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet şöyle diyor: "Ben çocukken biz de hiç kutlamazdık. Babam buna izin vermezdi. O öldüğünden beri annem her şeyi yapıyor. Ama istemiyorsan senin de katılmanı beklemeyecektir. Bunun sana göre olmadığını ona söyleyeceğim."

Bunu benimle paylaşmasına şaşırdım. Jameson kimseye açık bir kitap değildir. Dünya onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor.

Noel'de ailesiyle birlikte olmamı teklif etmesine de şaşırdım. "Teşekkür ederim," dedim. "Ama bunu ona söylemene gerek yok. Ben iyi olacağım."

"Adeline," diye başladı ama sözünü kestim.

"Hayır, gerçekten, iyi olacağım."

"Sana onun başlamak üzere olan bir dizi Noel geleneği olduğunu söylediğimde fikrini değiştirebilirsin."

"Ne demek 'başlamak üzere'?"

"Ağaç, yemek pişirme, alışveriş, buz pateni. Bu sadece bir kısmı."

Tanrım.

"Pekâlâ, bu gece tüm bunların üzerinden geçeceğiz. Yapman gereken işler olması umurunda değil, bana biraz zaman ayıracaksın ki ben de tüm bunlar için hazırlanmaya başlayabileyim."

"Bu gece geç saatlere kadar evde olmayacağım." "Saat kaçta?"

"Bilmiyorum. Belki on." Bana sinirlendiğinde yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. Ama ilk kez sabırsızlığının sadece bir izini duyuyorum.

"On olsun. Geç kalmayın."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ama bunu duymazdan geliyorum. Eğer bu gece yaptığı son şey buysa, bana bu Noel'i atlatmam için gereken bilgiyi veriyor olacak.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben işime dönüyorum. Mario, ekibin üzerinde çalıştığı bazı tasarımları gözden geçirmek için öğleden sonra birlikte bir saat geçirmemizi istedi, bu yüzden bunu sığdırmak için bir yığın başka işi halletmem gerekiyor.

Yoğun bir Pazartesi günü ve Jameson'la bu akşam katılmamız gereken bir şey olmadığı için şükrediyorum. Geçen perşembeden beri her gece dışarıdayız. Aslında hafta sonunun sakın geçeceğini düşünmüştüm ama iki gün de öğle yemeklerine katıldık.

Son dört günün benim için bir kasırğa gibi geçtiğini söylemek hafif kalır. Ama bu daha çok *vücudumun* bir kasırğa içinde olduğu gerçeğiyle ilgili olabilir. Jameson'la geçirdiğim onca zaman beni gerdi.

Harekete geçmemiş olsa da, bana olan arzusunu gizlemedi. Jameson'ın denese bile bunu yapabilecek bir adam olduğundan emin değilim. Saf erkeksi enerjiyle çalışıyor. Onun içinde yaşıyor ve nefes alıyor. Adama bir kez baktığınızda gücünü, kuvvetini ve erkekliğini hissetmemek mümkün değil.

Beni daha fazla dikkate almaya başlaması da yardımcı olmuyor. Yani, istediğim buydu, ama şimdi buna sahip olduğum için, ona olan çekiciliğimi görmezden gelmekte zorlanıyorum.

Bu epik boyutlarda bir karmaşa. İşler her zamankinden daha yoğun olduğu için zaman ayıramadığım zihinsel bir karmaşa.

Geçen hafta sosyal medyada çıkan dedikodular neyse ki azalmış görünüyor. Bununla birlikte, diğer şeylerin yanı sıra moda haftasına hazırlanmakla meşgulüz ve Londra'da bir mağaza açma planlarımla tam gaz ilerliyorum.

Hayatı sürdürmeye çalışmakla meşgulken kimsenin Jameson Fox'a ayıracak vakti yok.

Yine de buradayım, onunla uğraşıyorum.

Yine de sabah öpücüklerini azalttı, onun yerine yanaktan öpmeyi tercih ediyor. Ve bu sabah işe gitmek için erken çıkmak zorunda kaldı, bu yüzden herhangi bir istila fırsatı olmadı. Bunun kalıcı olacağına güvenmiyorum. Bill'in en ufak bir şüphe göstermesi yeterli olacak ve Jameson tam işgal moduna geçecek.

Akşam yemeğinden sonra tamamlamak üzere eve bazı işler götürerek yediden hemen önce ofisten ayrılıyorum.

Jameson'ın şefi Wesley akşam yemeğinde bana pizza sürprizi yapıyor. Geçen hafta bana suçlu zevklerimin neler olduğunu sormuştu ve ben de listeye pizzayı eklemiştim. Jameson bu akşam evde yemek yemeyeceği için Wesley en sevdiklerimden biri için mükemmel bir gece olduğuna karar verdi.

Pizzayı kanepeye götürdüm ve televizyonu açtım. Eğer bu gece suçlu zevkler içinse, ben de biraz *Vampire Diaries* izleyeceğim. Biraz Damon ruha iyi gelir.

Damon'ın gözlerinde ve tattığım en iyi pizzalardan birinde kaybolmuşken Jameson'ın derin sesi beni zıplatıyor ve pizzayı yere düşürüyor.

"Bir kıza gizlice yaklaşmamak diye bir şey duydun mu hiç?" Pizzayı kurtarmaya çalışırken mırıldanıyorum. Bana yardım etmek için çömelirken ona bakıyorum. "Peki bu kadar erken saatte evde ne işin var?"

"Beklediğimden erken bitirdim." Pizzayı tabağıma koyarken eli benimkine değiyor ve başıma yeni bir bela açıyor.

Elimi geri çekiyorum. Bu gece hayatımda buna ihtiyacım yok. Jameson bunların hiçbirini kaçırmıyor.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve her santimimi dolduran aynı sıcaklıkla alevleniyor. "Pizzan nasıldı?"

Ayağa kalkıyorum. "Wesley kesinlikle pizzadan anlıyor." "Bunu bilmek güzel."

"Ne demek istiyorsun? Onun pizzasını hiç denemedin mi?" "Hayır."

Şok içinde ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hayır."

Bu nasıl mümkün olabilir, aklım almıyor. O kadar şaşkınlığa ki pizza tabağını ona doğru itiyorum ve "Dene bakalım" diyorum. Yere düşmeyen parçaları gösteriyorum. "Ye onları. Senin yüzünden mahvolmadılar."

Gözlerinde daha fazla ateşle birlikte eğlence titreşiyor. Siyah takım elbisesi, kasları ve içinde kaybolmak istediğim gözleri var.

Vücudumun ona doğru kıvrılmasına ve tenimin canlanmasına engel olamıyorum.

Ayrıca bir dilim pizza alıp ona zorla yedirmekten de kendimi alamıyorum. "Seni temin ederim ki beğeneceksin."

O bir ısırtık alırken bakışlarım ağzına sabitleniyor.

Onun pizzayı yemesi, benim pizzayı yememden daha çok hoşuma gidiyor. Onun pizza yemesini izlerken başka şeyler yediğini hayal ediyorum. Bunların hiçbirini ondan saklamaya çalışmıyorum.

Gözlerini tekrar bulduğumda, dikkatle benimkilere odaklanmışlardı. "Noel," diyor kabaca.

Dilimin ucuna gelen her şeyi yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Noel."

"Yarın gece bir aile tartışması beklemelisin. Ve bu hafta annemle birlikte ağaç aramaya gitmeniz için bir davetiye. Bizim de bir tane almamız için ısrar edecek."

"Doğru." Kafamda hazırlanmam gereken şeylerin bir listesini oluşturmaya başladım. "Başka ne var? Buz pateninden bahsetmiştin."

Pizzasından bir ısırık daha alıyor ve başını sallıyor. "Evet. Buz pateni yapabilir misin?"

Hayır demek istiyorum ama yalan söylemekte iyi değilim. Ayrıca, sanırım onun ailesiyle buz pateni yapmak istiyorum. "Evet. Ne zaman gitmek isteyecek?"

Kıkırdıyor ve sanki ilk kez bir kıkırdama duyuyorum. Jameson Fox hangi gezegende kıkırdıyor?

Ve ben ne zamandan beri bu sesi seksi buluyorum?

"Asıl soru ne zaman değil, ne sıklıkta olduğu," diyor ve sesindeki sıcaklık beni şaşırtıyor. Eğer biri bana Jameson'ın içinde böyle bir şey olduğunu söyleseydi, ona inanmazdım.

"Yani bütün bunları onunla mı yapıyorsun?" Kesinlikle hayır. Bunu hayal bile edemiyorum. Bu gerçekten de ona bugüne kadar sorduğum en aptalca soru olabilirmiş gibi hissediyorum.

"Evet."

Ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Benimle kafa bulmuyorsun değil mi?"

"Hayır, Adeline, seninle kafa bulmuyorum. Annem için seni şaşırtacak pek çok şey yapıyorum."

Bu konuda haklı.

Benim tanıdığım Jameson, yapmak istemediği hiçbir şeyi kimse için yapmaz.

HAFTA UÇUP GIDIYOR. İşin yanı sıra, annesinde Taco Salı'sına, Çarşamba gecesi bir film galasına ve Perşembe gecesi bir akşam yemeği partisine katılıyoruz.

Bu hafta onun için ihtiyacım olan tabutu sadece üç kez düşündüm.

Kucağını istediğimden çok daha fazla düşünüyorum.

Beni her gün öpücöklere boğmuyor; bana emir vermiyor; bana sadece iki kez çocukmuşum gibi davranıyor; ve şu anda sahip olduğumuz kırmızı kuralı hatırlamadan önce bana sadece bir sosyal işlevi zorla yaptırmaya çalışıyor. Onun etkinliğinin olduğu gün zaten kırmızıyla işaretlenmiş bir etkinliğim olduğu için daveti reddediyor. Görünüşe göre Jameson Fox istediğı zaman uzlaşabiliyor.

Cuma günü, o güne ait yorucu bir görev listesiyle birlikte geldi. Listenin en başında günlerdir benden para koparmaya çalışan kız kardeşim var. Bugünkü mesajlar sabah 7'den hemen sonra gelmeye başlıyor.

Dün gece yarısına yakın eve vardığım için yorgunum. Jameson'ın akşam yemeğı partisi, oradaki erkeklerle mal mülk konuşurken geç saatlere kadar sürdü. Eşlerle saatlerce akılsızca dedikodu yaptık. Yapmayı en sevmediğim şeylerden biridir ama Jameson için yaptım çünkü dün gecenin onun için önemli olduğunu biliyordum. Eve dönerken bana teşekkür etti, bu hoş bir sürprizdi.

Yorgunken Sabrina'yla mesajlaşmak işime gelmiyor. Bu kadar kullanılmış hissetmek de yardımcı olmuyor. Keşke böyle hissetmeseydim. Tüm yetişkin hayatım boyunca onun tarafından para için kullanıldıktan sonra, neden değişmeyi umduğumdan emin değilim. Ama umuyorum. Hâlâ bu umut ve arzuyla yaşıyorum. Onun ve benim yanımızda olacak bir annemiz yok; ben birbirimizin yanında olmamızı istiyorum.

Sonunda işe giderken mesajlaşırken beni yıpratıyor.

Sabrina: Neden bu konuda bu kadar şirret davranıyorsun? Paran yok değil ya. Annemin paraya ihtiyacı var. Ver gitsin.

Acımı yutarken arabanın camından dışarı bakıyorum.

Bu dünyada kendimi şu anda olduğum gibi sorgulamamı sağlayacak güce sahip tek bir kişi var. Kız kardeşim.

Bir sürtük olduğuma inanmıyorum ama beni her suçladığında bundan şüphe duymama neden oluyor.

Haklı; param var. Ancak, mesele bu mu? Sanmıyorum ama belki de yanıliyorumdur. Belki de bana yalan söylediğini düşünerek ona karşı kötü davranıyorum.

"Adeline."

Jameson'ın sesine dönüyorum ve onu kaşlarını çatmış beni izlerken buluyorum. "Evet?"

"Neyin var?" "Bir

şey yok."

"Sabahtan beri telefonun başında üzgün görünüyorsun. Bir sorun olduğu apaçık ortadayken bana bir şey olmadığını söyleme."

Beynim Sabrina'ya bu kadar odaklanmış olmasaydı, onun kendisinden başka biriyle ilgilendiği gerçeğine odaklanırdı.

Buna odaklanmıyorum. Şu anda bunu yapamayacak kadar üzgünüm. Bu kadar üzgün olduğum ve ağlayabileceğim için ve önünde ağlamak isteyeceğim son kişi Jameson olduğu için, "Ben iyiyim. Sadece bugün aklımda çok şey var."

Sabırsızlığı alevleniyor. "İyiyim demek her şey demek ama bu değil.

Konuş benimle." "Bana ne yapacağımı söyleme. Bu sabah hiç havamda değilim."

"Bunu görebiliyorum. Ve Tanrı taşaklarıma yardım etsin, ama iyi olmadığın çok açık. Sorunlarından bahsetmeyi sevdiğini bildiğimden, konuşmaya başla."

Az önce söyledikleriyle ilgili söylemek istediğim her şeyi bastırıyorum. "Kelimelerle aran gerçekten çok iyi ve tekrar söylüyorum, hiç evlenmemiş olmana şaşmamalı."

"Adeline," diye homurdanıyor ve beni izleyişinden, sanki bu bilgiyi fiziksel olarak benden almayı düşünüyormuş gibi, bu işin peşini bırakmaya niyeti olmadığını anlıyorum.

Ona ters ters bakıyorum. "O benim kız kardeşim."

Kaşlarını kaldırıyor, daha fazlasını bekliyor, bu üç kelimeyle tatmin olmuş sayılmaz.

Bu adam.

"Para istiyor. Her zaman para ister. Ona hiç vermek istemiyorum." Duraksıyorum. "Bu senin için yeterli mi?"

Tavrımı görmezden geliyor. "Tüm faturalarını sen mi ödüyorsun?"

"Ona para veriyorum, evet. Ve evet, tüm faturalarını ödemeye yetiyor."

"Ve o daha fazlasını mı istiyor?"

"Evet."

"Ne sıklıkla?"

Ailevi sorunlarımı tartışmaktan nefret ediyorum. Herhangi biriyle. Ama kesinlikle Jameson'la. "Benim ailevi sorunlarımla ilgilenmene gerek yok Jameson."

Fiziksel olarak çıkarılmayı düşünüyormuş gibi beni izlemeye devam ediyor. "Ben *seninle* ilgileniyorum. Ve *seninle* birlikte ailen de geliyor. Ne sıklıkla daha fazlasını istiyor?"

"Aman Tanrım, çok çekilmezsin." Sorularının beni güçsüz, yetersiz, aciz hissettirmesinden nefret ediyorum. Daha az. Bu durumdan kurtulmak istiyorum.

arabaya binip ondan ve beni yüzleşmeye zorladığı her şeyden uzaklaşacağım.
"Her ay, tamam mı? Bazen her lanet haftada."

Kelimelerim içimden fırlıyor, aramızdaki tüm boşluklara düşüyor.

Ciğerlerimdeki hava da öyle.

O kadar uzun zamandır sıkışıp kalmış ki fark etmemiştim. Sadece normal geliyordu. Sanki hava, ciğerlerini daha fazlasını içeri almanın zor olduğu bir noktaya kadar doldurmalıymış gibi.

Ve sonra, lanet olsun ona, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Başka tarafa baktım.

Pencereden dışarı.

Ve o havanın bir kısmını geri çekmeye çalış. Sadece normal halime dönmek istiyorum.

Normalimde nasıl var olacağımı biliyorum.

Tüm o hava ve içimde sıkıca kilitlemiş tüm o kelimeler olmadan nasıl olacağımı bilmiyorum.

Sabrina'nın beni ne kadar sık kullandığını ya da ne kadar çok şey talep ettiğini kimseye söylemedim. Natalie'ye bile. Sadece çek yazdım, para verdim ve duygularımı bir kenara ittim.

Bu benim utancım.

Kimsenin beni sevmesini sağlayamıyorum. Ne annemin.

Babamın da. Ne

kız kardeşimi.

Ne de eski kocam.

Dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca yabancı beni takip ediyor olabilir ama beni sevmiyorlar. Sevmek istediğim şekilde değil.

"Adeline," diyor Jameson, sesi sert ama kenarları yumuşatılmış.

"Yapma," diyorum, sesim çatlıyor. "Bırak gitsin."

Elini yanağımda hissetmeden önce takım elbisesinin koltukta hışırdadığını duyuyorum.

Yüzümü ona doğru çeviriyor. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü görünce küfrediyor. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

Gözyaşlarımı siliyorum. Tüm mücadelem bitti. Şimdi sadece bir topun içine kıvrılmak ve dünyadan saklanmak istiyorum. "Yapabileceğim başka bir şey yok."

Kaşlarını çatıyor. "Sen pes eden biri değilsin. Başlama şimdi bu saçmalığa."

Ve aynen böyle, sözleri ve onları söyleme şekli beni ateşliyor. Ne de olsa Jameson'ın süper gücü bu. Beni ateşlemek. "Durum hakkında hiçbir şey bilmediğin halde bana böyle şeyler söyleme."

"Durum hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Kız kardeşin gibi insanlar durmaz. Tek yaptıkları daha hızlı, daha erken, her zaman kapılarını çalmaktır. Ve sırf kız kardeşin olduğu için evet demen gerekmiyor. Ailen seni bu şekilde kullanan dünyadaki son insanlar olmalı."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu, para kazanmaya başladığımdan beri mücadele ettiğim bir şey.

Sabrina ve annemin hiçbir şeyi yokken ben bu kadar çok para kazandığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Kendilerine yardım etmek için hiçbir şey yapmamaları önemli değil.

Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştığımı bilmem önemli değil.

Bunun şansa bağlı olmadığını bilmem önemli değil.

Veriyorum, veriyorum, veriyorum ve yine de hiçbir şey değişmiyor. Kız kardeşimi seviyorum ama o beni sevmiyor.

Seviyormuş gibi yapıyor ama aslında "para ve erkek getiren göğüslere ve kışa" sahip olduğum için benden nefret ediyor, onun sözleri, benim değil. Onun mutlu olmasını ve beni sevmesini istiyorum. Ne yazık ki, bunları elde etmek için paraya bel bağlıyorum çünkü başka türlü hayatına girmeme izin vermiyor.

Jameson'a haklı olduğunu söylemek istemiyorum. Bu sözleri ona asla söylemek istemiyorum. Onun yerine, "Ben hallediyorum. Benim için bu şekilde endişelenmene gerek yok."

Bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor. Bunu uzun bir süre boyunca yaptı. Sonunda dedi ki, "Ona para vermeyi bırak. O yetişkin bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilir."

Neyse ki Max ofisimin önünde durdu da bu konuşmayı daha fazla dinlemekten kurtuldum.

Jameson ve ben, arabadan inmeme yardım edip yanağıma bir öpücük kondurduğunda aşıkmiş gibi davranarak günlük dansımızı yapıyoruz. Bugün ise kolunu belime doluyor ve öpücüğünü bitirir bitirmez gitmeme izin vermiyor.

Yüzünü bana yakın tutarak, "Sabrina'nın sana davrandığından daha iyi davranılmasını hak ediyorsun," diyor. Gözleri en uzun dakika boyunca benimkileri arıyor. "Bunu asla unutma."

Beni öpmüş de olabilir çünkü sözleri beni en az onun öpücüğü kadar şaşırtıyor.

Beni bırakarak kapıya doğru ilerliyor ve son bir kez daha bakarak arabaya biniyor.

Tüm bunların hangi kısmının bunu yaptığından emin değilim, ama sanırım beni uçurumun kenarına getiren şey, asla vermediği o son bakış.

Jameson Fox az önce beynimin içini yeniden düzenledi ve her şeyi eski haline getirmek istediğimden emin değilim.

Jameson

I Beni Adeline'in ofisine getiren asansörden çıkıyorum ve asistanı tarafından karşılanıyorum. Buraya üçüncü gelişim ve sade zarafet beni bir kez daha etkiledi. Adeline ile dekore edilmiştir

krem ve sessiz pembeler ve yeşiller. Gösteriş ve şatafat yerine, özenle yerleştirilmiş çiçek aranjmanları ve sanat eserleri seçmiş. Tüm bunlar, markasıyla uyumlu bir stil ve sofistike bir hava vermek için iyi çalışıyor.

Vanessa, Adeline'e geldiğimi haber veriyor ve beni ofisine götürüyor. Burası da bekleme alanı kadar zarif. Eklenen tek unsur masasının üzerindeki avize.

"Geç kaldınız," diyor, masasının üzerine eğildiği yerden doğruldu ve yüzünü bana döndü.

Onu o şekilde eğilmiş görünce gözlerim vücudunun her yerinde geziniyor. Onları çıkarmaya zahmet etmiyorum. İstesem bile yapabileceğimden emin değilim.

Üzerinde kıvrımlarına yapışmış ve benim çöküşüm için yapılmış kırmızı bir elbise var.

Beni içine alırken göğsünün inip kalkışını izliyorum.

Onu becerdiğimden beri, bir buçuk haftadır bu oyunu oynuyoruz. Bunu asla kabul etmez ama gözlerimin üzerinde olmasından hoşlanıyor.

Kaşlarını çatarak, "Neden giyinmedin?" diye soruyor.

İş tanıdıklarımın biri için düzenlenen siyah kravatlı bir doğum günü partisine katılıyoruz. Yirmi dakika önce Adeline'ı almaya gelecektim ama ofiste Paulina'nın son güncellemelerini gözden geçirirken geciktim. O gittikten sonra temiz bir takım elbise giydim, bu yüzden Adeline'in neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Giyindim."

"Yarı giyiniksin. Papyonun nerede?"

"Kim bilir." Papyonlardan nefret ederim ve benimkini ya yanlış yere koymuşumdur ya da bu sabah evde bırakmışımdır. "Hazır mısın?" Hazır görünüyor, ama bana bir hamle yapmak üzere olduğu izlenimini vermiyor.

Nefes almadan önce dudakları kısa bir an için birbirine yapışıyor. "Papyon takmadan siyah kravatlı bir davete gidemezsin Jameson."

"Ne istersem onu yaparım. Artık gidebilir miyiz lütfen?"

"Gerçekten nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Zaten geç kalmıştık ve daha da geç kalmak istemiyorum. Bu partiye Bill de katılıyor ve bu gece onunla Brown anlaşmasını konuşmak istiyorum. "Adeline," diye homurdanıyorum.

"Benimle gel," diyor bana bıkkınlık dolu bir bakış atarak.

Sonra o kıvrımları ve sürmeyi bırakmayı reddettiği o lanet parfümü bana doğru getiriyor. Ofisinden çıkarken onu takip ediyorum, her ne planlıyorsa uzun sürmeyeceğini umuyorum.

Beni kıyafet ve dekor deposu gibi görünen bir yere götürüyor ve birkaç dakika boyunca kutuları karıştırıyor. Onu tekrar böyle domaltmak sikim için cehennem gibi.

Sonunda ayağa kalktı ve bana dönerek bir papyon tuttu. "Buraya gel." Bu işin bitmesini isteyerek emredileni yapıyorum.

"Bir dahaki sefere siyah kravatlı bir etkinliğe katıldığımızda, giyinik geldiğinden emin ol," diyor yaklaşırken ve papyonu yerine sabitlemek için işe koyulurken. "Eşimin görevleri arasında bu yoktu."

"O listede olmayan başka şeyler de yaptığını düşünüyorum ve onlar hakkında şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

Yanaklarının kızarması midemi bulandırdı. Hay sikeyim.

Papyonu bitiriyor ve bakışlarımla buluşuyor. "İşte oldu. Artık gidebiliriz."

Burada kalıp onu masasının üzerinde domaltmayı tercih ettiğim gerçeği gözümünden kaçmıyor.

Ben.

Gözümünden kaçmayan bir diğer şey de, bir kadının beni giydirmesine asla izin vermediğim gerçeği ve Adeline'in kontrolü ele almasından hoşlanmadıysam lanet olsun.

Arabama doğru yürürken, ona ne yapmak istediğime dair tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Başaramadım.

Lanet olsun, son bir buçuk haftadır başaramadım. Adeline beynimde bir döngüye takılıp kaldı.

Ondan kurtulmak zorlaşıyor.

Partide beklediğimden daha fazla insan var ve ben büyük partilerden hoşlanmasam da Adeline kendi alanında. Sohbet etmek isteyen herkesle konuşuyor. İsteyen herkesle fotoğraf çektiriyor. Komik bulmadığını bilsem bile her şakaya gülüyor.

Onu bu şekilde okuyabilmem beni şaşırtıyor ama şaşırtmamalı. Gerçek bir çift olmayabiliriz, ama bazı günler birbirimizin daha çok farkında olduğumuzu düşünüyorum çünkü birbirimize gösteri yapma zahmetine girmiyoruz. Aşkımız sahte olabilir ama yaptığımız başka hiçbir şey sahte değil.

Partiden yarım saat sonra Adeline şarabından bir yudum alıyor ve çatı katında etrafına bakınıyor. "Etkinlik planlayıcısının adını öğrenmeliyim. Bu parti muhteşem."

Her yerdeki siyah ve altın rengine, ışıltılı süslemelere bakıyorum. Görünürde bir gram bile minimalizm yok. "Çok abartılı."

"Tabii ki böyle düşünüyorsun. Dur tahmin edeyim, süslemeleri atlarsın."

"Lanet partiyi es geçerdim."

Arkadaşım Owen bize katılırken gözlerini deviriyor. Söylediklerimi duyunca sırtıttı. "Bu biraz fazla, değil mi?"

Adeline ona gülümsüyor. "Asla çok fazla değildir, özellikle de bir doğum günü partisi için."

Bana bakmadan önce sırtışını ona çeviriyor. "Bunu bir kenara not et dostum. Karın doğum günlerinde her şeyi yapmanı istiyor."

Owen evliliğimizin sahte olduğunun farkında değil, bu yüzden Adeline maskaralığa devam ediyor. "Teşekkür ederim, Owen. Bunu takdir ediyorum. Doğum günüm yaklaştığında ona hatırlatacağın konusunda sana güveniyorum. Aynı şey yarım doğum günleri için de geçerli."

"Yarım doğum günleri de neyin nesi?" diye sorar Owen.

Adeline sahte bir şaşkınlıkla gözlerini ona diyor. Vücudunun rahatlamış hali iyi ruh halini ortaya koyuyor. "Şu anda ciddi olamazsın, değil mi? Yarım doğum günlerini kutlamıyor musun?"

Gülüyor. "Sanırım gerçek doğum gününden altı ay sonraya denk geliyorlar?"

"Evet ve gerçek doğum günüyle aynı düzeyde kutlama gerektiriyorlar. İkiniz de not almalısınız."

Owen bana bakıyor. "Ona evlenme teklif ederken bunun farkında mıydın? Bana anlaşılmayı bozacak bir şey gibi geldi."

Ben cevap veremedim Adeline, "Hayır, farkında değildi. Bana evlenme teklif etme kararını sorgulamaması için bunu ondan sakladım. İkiniz de bugün yarım doğum günlerinin bir şey olduğunu keşfettiniz."

Owen'la konuşmaya devam ederken onu izliyorum ve bu sabah işe gelirkenki haline kıyasla bu akşamki halinin ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum.

İstemedim de olsa bu sabah maskesini yırtıp attım.

Adeline'in gücünün, cesaretinin ve şiddetli bağımsızlığının altında bambaşka bir kadın var. Yapmak istediği en son şeyin bu olduğunu görebildiğim bir anda bana kendini gösterdi. Bana açıldığı için mutlu olduğundan şüpheliyim ama bunun için ona büyük saygı duyuyorum.

Bill'in bana doğru geldiğini gördüğümde Owen, "Adeline'ı bir süreliğine çalışıyorum," diyor.

Viskimden bir yudum alıyorum ve onlar giderken başımı sallıyorum.

Bill bana doğru gelirken bir çift tarafından durduruluyor ve onun yerine hiç tanımadığım bir kadın bana katılıyor.

Beni tanıyormuş gibi gülümsüyor. "Jameson Fox. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Siz kimsiniz?" Onda şimdiden hoşlanmadığım bir şeyler var. Ne olduğunu kim bilir, ama içgüdülerim nadiren yanılır.

"Doğrudan konuya giren erkekleri severim." Gülümsüyor. "Robin Johansen. SLY Media ile çalışıyorum ve karınızın anlaştığı reality şov hakkındaki düşüncelerinizi almak isterim."

Boğazımdan aşağı biraz daha viski atıyorum.

Bunu ilk kez duyuyorum ve doğru olduğundan şüpheliyim.

Adeline evlilik sözleşmemizin şartlarını gayet iyi biliyor. Evliliğe zarar verebilecek hiçbir faaliyeti kabul etmeyeceğini belirten şartlar.

Ve bir reality şov evliliğimize zarar verebileceğinden, bunun için imza atmasının imkanı yok.

"Paylaşmak istediğim herhangi bir düşüncem yok."

"Takipçilerimizin bu konuda bilmesini istediğin bir şeyler olmalı. Mesela, dizide çok görünecek misiniz? Sonunda Fox Enterprises'ın arkasındaki adamı tanıyabilecek miyiz?"

Elimden geldiğince partilerden uzak durmamın bir nedeni var, o da bu kadın gibi insanlar.

Dedikodudan ve onu yayanlardan nefret ederim.

"Takipçilerinizin ilgisini çekecek hiçbir şeyim yok. Ve gelecekte, bilmediğiniz şeyler hakkında konuşmadan önce gerçekleri kontrol etmenizi öneririm."

Başka bir şey söylemeden yanından ayrıldım ve kendisini geciktiren çiftten yeni kurtulmuş olan Bill'e doğru ilerledim.

"Adeline nerede?" diye soruyor, odaya göz gezdirerek.

"Owen onu sürükleyip götürdü."

Adeline ve ben Bill'i geçtiğimiz hafta akşam yemeğine geldiğinden beri pek görmedik. İş yüzünden dikkati dağılmıştı ve birkaç günlüğüne Vegas'a gitti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bizi bir arada görmek için sabırsızlanıyor.

Onunla Brown anlaşması hakkında konuşarak biraz zaman geçirdim. Adeline bize katıldığında bazı kilit noktaların üzerinden geçmeyi henüz bitirmiştik.

Kolunu belime dolayarak, Bill'e bakmadan önce bana gülümsüyor. "Jameson sana bu gece yarım doğum günlerini öğrendiğini söyledi mi?"

Bill'in yüzündeki ifade, Adeline'in söylediği şeylerin yarısına nasıl baktığımı gösteriyor. Düşündüğünüz şeyi asla söylememek gibi bir huyu var. "Öğrenmedi."

Gülümsemesi büyüyor. "Senin de onları hiç duymadığın izlenimine kapılıyorum."

Ben onun parfümünde ve dokunuşunda kaybolurken, ona ne olduklarını anlatmaya devam ediyor. Açıklamasını bitirdiğinde kolumu beline dolamıştım.

Elim kışına gittiğinde, bana zorladığımı söyleyen bir bakış atıyor.

Bu bakışın tam ortasındaiken Bill yoldan geçen biriyle konuşmaya dalıyor.

Ağzımı kulağına doğru eğiyorum. "Sana verdiğim parfümü ne zaman sürmeye başlayacağını düşünüyorsun?"

"Asla."

"Öyleyse Jeff'e gidip banyodaki tüm parfümlerini kaldırtmalı mıyım?"

"Kaldırmamalısın. Tabii taşaklarına zarar gelmesini istemiyorsan."

Hay sikeyim.

"Risk içeren aktiviteleri severim."

"Bu faaliyet için tam bir risk analizi yapmanızı öneririm. Bence bir tehdidin gerçekleşme olasılığı ve etkisi sizin için bile çok yüksek olacaktır."

"Konuşmamız
gerek."

"Konuşuyoruz."

"Burada olmaz."

Bana döndü. "Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Evet, şimdi." Elini tutuyorum ve Bill'in bizi mazur görmesini beklemeden onu ana partiden uzaklaştırıp bir koridordan geçerek boş olan kütüphaneye götürüyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Bana reality şovdan ne zaman bahsedecektin?" diye soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Sözde anlaştığın programla ilgili düşüncelerimi soran bir kadın vardı. Özellikle de programda sık sık görünüp görünmeyeceğimi öğrenmek istiyordu."

Şaşkınlığı geçti ve başını salladı. "Tanrım, Jameson, o şova henüz evet demedim."

"Henüz mi?" Onu duvara yaslıyorum, dikkatim konuşmamız ve onun beni etkileme şekli arasında bölünmüş durumda.

"Evet demeyi düşünmüyorum." Gözlerim onunkilere kayarken bir elini göğsüme koyuyor. "Ne yapıyorsun?" Bu soru nefes nefese geliyor. O da benden etkilenmiş gibi.

"İmzalamaman gereken bir sözleşmeyi imzalaman konusunda endişelenmem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum."

Eli göğsüme sertçe bastırıyor. "Birincisi, sana danışmadan böyle bir şeyi imzalayacak kadar aptal olmadığımı çok iyi biliyorsun. İkincisi, sana ne yaptığını sorarken konuşmamızdan bahsetmiyordum."

"Farkındayım." Bakışlarımı göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. "Gözlerini üzerimden çek."

"Gözlerimi senden ayırmamı istemiyorsun."

"Varsayımlarda bulunmayı bıraktığını sanıyordum." "Bitirdim. Bu bir varsayım değil."

"Gerçekten öyle."

Gözlerimi tekrar onunkilere çevirirken elimi boynuna doluyorum. "Hadi bunu test edelim."

Ona doğru ilerlemeyi bitiriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bırakıyorum, ağzını en son aldığımdan beri istediğim öpücüğü talep ediyorum.

Göğsümdeki eli yine sertçe bastırıyor ama diğer eli belime doğru ilerliyor ve gömleğimi kavırıyor.

Beni öperken çıkardığı inilti bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Elimi boynundan saçlarına doğru kaydırırken "Siktir," diye homurdanıyorum. Diğer elimi göğsüne götürüp avuçlarken bir yandan da sikimi ona doğru sürüyorum.

Öpüşmemiz, birbirimize duyduğumuz arzu kadar çaresizdi. Daha önce hiçbir kadını Adeline'ı istediğim gibi istememiştim.

Kalçalarını bana doğru sallayarak ikimizin de ihtiyacı olan sürtünmeyi arıyor.

"Aman Tanrım," diyor ağzını benimkinden ayırıp bana bakarak Çılgınca. "Bunu neden bu kadar çok istiyorum?" Çılgınca kemerime uzandı ve çözdü. "Sen seks yapmak isteyeceğim son erkeksin ama yine de" - fermuarımı açıp sikime uzanıyor - "bir şekilde beni seninle tekrar sevişmeye ikna ettin. Hem de burada, bir partide."

Ben kontrolü ele alıp onu döndürdüğümde beni daha yeni eline almıştı. Elbisesini yukarı çekerek, kulağına doğru törpüledim, "Durduğum yerden, çok fazla ikna edici değil."

Yanağını duvara bastırıyor ve kıcını bana yaslıyor. "Sik beni artık."

Arkasına çömeliyorum ve külotunu yırtıyorum. Daha ne yaptığımı anlamadan ağzımı ve ellerimi kıcına götürdüm. Uyuşturucu gibi.

"Bacaklarını aç benim için," diye emrediyorum bir elimi kalçasının arkasında gezdirirken.

Anında uyuyor ve gözlerim ayrılmış dudaklarına çekiliyor. O kadar ıslak ki iki parmağımı kolayca içine sokuyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor, sırtını eğiyor ve kıcını yüzüme yaklaştırıyor.

Dilimi ona götürürken parmaklarımla onu beceriyorum. Onu yaladığımda çıkardığı inilti bir öncekinden daha yüksek.

Daha önce sertleştiğimi sanıyordum; şimdi, o kadar sertim ki düzgün düşünemiyorum.

Gitmesine izin vererek, "Arkanı dön." diyorum.

Dönüyor, bir bacağını omzuma atarken gözleri benimkileri buluyor.

Kıcını tuttum ve amını ağızıma çektim.

Sonra bu partide kimsenin hata yapmayacağı türden bir ses çıkarana kadar onu yiyorum.

Ayağa kalkıyorum, o böyle sesler çıkarırken içinde olmak istiyorum. İçine girdiğimde beni bırakmıyor.

Kollarını ve bacaklarını etrafıma sarıyor ve tüm dünyanın duyması için haykırıyor.

Bu gece ikimizin de gelmesi uzun sürmüyor. Bu, ikimizin de sahip olduğu ihtiyaca boyun eğmediğimiz çok fazla gün sayesinde.

İşimiz bittiğinde Adeline sert ve hızlı nefes alıyordu. Saçları dağınık, yüzü kızarmış, gözleri vahşi.

Çekildiğimde elini çantasına attı. Mendil bulup bana uzatıyor ve giyinmeden önce temizleniyoruz.

Saçını düzeltirken "Parfümünü sürmeye başlarsam, bunu yapmayı bırakır mısın?" diye soruyor.

"Bunu yapmayı bırakmamı istemezsin."

"Gerçekten istiyorum."

"Birlikte olduğun her erkekle benimle tartıştığın kadar tartıştın mı?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama aynı hızla kapatıyor. Sonra gözlerinde bir başka vahşi bakışla, "Ben banyoya gidip temizleneceğim. Sen de bana bir içki getireceksin ve bu partinin geri kalanında bana bakmayı keseceksin."

Ben daha cevap veremediğimden beni itti, kapıyı açtı ve kütüphaneden çıktı.

Tanrım.

Şimdiden onu tekrar istiyorum.

Odadan çıktım ve partiye geri döndüm.

Owen viskisini içerken bana bilmiş bir bakış attı. "Bir parti sırasında seks için ortadan kaybolduğunu hiç görmedim. Sen genellikle

sadece işime odaklandım." Kadehini kaldırıyor. "Adeline için şükürler olsun. Seni gevşetmeyi başaran kadın."

Hudson geldi ve Owen'ın yanında durup beni ilgiyle izliyor. Geçen hafta Adeline'ı becerdiğimi ona söylemedim. Bana bunun onun için sürpriz olmadığını söyleyen bir bakış attı.

Owen arkamızdaki bir konuşmanın içine çekildiğinde Hudson mırıldanıyor, "Bill'in daha önce şüpheleri varsa bile artık olduğunu sanmıyorum. İyi iş çıkardın."

Tam buna cevap verecekken Adeline'in bize doğru geldiğini görüyorum. Benden ayrılırken yüzüne yayılan vahşi, evcilleşmemiş ifade gitmişti. Onun yerini endişe aldı.

"Sorun nedir?" Bana ulaştığında sordum.

"Gitmek zorundayım." Duraksıyor. "Annem senin evinde."

Kolunu tutup başımı sallıyorum. "Tamam."

Kaşlarını çattı. "Gitmek zorunda değilsin."

Eve, annesinin yanına yalnız gitmesine izin vermem mümkün değil. Hele de bu sabah kız kardeşi için o kadar üzüldükten sonra.

Hudson'a bakıyorum. "Bill'e gitmek zorunda olduğumuzu söyler misin?" Başını sallıyor. "Söylerim."

"Jameson," diyor Adeline onu partinin dışına yönlendirirken. "Sen kalabilirsin."

Yürümeye devam ederken onu tutmaya devam ediyorum. "Annen iyi mi?" Bildiğim kadarıyla onu beklemiyorduk.

"Evet." Omuz silkerek elimden kurtuluyor ve yürümeyi bırakıyor. "Beni bilerek mi görmezden geliyorsun yoksa sağır mı oldun?"

Durdum ve ona baktım. "Ben de seninle geliyorum. Hikayenin sonu." "Neden? Benimle gelmene ihtiyacım yok."

"Bunun gayet farkındayım."

Uzun bir süre bana baktı. Annesini gördüğünde beni gerçekten yanında istemediği izlenimini edindiğim bir an.

"Eve gittiğimizde seni ve anneni yalnız bırakacağım," diyorum. "Ama ben de seninle eve geliyorum."

"Peki," diyor önümden yürüyüp otoriter erkekler ve tabutlar hakkında bir şeyler mırıldanmadan önce.

Tabutlar hakkında mırıldandığını ikinci kez duyduğuma eminim. Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Artık benimle tartışmadığı için mutluyum.

Gerçi Adeline'la tartışmak hızla tercih ettiğim bir aktivite haline geliyor.
Aklımı kaybettiğimi düşünmeye başlıyorum çünkü yakın zamanda durmasını istemediğimden neredeyse eminim.

Adeline

"I Sonunda sana bakabilecek bir adam bulduğunu görmek güzel," diyor annem, Jameson'ın çatı katını gezdirdikten sonra. Bir an gözlerini üzerimde gezdiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Kilo mu aldın? Eminim düşününde bu kadar şiş görünmüyordun. Artık evli olduğuna göre dikkatli olmalısın. Çok fazla kilo almayı göze alamazsın. Jameson bundan hoşlanmayacaktır."

Annemin bana ilk kez diyet yapmamı önerdiği günü hâlâ hatırlıyorum. Dokuz yaşındaydım. Yan komşumuz olan çocuk benden hoşlanmıştı ve annem bir gece beni kenara çekip saçımı taramayı teklif etti. Benim için nadiren böyle bir şey yaptığından, bunun hayatımın en güzel günü olduğunu düşünmüştüm. O gece bana söylediği her kelimeye asıldım. Ne yazık ki her söz, bir erkeğin ilgisini nasıl çekebileceğime dairdi.

Küçük yaşlardan itibaren kiloma dikkat etmem gerektiğini öğrendim.

Ve yetişkinlik yıllarımda da daha fazla dikkat etmeyi öğrenmeye devam ettim. Hepsi annem sayesinde.

Beni modellğe teşvik eden oydu. Bazıları cesaretlendirmekten ziyade itti diyebilir. Ve hala bana kiloma dikkat etmemi söyleyen kişi o.

Bugünlerde kiloma dikkat etmiyorum. Onun yerine sağlığıma dikkat ediyorum. İyi besleniyorum, egzersiz yapıyorum, meditasyon yapıyorum, uyuyorum.

Benim için iyi olan her şeyi yapıyorum, buna kek, simit ve istediğim zaman istediğim her şeyi yemek de dahil. Ve şu anda sahip olduğum kıvrımları seviyorum.

Ancak bir kızın kaç yaşında olduğunun ya da kendine ne kadar güvendiğinin bir önemi olduğunu düşünmüyorum; annesinin onu birkaç kelimeyle küçümseme gücü var. Ve şu anda kendimi ezilmiş hissediyorum. Söylediklerine inandığım için değil, bir kız çocuğu annesinden bu tür şeyler duymak istemediği için. Anneler sadece sevgiyle yaklaşmalıdır.

"Jameson'ın umurunda olmaz," diyorum.

Jameson'ın sesini duyduğumda bakışları benden öteye kayıyor. "Neyi umursamayacağım?"

Bir an için gözlerimi kapatıp içime bir nefes çekiyorum.

Annemle beni yalnız bırakacağını söylemişti. Bu zaman dilimi için ısrar etmeliydim. Onun fikri on beş dakika gibi görünüyor. Benimki saatler sürerdi.

"Adeline'in kilo alması," diye cevap veriyor annem, onu konuşmaya dahil etmekten oldukça mutlu görünüyor. Bununla ilgili bir şey mi var? Aslında bana yardım ettiğini düşünüyor.

Jameson gelip arkamda duruyor, kolunu sıkıca belime doluyor ve elini karnıma koyuyor. Annem için evlilik maskaralığını sürdürüyor. İyi bir fikir çünkü evliliğin gerçek olmadığını öğrenirse, kız kardeşimin bu bilgiyi parasını ödeyecek biriyle paylaşmasının an meselesi olacağından hiç şüphem yok.

"Ne kilo alması?" diye soruyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor.

Annem eliyle beni işaret ediyor. "Sen onunla evlendiğinden beri aldığı kilolar. Ben sadece ona evlenmenin bir kadının kocasına iyi görünmeye odaklanmayacağı anlamına gelmediğini hatırlatıyordum. Evlendin diye fazladan bir güvencen yok."

Çok sık utanmam ama şimdi utaniyorum.

Annemin böyle şeyler söylediğini duymaktan utaniyorum. Kadınlar hâlâ bu tür saçmalıklara inanmak için çok yol kat etti.

"Anne," diye başlıyorum, onu eğitmeye hazırım ama Jameson sözümü kesiyor.

"Frances, Adeline'in neye ağırlık verdiği onu ilgilendirir, beni değil. Evlilikte güvenlik konusuna gelince, evlilik böyle bir şey değildir."

Annem başkalarının söylediklerini neredeyse hiç duymayan bir insan. Konuşmaları çoğunlukla tek taraflı, bu yüzden Jameson'ın söylediklerine pek dikkat etmemesi beni şaşırtmıyor. Jameson sözünü bitirdikten sonra bana bakıyor.

konusuyor ve "Sabah benimle yürüyüşe gelmelisin. Bunun yardımı olur."

Tam ona bu konuda ne düşündüğümü söyleyecektim ki telefonu çaldı. Kimin aradığını görünce yüzü aydınlandı. "Ben Peter," diyor bana, sanki bunun bir anlamı varmış gibi. Sonra telefona cevap veriyor, sesi kıkırdayan bir kız öğrenci gibi çıkıyor ve beni ve Jameson'ı geçip telefona bakıyor.

Jameson ağzını kulağıma götürüyor ve beni bırakmadan önce "O başka bir şey" diye mırıldanıyor.

Bu üç kelimenin benim için ne anlama geldiğini bilmesi mümkün değil ama ona döndüğümde belki de bir şekilde bildiğini hissediyorum. Beni dikkatle izliyor, sanki o konuşmadan sonra nasıl hissettiğimi anlıyor.

Bir kenara bırakıyorum.

Annemin beni nasıl hissettirdiği hakkında konuşmak istemiyorum. Jameson'la değil.

"Hangi yatak odasında uyuyabilir?" diye soruyorum. "Sen hangi odayı istersen."

"Tamam, teşekkürler."

Ben koridora doğru yönelirken, "İstedğin kadar kalabilir," diyor.

Ona dönüp bakıyorum. "Buna pişman olabilirsin."

Başka bir şey söylemiyor; sadece sessizce beni izliyor.

Ondan o kadar etkileniyorum ki, her şeyin karmaşasından kaçmak için acele ederken neredeyse tökezliyorum.

Ve Tanrım, onu hala her yerde hissedebiliyorum.

İçimde.

Dışımda.

Etrafımda.

Onunla ilgili tüm bu durumu çözmek için bir duşa ve tek başıma milyonlarca saate ihtiyacım var.

Yarım saat sonra nihayet banyoya girebildim. Anneme bir yatak odası ayarladıktan, onu çileden çıkaran Sabrina'dan biraz uzaklaşmak için burada olduğunu öğrendikten ve yarın eve döndüğünde Peter'la çıkacağı randevu için yeni bir elbise bulmasına yardım etmeyi kabul ettikten sonra.

Duş yerine banyo yapıyorum. Manhattan'a bakan banyomdaki yüzer küvette uzun, sıcak, köpüklü bir banyo. Jameson'a hak veriyorum.

Bu banyoyu ve buradaki yılım dolduğunda onu özleyeceğim.

Bir saat sonra banyodan çıktığımda, annemin her zaman uyandırdığı endişeli enerji hâlâ orada ama azalmış durumda. Bulmaca kitabımı ve telefonumu alıp yatağa giriyorum. Natalie'ye onu kontrol etmek için bir mesaj gönderiyorum ve cevap alamayınca yapacak bir bulmaca buluyorum.

Jameson yatak odasına girdiğinde ben derin düşüncelere dalmış bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Gözleri bana takılınca yavaşlıyor. "Annen ihtiyacı olan her şeye sahip mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel."

Elleri gömleğinin düğmelerine gidiyor ve aşağı doğru inmeye başlıyor. En üstteki çoktan çözülmüştü. Jameson'da sürekli çözülür. Sanırım takım elbiseyi diğer erkeklerden daha iyi giymesinin nedenlerinden biri de kendine has bir tarzı olması. Çözülmüş düğmeler, açıkta kalan ten, kıvrılmış kollar ve sanki onlarla başka bir şey yapmak istemiyormuş gibi sık sık gevşetilen kravatlar. Jameson takım elbise giyen bir dünyada doğmamış olabilir, ama artık bu dünyanın içinde. Ve her şeyi nasıl yapıyorsa öyle yaşıyor: kendi tarzıyla.

Düğmeleri ilikleyen parmakları beni büyülüyor. O kadar ki, tüm gösteriyi izlediğimi fark edene kadar gömleğin tamamını çözmüş oluyor. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde, benimle aynı şeyleri hissettiğini söyleyen bir bakışla beni izliyor.

Bu gece Jameson beni becerdiğinde olduğu kadar hızlı orgazm olmamıştım hiç. Bir kadınla ilgili pek çok konuda bilgisiz olabilir ama nasıl orgazm olacağını biliyor. Burada oturup onun soyunmasını izlerken düşündüğüm tek şey, bu orgazmlardan daha fazlasını ne kadar çok istediğim.

Ancak tüm düşünme işini bedenim yapıyor, bu yüzden onu bir kenara itip kontrolü geri alıyorum.

"Bunu banyoda yapmalısın," diye atılıyorum, ne kadar tahrik olduğumu benim bile duyabildiğim gerçeğini görmezden gelerek.

Gömleğini çıkarırken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Jameson." Sesimdeki ihtiyaç ipliği gözden kaçmıyor, ama onun durma ihtiyacı mı yoksa başlama ihtiyacı mı daha acil emin değilim.

Beni mükemmel okuyor. Bir sonraki hamlesini belirlemek için bir anlığına beni analiz etmesinden bunu anlıyorum. Benim tanıdığım Jameson'a hiç benzemiyor. O adam ne istediğimi umursamadan istediğini alırdı.

istiyorum. Bu Jameson, yavaş yavaş tanıştığım bu yeni kişi, isteklerimi dikkate alıyor.

Sonunda burun delikleri genişliyor ve son bir bakışla banyosuna giriyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Tekrar seks yapamayız.

Onun hakkında düşünme şeklimi bozuyor. Jameson şirketimi benden çaldı.

O sadece kendini düşünen ve bana çocukmuşum gibi davranan bir pislik.

Ondan nefret ediyorum.

Bu evliliği sürdürebilmek için tutunmam gereken düşünceler bunlar.

Yine de, bu düşüncelerden artık tamamen doğru hissettiren tek şey şirketimi aldığı gerçeği. Diğerleri paramparça olmuş durumda ve onları bir araya getirmeye çalışsam da bocalıyorum.

Gerçekten tekrar seks yapamayız.

Bir mesaj geliyor ve telefonuma sarılıyorum, kafamdaki karmaşadan kurtulduğum için minnettarım.

Natalie: Mesajımı yeni aldım. İyi misin? Annenin kalmaya geleceğini biliyor muydun?

Adeline: Hayır ve hayır.

Adeline: Ve Jameson'la tekrar seks yaptım. Natalie:

Yani, inkarı aştık mı?

Adeline: Hayır. Bir daha asla

yapmayacağım. Natalie: O kadar kötü müydü?

Adeline: Berbattı.

Natalie: Doğru, yani kesinlikle hala derin bir inkar içinde. Anladım.

Annen neden şehre geldi?

Adeline: Annemin neden bir şey yaptığını kim bilebilir? Sabrina'dan uzaklaşmak i s t e d i ğ i n i söyledi.

Natalie: Gelmemi ister misin? Nutella ruloları bulup sana getirebilirim.

Adeline: Hayır, yatıyorum. Erken yatacağım. Natalie: Şimdiye kadar kaç tane bulmaca çözdün?

Adeline: Hiç. Bir ipucuna takıldım.

Natalie: Google'ın bir şey olduğunu biliyorsun,

değil mi? Adeline: Hile yapmadığımı biliyorsun.

Adeline: Benden bu kadar. Bana nasıl olduğunu söyle. Natalie: Ryan yüzünden kafam karıştı.

Adeline: Neden?

Onun cevabını bekliyorum ama cevap gelmiyor.

Adeline: Nat?

Natalie: Üzgünüm, bana on dakika ver.

Bulmacama geri döndüm, sonunda takıldığım ipucunu çözdüm. Tekrar takılmadan önce dört tane daha çözdüm.

Ben düşünürken Jameson yatak odasına geri geldi. Üzerinde siyah pijama pantolonu var, başka bir şey yok.

Yatağın kenarına oturmuş, telefonundan bir şeyler kontrol ediyor.

Sırtına bakıyorum, her kasını incelerken göbeğimin çenesini kapatmasını istiyorum.

Reddettiğinde dikkatimi tekrar bulmacama veriyorum.

Bu kadar zor olmaması gereken ipuçlarına odaklanmak için elimden geleni yapmakla meşgulken, sırtını yatak başlığına dayayıp bacaklarını önüne uzatarak oturuyor.

"Bu bir ipucu olmalı," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ha?"

"Kaşlarını hiç bu kadar sert çattığını görmemiştim."

Yüzümü gevşetiyorum. "Elektrikli bir aygıt olan bobin nedir? "T" ile başlıyor."

Sadece bir saniye sürüyor. "Tesla bobini."

Tanrım, bunu biliyordum.

Cevabı bulmacaya karalıyorum ve bir sonraki ipucuna geçiyorum.

O da beni şaşırtınca tekrar Jameson'a bakıyorum. "Acil durum sıralama süreci mi?"

Telefonundan başını kaldırıp bir an düşünüyor. "Triyaj."

"Ugh," diye mırıldanıyorum cevabı doldururken. Sonra kitabı kapatıp komodininin üzerine koyuyorum. "Pes ediyorum." Bu cevabı ben de biliyordum. Beynim belli ki bugünle işinin bittiğine karar vermişti.

Jameson telefonunu bırakıp beni inceliyor. "Bugün Sabrina'yla konuştun mu?"

Bu soruyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Hele de o soruyorsa hiç.

"Bence birbirimizi görmezden gelmeye devam etmeliyiz."

Sabırsızlığının kabarmasını bekliyorum. Ya da kızgınlığının alevlenmesini. Ya da bana verdiğinden başka bir şey. Bana verdiğinden başka bir şey.

"Umarım sende ne bulduğunun farkındadır."

Nasıl olur da Jameson beni herkesten daha iyi görür?

Boğazıma oturmanın göğsümde kalmaktan daha iyi bir fikir olduğuna karar veren kalbimi yutuyorum. "Sabrina'nın farkında olduğu tek şey kendisidir," diyorum usulca, benden bu sözleri çıkarmayı nasıl başardığını merak ederek.

"Yani o da annen gibi."

Bunun üzerine kendimi gülümserken buluyorum. Jameson'ın saçmalamayan yaklaşımını seviyorum. "Evet, o bir mini-Frances. Yine de oldukça agresif olabiliyor, oysa annem bu konuda çok daha sakin."

"Bunu düğünde anladım."

Bu beni şaşırttı. Bildiğim kadarıyla Jameson o gün bana, aileme ya da arkadaşlarıma hiç ilgi göstermemişti.

"Annem Sabrina'nın babamıza benzediğini, benim de ona benzediğimi söylemeyi sever." "Babanı hatırlıyor musun?"

"Hayır. Bazı anılarım var. Parça parça, gerçekten." Duraklıyorum. "İyi hissettirmeyen şeyler hatırlıyorum, bu yüzden oyalanmak için zaman harcamıyorum, anlıyor musun?"

"Evet," diyor kabaca, ne demek istediğimi çok iyi anlıyormuş gibi. Telefonumdan bir mesaj sesi geliyor.

Üzgünüm! Ryan geldi. Soru: Senden hoşlandığını düşündüğün bir erkeğin seksi başlatmaması ne anlama geliyor? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ve bu çok kafa karıştırıcı.

Adeline: Benim de başıma gelmedi. Belki de yorgundur?

Bu sadece bu gece değil. Neredeyse her seks yaptığımızda ben başlattım.

Adeline: Ama o istiyor? Seni becermek istiyor, değil mi? Natalie:

Tanrım, evet.

Adeline: Google senin arkadaşın.

Natalie: MA orada mı? Git benim için ona sor.

Adeline: MA'ya seksle ilgili hiçbir şey sormayacağım.

Natalie: Beni ne kadar seviyorsun? Cidden, bu konuda bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var.

Adeline: UGH.

Jameson'a bakıyorum. "Yeni çıkmaya başladığın bir erkeğin seksi başlatmaması ne anlama geliyor?"

Soruyu sormadan önce bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Şimdi ise gerçekten kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Jameson ve ben birbirimizi becermeyi düşünmeden seks hakkında konuşamayız. Gözlerinde canlanan ateşten bu kadarını anlıyorum.

"Onu sikmiyor mu?" Tanrım.

Daha fazla devam edemeyeceğim.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Sevişiyor. Ve onunla ilgileniyor. Ama bunu başlatmak zorunda." "Ondan seksten daha fazlasını istiyor."

"Yani ağırdan mı alıyor?" Başını sallıyor.

Ellerimin hazır olduğundan daha hızlı bir şekilde telefonuma geri dönüyorum, acelemle lanet şeyi karıştırıyorum.

Jameson'a dönüp bakmıyorum ama şu anda neler olduğunu tam olarak bildiğinden hiç şüphem yok.

Adeline: Sen ve ben bir savaştayız. Bir daha asla benden MA'ya seks hakkında soru sormamı isteme.

Ne dedi? Bilgin olsun diye söylüyorum, benimle bir savaşın içinde kalamazsın. Seni tamamlıyorum. Kendi kişiliğinle savaş içinde olamazsın.

Adeline: Ryan'ın seksten fazlasını istediğini söyledi. Ağırdan alıyor.

Natalie: Oh.

Adeline: Yani, bu mantıklı.

Natalie: Evet. Sanırım MA haklı olabilir. Bunu bir araya getirmediğime inanamıyorum.

Natalie: Tamam, gidip biraz seks için yalvaracağım. Sen de aynısını yapmayı düşünmelisin xx

Adeline: Senin için tek bir kelimem var. Savaş.

Telefonumu komodinin üzerine koyuyorum, yatak örtülerini itiyorum ve banyoya giriyorum. Yatakta yanımda oturan tüm kaslardan ve çıplak tenden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. İkimizi de titreştiren arzudan bahsetmiyorum bile.

Vücudumu nemlendiriyorum. Bu gece ikinci kez.

Dişlerimi fırçalıyorum. Yine.

Kaçmayı düşünüyorum.

Yirmi dakika sonra yatağa geri döndüğümde Jameson ortalıkta yoktu.

Bu kadar hayal kırıklığına uğramış olmam rahatsız edici.

Bir saat sonra karanlıkta yatarken hâlâ burada olmasını ne kadar çok istediğimi düşündüğümde daha da rahatsız oluyorum.

On beş dakika sonra yorganın altına girdiğinde, yepyeni bir rahatsız olma seviyesine yükseliyorum.

Son birkaç haftadır Jameson'ın yanında uyumak zordu. Birkaç saatten daha az uyuduğum geceler oldu. Bazı geceler yatağa ona kızgın girdim. Bazı geceler de ona kızgın. Ama çoğunlukla, ilk seks yaptığımızdan beri, geceyi onun dokunuşu için çaresizce geçirdim. Bu gece, bunu hiç istemediğim kadar çok istiyorum.

Uzun dakikalar boyunca sessizce uzandım. Muhtemelen on, ama bin dakika gibi geliyor.

Hareket etmedim.

Nefes aldığımdan bile emin değilim.

Sonra kendimi durduramayıp, kafamda tekrarlanan onunla seks görüntülerinden kaçmak için bir şeyler yapmam gerektiğinden, "Bu gece kilom hakkında anneme söylediklerin için teşekkür ederim. Bunu evlilik için yaptığını biliyorum ama bunu söylemeyi seçtiğin için sana minnettarım."

Derin sesi üzerimde gezinmeden önce birkaç dakika geçiyor. "Bunu evlilik için söylemedim."

Kıpırdamıyorum.

Gerçi olduğumdan daha fazla hareketsiz kalamam.

Ve sonra yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapıyorum. Yüzümü ona döndüm.

Yatağı çok büyük, buna seviniyorum ama şu anda bana çok uzak geliyor.

Sırt üstü yatıyor ve ben döndüğümde yüzünü bana çeviriyor.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve ellerimi başımın altındaki yastığa koyuyorum. "Baban nasıl biriydi?"

"Siktir." Kelime bir anda dudaklarından sertçe dökülüyor. Verdiği yanıtın her damlasının ağırlığını hissediyorum. Acının her zerresini. Elini yüzünde gezdirmeden önce uzun bir süre tavana bakıyor.

Bana cevap verip vermeyeceğini anlayamıyorum.

Bir dakika daha geçiyor ve cevap vermeyeceğine karar veriyorum. "Bana söylemene gerek yok," diyorum. "Ben sadece-"

Bana baktı. "Babamın nasıl biri olduğunu bilmek istemezsin." Sesi pürüzlü. Ruhunun derinliklerinde olduğunu hissettiğim çürükler, kesikler ve yaralarla dolu.

Sanırım haklı.

Babasının nasıl biri olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum.

Yüzünün açılarının haritasını çıkarıyorum. Karanlık olduğu için ince çizgileri seçemiyorum ama şeklini görebiliyorum. Yine de, çizgilerin nerede olduğunu bilmek için ışığa ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Jameson ve ben gerçek anlamda evli olmayabiliriz ama son üç buçuk aydır onu o kadar yakından inceledim ki bu çizgiler çoktan hafızama kazındı.

"Burnun kaç kere kırıldı?" Hayatının bir döneminde dövüşçü olduğu gerçeğini düşünerek soruyorum. En az bir kez kırıldığından şüpheleniyorum çünkü hizası biraz bozuk. Pek fark edilmiyor ama geçen gün fark ettim.

"İki kez." "Babam tarafından." diye eklemeyen önce uzun bir süre durakladı.

Jameson'ın babasının on sekiz yaşındayken öldüğünü biliyorum, yani bu kırık burunlarının o daha çocukken meydana geldiği anlamına geliyor. Babası hakkında bir şey bilmek istemediğim konusunda kesinlikle haklıydı.

Uzun bir süre sessizce uzanıp birbirimizi izliyoruz. Bu adam sanırım şimdiye kadar karşılaştığım en büyük bulmaca.

Yüzeyde yatanlar, altında yatanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Yine de, yüzeydeki her şey sadece altında yatan şey yüzünden orada.

Hiç tahmin etmediğim bir şey yapmak için büyük bir istek duyuyorum.

Onun yüzeyini kırmak istiyorum.

Sıgılıkları geçip gerçek Jameson'ı bulmak istiyorum.

Adeline

I Annem sabah 6:30'dan hemen sonra mutfakta bana katıldığında ikinci parti keklerimi pişiriyordum.

"Tanrım," diyor, gözlerini onlara dikerek. "Yemek yemeyi planlamıyorsun değil mi?"

bunlardan herhangi biri, değil mi?"

"Birkaç tane alacak," diyor Jameson, annemin ardından içeri girerek. "Ben onları aldıktan sonra geriye pek bir şey kalmayacak."

Annem beni ziyarete geldiğinde onun yanımda olmasına alışabilirim. Yardıma ihtiyacım olduğunda, konuşmanın tam da doğru anında içeri girme gibi bir huyu var.

Ona gülümsüyorum, bakışlarımı son bir buçuk saatini spor salonunda geçirdikten sonra sergilediği kaslarına düşürmemek için kendimi zor tutuyorum. Başarısız oluyorum ama aslında umurumda değil. Ve onun beni izleyişine bakılırsa o da aynı fikirde.

"Annem ona, "İstedğin kadar yiyebilirsin," diyor.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu diyet muhabbetini çok abartıyor. Bir erkek için uygun olanla bir kadın için uygun olan arasındaki ayrımlarından bahsetmiyorum bile. Konuşmayı değiştirmeye çalışarak, "Bugün ne zaman alışverişe gitmek istersin?" diye soruyorum.

"Oh, hayır, bugün gidemem. Yarın yapmamız gerekecek. Ya da Pazartesi." Kaslarımı çattım. "Bugün gitmek için bir plan yaptığımızı sanıyordum."

"Evet, ama dün gece Marla ile konuştum ve beni öğle yemeğine davet etti. Erkek arkadaşının iyi anlaşacağımı düşündüğü bir arkadaşı varmış. Benimle tanışmak istiyor."

Ona bakakaldım.

Şaşırmamam gerekirken şaşırdım.

Elbette, bir erkek için beni terk ediyor. Beni bir arkadaşı için bile terk etmiyor; Marla'dan hoşlanmıyor ve onunla sadece şehre geldiğinde, kendisini erkeklerle tanıştırmayı umuduyla temas kuruyor.

Jameson dolaptan bir içki alıp yanıma geliyor. Onu zar zor fark ettim. Tüm dikkatim annemdeydi.

"Yarın ya da pazartesi gidemem."

Umursamıyormuş gibi beni başından savıyor. "Merak etme. Tek başıma gidebilirim. Bana açık çek yazabilirsin."

"Hayır, açık çek yazmayacağım."

Ses tonum mu yoksa söylediklerim mi buna neden oldu bilmiyorum ama gözlerini kırıştırıyor ve sanki ona kırıncı bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. "Bir elbiseye ihtiyacım var, Adeline."

Genellikle ona hayır dememi engelleyen suçluluk ve utanç duygusu, içimde akan acı ve öfkeyle boy ölçüşemiyor. "Senin bir sürü elbisen var." Bilmeliydim çünkü onları onun için ben almıştım.

"Bu randevu için yeni bir tane istiyorum."

Jameson'ın yanımda homurdandığını duyduğuma yemin edebilirim. Mutfaktan çıkacakmış gibi bir hareket yaptığında elimi koluna koyup onu durduruyorum. Gitmesini istemiyorum.

"Bunun bedelini ben ödemeyeceğim," diyorum.

"Bugün alışverişe gidemediğim için beni cezalandırıyorsun."

Öfkem gökyüzünde çakan bir şimşek gibi kıvılcımlar saçıyor. Mesele o değil. gidemezsin. "Ben insanları cezalandırmam anne. Bu benim tarzım değil." "Ceza gibi geliyor" diyor, sesi bir çocuk gibi çıkıyor.

Bir anne nasıl böyle olabilir? Besleme, bakma, sevmeye yeteneği ne zaman kayboldu? Böyle bir yeteneği var mıydı ki?

"Kırıldım anne. Dışarı çıkıp yatacak bir erkek bulabilmek için beni bu kadar kolay gözden çıkarmana kırıldım. Sana açık çek yazmak istemediğime gelince, senin hayatının bedelini ödemek benim sorumluluğum değil."

"Bunun senin sorumluluğun olduğunu hiç söylemedim, Adeline. Ama bir çocuğun yapabildiğinde ebeveynine yardım etmesinin güzel olduğunu düşünüyorum."

Ve işte böyle, kırılganlığımı ve öfkemi dışarı çıkarıyor ve suçluluk duygumu tekrar içeri buyur ediyor.

Annem bana hayal kırıklığını ifade eden son bir bakış attığında ve mutfaktan çıktığında bu suçluluk duygusuyla başa çıkmanın tam ortasıydım.

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde gidişini izliyorum. Öyle ki Jameson "O tam bir baş belası" dediğinde ona söyleyecek sözüm bile yok.

Evet, öyle ama bunu kabul etmekte zorlanıyorum çünkü suçluluk duygum içimde dönüp duruyor, annesinin sevgisini ve onayını umutsuzca isteyen içimdeki küçük kıza kadar ulaşıyor. O küçük kızın hepimizin içinde var olduğunu biliyorum çünkü terapistim bana onu öğretti. İçimdeki çocuk üzerinde çok fazla iyileştirme çalışması yaptım, ancak bunun yaşam boyu süren bir süreç olabileceğini biliyorum. Önümde hâlâ çok iş olduğunu biliyorum.

"Adeline," diyor Jameson. "O yanılıyor."

"Biliyorum, ama her zaman düşüncelerimi karıştırmanın bir yolunu buluyor."

Beni inceliyor ve sonunda şöyle diyor: "Bu kekleri bitirip giyinmen gerekiyor. Bugün seni dışarı çıkaracağım."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Nereye? Neden? Bugün çalışacağını sanıyordum."

"Bekleyebilir."

"Senin işin asla b e k l e y e m e z ." Bu doğru. Bu adam her zaman çalışıyor. Benden daha fazla. Ben de çok çalıştığımı sanırdım.

Onun alametifarikası olan sabırsızlığı ortaya çıkıyor. "Ne zaman bir şey planlasak tartışmamız mı gerekiyor?"

"Bana bağırp çağırma. Sadece nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyorum. Ve evet, plan yaparken ben de dahil olmak isterim."

"Noel alışverişi yapmam gerekiyor. Bana yardım edebilirsin."

"Noel alışverişini kendin mi yapıyorsun?" Jameson'ın Shantel'e alışveriş yaptıracak türden bir adam olduğunu düşünmüştüm.

"Annem ve kardeşim için, evet." Bir keke uzandı. "Bir saat içinde gitmeye hazır olurum."

Keki almasına izin verdim. Jameson'ın tatlıya düşkün olduğu ortaya çıktı ve ben de pişirdiğim şeyleri yemesini sevdiğime karar verdim. Geçen hafta yaptığım keklerin çoğunu ve Salı gecesi ailesiyle Taco Salı'sından eve döndükten sonra pişirdiğim limonlu kekin çoğunu yedi.

O mutfaktan çıkarken sesleniyorum, "Bil diye söylüyorum, bana bir saat içinde çıkmaya hazır olacağını söylemen benim de otomatik olarak bir saat içinde çıkmaya hazır olacağım anlamına gelmiyor."

Gerçekten, bu adamın benim gibi birinin ona dünyada nasıl var olacağını öğretmesine ihtiyacı var. Bir gün, gerçekten evlendiği kadın bana teşekkür edecek.

Jameson

I Adeline'i alışverişe götürmeye beni neyin ikna ettiğinden emin değilim. İki hediye seçmek için basit bir gezi olacağını düşündüğüm şey, lanet olası büyük bir girişime dönüştü. Tanrı'ya şükür Bill'in hediyesini aldım bile. Aksi takdirde, anneme ve kardeşime yaptığı gibi ona da ihtiyacı olmayan bir dizi hediye almamı sağlarken iki saat daha burada olacaktık.

"Bu kravata ne dersin?" diye soruyor, incelemem için lacivert bir kravat uzatarak. "Hudson'a bunun yakışacağını düşünüyorum."

"Kravat kravattır amına koyayım. Bu mükemmel." Kravatı ondan alıyorum ve bu alışveriş merkezinde saatlerce yürürken biriktirdiği hediye koleksiyonuna ekliyorum. Yüzleri her zaman boş maskeler olarak kalan güvenlik ekibim bile bu keşif gezisinden bıkmış görünüyor.

"Kravat kravat *değildir*." Bu ifade karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Sana kravatın inceliklerini açıklamama gerek var mı?"

"Siktir, hayır."

Lacivert kravata uzanıyor, onunla sergilenen başka bir kravat arasında gezinirken kaşlarını çatıyor. "Bilemiyorum. Bence bu kırmızı daha iyi olabilir."

Kırmızı olanı, lacivert olanı, siyah olanı ve lanet olası koyu yeşil olanı alıyorum. "Hepsini alacağız."

Gözleri benimkilere geldi. Benden pek etkilenmişe benzemiyor. "Neden bu konuda zorluk çıkarıyorsun?"

"Zorluk çıkarmıyorum."

"Zorluk çıkarıyorsun."

"Tanrım," diye mırıldandım. "İki hediye ihtiyacım vardı. *İki tane*. Ve burada yirmiden fazla şeyle birlikteyiz. Bu yolculuğu zorlaştıran ben değilim."

Gözleri büyüdü. "*Benim* zorlaştırdığımı mı

düşünüyorsun?" "Hayır, düşünmüyorum, biliyorum amına koyayım."

İnsanların durup tartışmamızı izlediğini görüyorum ve telefonlarının tüm bunları kaydettiğini fark ediyorum. Adeline tartışmaya devam etmek için ağzını açtığında onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına götürüyorum, onu aynı anda hem susturuyor hem de öpüyorum.

Şaşkınlık dolu nefesini, dudaklarımın üzerinde olmasından ne kadar hoşlandığını anlatan o ses takip ediyor. Ve onu her öptüğümde yaptığı gibi beni uzak tutmaya çalışmak yerine, gömleğimi kavrayıp beni kendine çekiyor ve kendini öpücüğe adıyor.

Öpüşmeyi bitirdiğimde gömleğimi tutmaya devam ediyor ve çok hoşuma giden bir şekilde bana daha fazla ilgi gösteriyor. "Bir tartışmanın ortasında beni öpmen tartıştığımız şeyi unutturmayacak."

Hâlâ benimle tartışıyor gibi görünebilir; hatta hâlâ tartıştığını sanıyor olabilir ama öyle değil. Adeline bugün silahlarını bıraktı.

Annesi bu sabah ona bir numara yaptıktan sonra evden çıktığımızda sessizdi. Onu konuşturmak için uğraşmak zorunda kaldım. Pek güçlü olduğum söylenemez ama o saçmalığı bir kenara bırakıp alışverişe dalmasını sağlamayı başardım. Bunu yaptığında, kollarının eksikliğini gördüm.

Son üç saatini beni mağazadan mağazaya sürükleyerek geçirdi; ailemin beğeneceğini düşündüğü hediyelerden, yeni işe aldığı tasarımcıya, asistanının bir krizin ortasında olmasından duyduğu endişeye, Shantel'le ilgili sorulara ve yaklaşan bir defile yüzünden yaşadığı strese kadar her şeyden bahsetti.

Tüm bunlar olurken, kimsenin benimle tartışmadığı konularda benimle tartışarak bana özel bir savaş verdi. Sahip olduğum son sabır kırıntısını da sınadı. Ama bunu her zaman yaptığından farklı yaptı. Düşmanlığı gitti. Onun yerine ön sevişmeye çok benzeyen bir ateşkes var.

Beni bırakırken, "Hiçbir şeyin sana tartıştığın şeyi unutturamayacağından şüphem yok," diyorum.

"Bu hediyeleri seçmenize yardım ettiğim için bana teşekkür edeceksiniz, anneniz ve kardeşiniz onlara aşık olduğunda." Arkamdaki bir şeye bakıyor. "Ve şimdi, bana öğle yemeği ısmarlamalısın. İyi görünen bir yer görüyorum, ama Nutella ruloları olduğunu sanmıyorum."

Adeline gibi Nutella'ya aşeren birini daha önce hiç tanımamıştım. Max'ten neredeyse her gün Brenda'nın kafesine uğrayıp Nutella ruloları almasını istiyor. Her zaman bir şeyler aldığından değil. Sadece bir latte sipariş etmeden önce onlara sevgiyle baktığı birkaç kez oldu. En başta bizi neden durdurduğunu merak etmişim ama annesiyle vakit geçirdikten sonra şimdi anlıyorum. Annesinin cevaplaması gereken çok şey var.

Hediyelerin parasını ödüyorum ve gözünü diktiği gürültülü yemek alanına kadar onu takip ediyorum. En son ne zaman bir alışveriş merkezine geldiğimi hatırlamıyorum. Özellikle hoşlandığım bir şey değil ve saatler önce alışveriş için zaman sınırlarını aşmış olsak da, şu anda Adeline'i izlemekten zevk aldığımı inkar edemem.

Yemek alanındaki kalabalığın arasından geçerken ısıltı ısıltı, henüz görmediğim bir şekilde canlı. Onu tanıyan insanlara karşı kayıtsız değil ama son üç buçuk aydır halka gösterdiği ilgiyi onlara göstermiyor. Sanki işini unutmuş gibi. Yirmi dört-yedi saat ulaşılabilir olmanın onun işi olduğunu düşündüğümünden değil, ama öyle olduğunu biliyorum.

Bir şey dikkatini çekiyor ve heyecanla bana dönüp kolumu tutuyor ve "Aman Tanrım, Kore tavuğunu sevdiğini söyle bana" diyor.

"Bir kere yedim."

"Beğenmiş miydin?"

"Pek bir şey hatırlamıyorum."

Kolumu sıkıyor ve içimin daraldığını hissediyorum. "Bunu düzeltmeliyiz. Şimdi."

Bununla birlikte elini kolumdan aşağı kaydırarak elimi tutuyor ve beni Kore tavuğuna doğru sürüklüyor.

Yirmi dakika sonra, yaklaşık on beş kişiyle birlikte uzun ve yüksek bir masada taburelere oturmuş tavuğumuzu yiyoruz. Neyse ki yanımızda iki güvenlik görevlisi var çünkü Adeline bu masada çok dikkat çekti.

Benim tercihim yemeğimizi alıp arabada yemekti. Tek kelimesini bile duymayacaktı. "Bu eğlenceli," diye ısrar etti. Belli ki eğlence anlayışımız

çok farklıydı. Güvenlik adamlarımdan birini onun yanına, diğerini de karşısına koydum. Önümüzdeki beş dakika içinde buraya on tane daha getirebilseydim, getirirdim. Ya da kız güvende olsun diye tüm alışveriş merkezini kapatırım. Bunun da tek kelimesini bile duymayacağından şüphem yok.

"Tanrım," diye inliyor paylaştığımız tatlı, keskin Kore patlamış mısırlı tavuğundan bir parça yerken. "Bu. Bu. İlahi."

Birlikte yemek yediğim kadınların sayısını unuttum ama hiçbirinin yemek deneyimi bunun gibi değildi.

Çıktığım kadınlar asla bir alışveriş merkezindeki yemek alanında yemek yemezdi. Etraflarında oturan yabancılarla konuşup gülmezlerdi. Ve kesinlikle on üç dolara çitir tavuk yemezlerdi.

Adeline burada siyah kravatlı bir davette olduğu kadar rahat.

Lokmasını bitiriyor ve ben yerken beklentiyle bana bakıyor. "Beni merakta bırakmayı bırak. Sevdin mi?"

"Daha tatlı olabilirdi."

"Ciddi misin? Benim için yapabileceğin tek şey bu mu?"

"Hoşuma gitti." Bakışlarımı ağzına indiriyorum. "Yine de seni yerken izlemeyi daha çok seviyorum." Bu deneyim için onu her gün buraya getirebilirim.

Sözlerimin etkisini hissederken göğsünün inip kalkması dikkatimi çekiyor. Kahretsin, tüm vücudu sözlerimi hissediyor ve ben burada, bu kalabalığın arasında oturup ellerimi kendime saklamakta zorlanıyorum.

Sesini alçaltıyor. "Başımızı belaya sokan o şeyi yapmadan önce konuyu değiştiriyoruz."

Gözlerini tekrar bulduğumda dudaklarım seğiriyor. "Yaptığım şey mi?"

"Evet, o şey. Neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz." "Sanırım söylediğinizi duymak isterim."

"Öyle düşünebilirsin."

Vücudumu onunkine doğru eğiyorum, dizleri bacaklarımın arasında olacak şekilde kayıyorum. Elim kalçasına koyuyorum. "Birden aklıma toplum içinde olduğumuz geldi."

Göğsünün inip kalkması devam ederken yanaklarında sikimin bayıldığı o allık beliriyor.

Bunun sadece benim aklıma gelmediğinin farkında. Bununla nereye varmak istediğimi de biliyor.

Elimi yüzüne götürüyorum ve ağzım onunkini bulurken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Onu tattığım anda etrafımızdaki gürültü kesiliyor. Adeline'in üzerimde böyle bir etkisi var. Böyle kollarımdayken, içimde bir şalter atıyor.

Kimsenin çevirmediği beynim. Dünyayı, şeytanları, saçmalıkları susturuyor.

Dilim onunkinin üzerinde kayıyor ve öpücüğü derinleştiriyorum. Kendimi arzularımın içinde kaybediyorum. Bu kadına olan ihtiyacım her geçen gün daha da artıyor.

Bir eli kalçamı kavrarken diğer eli göğsüme geliyor ve tişörtümü tutuyor. Onu öptüğümde bana her zaman çıkardığı seksî sesleri çıkarıyor.

Öpüşmek genellikle çok fazla zaman ayırdığım bir şey değildir. Adeline ile bunun tam tersi geçerli, üstelik sadece evliliğimizi toplum içinde onaylamak için yararlı olduğu için değil. Düğün günümüzde onu ilk kez bu şekilde öptüğümden beri, ağzımı onunkiye değdirmek istiyorum.

Onun kendine özgü bir öpüşme tarzı var, tıpkı her şeyin kendine özgü bir tarzı olduğu gibi.

Beni öptüğünde vücudu benimkine özel bir şekilde uyuyor. Sanki tüm çukurları benim hatlarıma uyuyor. Sanki içime girmek için yaratılmış gibi.

Ağzı bana teslim olur. İçindeki diğer her şey benimle savaşırken bile, ağzı nasıl yapacağını bilmiyor.

Kendini tamamen bana bırakıyor. Vücudunu, dikkatini, her şeyini.

Bu öpücük de farklı değil.

Kalabalık bir yemek alanı bile onun içine düşmesini engelleyemez.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, beni iterken bana ayırdığı o vahşî bakışla karşılaşıyorum. "Tavuğunu yemelisin."

"Hayır, seni buradan çıkarmalıyım."

Bacaklarımızı yeniden konumlandırmaya çalışıyor, böylece onunki benimkinin arasında kalmıyor. Onu durdurduğumda bana başka bir vahşî bakış attı. "Jameson, bir alışveriş merkezinin ortasındayız. Etrafımızda bizi izleyen ve video çeken milyonlarca insan var. Onlara gösteri yapmak istediğimizi biliyorum ama şimdi *bunun* zamanı değil" -gözleri bacaklarımıza kayıyor- "*bunu* yapmanın zamanı değil."

Kabaca çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Katılıyorum." Çenemi ona doğru salladım. "Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

Bu onu şaşırtıyor ama daha nefes alamadan taburemden inip onu da kendi taburesinden indiriyorum. Aldığımız hediyelerin olduğu poşetleri topluyorum ve ona yemek alanından çıkarken rehberlik ediyorum. Aradığım şeyin olduğu bir giyim mağazası bulduğumda, güvenlik ekibime bizi dışarıda beklemelerini söyledikten sonra onu içeri sokuyorum.

Raftan bir elbise çekerken yanımdan "Daha fazla alışveriş için beni tavuğumdan uzaklaştırdın mı?" diye soruyor.

Onu deneme kabinlerine götürüyorum, görevliden bir numara kartı alıyorum ve sırada bekliyorum.

Adeline bana aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bakıyor.

Kaybettim.

Ama bulmak üzereyim.

İpuçlarını çözdüğü anı görüyorum.

Yanakları yeniden pembeleşiyor ve nefes alış veriş hızlanıyor.

"Seni bu mağazanın soyunma odasında sikmeyeceğim." Otoriterlik çabaları boşa çıkıyor. İkimiz de tam olarak ne yapacağımızı biliyoruz.

"Evet, yapacaksın."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak." Elbiseye uzanıyor. "Ve bana bunu ver. Tanrım, Jameson, bunu giyeceğime kimse inanmaz."

Seçtiğim mağaza çok kalabalık. Popüler bir kadın mağazası mı bilinmez ama ben öyle olduğunu hissediyorum. Soyunma odaları için uzun bir sıra var ve kadınların çoğu Adeline'e bakıyor. Bazıları fotoğraflarımızı çekiyor.

Raftan çektiğim elbiseye bakıyorum. Haklı; ben bile onun bunu asla giymeyeceğini biliyorum. Mor ve biçimsiz görünüyor.

Yaklaşıyorum. "Sence buradaki herkes bunu denediğine inanıyor mu?"

Sorum istediğim yanıtı aldı.

Kahretsin, bu tahrik olmuş inkâr halindeyken çok seksi.

Sıranın önüne ulaşıyoruz ve bir sonraki soyunma odası boşaldığında, beni uzaklaştırmaya çalışan ellerini görmezden gelerek onu oraya yönlendiriyorum. Çabaları en iyi ihtimalle zayıf, bu yüzden onu istediğim yere götürmekte zorlanmıyorum.

Elbiseyi atıyorum ve aynada karşımda durması için onu çekiyorum. Kollarımı onun etrafında dolayarak kot pantolonunun düğmesine uzanıyorum. Düğmeyi açarken gözleri aynada bana bakıyor.

Fermuara doğru ilerlediğimde elini benimkinin üzerine koyuyor. "Seni burada becermeyeceğim."

Diğer elimi kotuna götürüyorum. Amını avuçlayıp, ağzımı kulağına doğru eğiyorum. "Bunu inkâr etmeyi bırak. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun."

Kolumu kavırıyor. "İstiyorum ama dükkânlarda seks yapmam. Özellikle de ilk koleksiyonumu satmayı reddeden mağazalarda."

Kot pantolonunun üzerinden onu okşarken ağzımı kulağına dayıyorum. "Elbiselerini stoklamadılar mı?"

"Hayır." Kendini elime bastırıyor, alt dudağını ısırırken ne istediğini arıyor. "Ve şirketimi çaldığında onlara bunu yaptırmış olman da dikkatimden kaçmadı."

Chatoyer ile o düzeyde bir ilişkim yok, bu yüzden o şirketin ürünlerini kimin stokladığından haberim yok. "Sözleşmelerini iptal edeceğim."

Parmakları içime giriyor. "Aptal olma. Onlar senin için büyük bir kontrat."

"Eğer bu beni senin içine girmeye yaklaştıracaksa, umurumda bile değil."

Keskin nefes alışı damarlarımda daha fazla ihtiyaç uyandırıyor. "Olmuş bil," diye homurdanıyorum. Boynunu öpmek için ağzımı eğiyorum ve ekliyorum

Kolumdaki tutuşunu daha da sıkılaştırırken bazı dişler.

Boynuyla işim bittiğinde tekrar gözlerini buluyorum. "Sözleşmemizi yeniden müzakere etmeliyiz." Fermuarını indiriyorum. "Bundan sonra seni her gün becereceğim. Birden fazla kez. Bazen herkesin içinde. Ve sen de benimle sadece seni öyle bir sikmemi sağlayacak kadar tartışacaksın ki sonrasında yürümekte zorlanacaksın."

Konuşmak için ağzını açıyor ama klitorisini bulduğumda bu düşüncesini kaybediyor. Sırtını dikleştiriyor ve kontrolü bana bırakırken gözlerini kapatıyor.

Parmağımı klitorisinin üzerinde dolaştırıyorum ve bakışlarımı aynadaki amcığına çeviriyorum. Onu görmek istediğim için, "Kotunu aşağı indir" diyorum.

Gözleri açıldı. "Hayır. Sana söyledim, seni burada sikmeyeceğim." Siktir.

Ağzım yine kulağını buldu. "Aferin kızıma."

Meydan okuma gözlerindeki ateşle karışıyor ve ne olduğunu anlamadan önce yaptığım şeyi durdurdum, ellerini tuttum ve onu aynaya doğru bastırırken başının üstündeki aynaya sabitledim. Sikimi kışına sürüyorum, ona söz veriyorum, "Bu çok sert olacak.

Başka bir şey olamayacak kadar sertleştirdim."

Kotunu ve külotunu aşağı iterken inleyerek kalçalarını bana karşı sallıyor.

Kotumu çıkardım ve sikimi serbest bıraktım. "Beni istediğini söyle."

"İstediğimi biliyorsun." Kışının çatlağını bana doğru bastırıyor. "Acele et artık."

"Kahretsin," diye törpüledim, ağzımı ona götürdüm, boynunu öptüm. Beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yok.

Sikimi tuttum ve amcığıyla aynı hizaya getirdim. Beni sert bir hamleyle içine alacak kadar ıslaktı ve bir saniye sonra yeterince yüksek sesle inliyordu.

tüm mağazanın duyması için.

Onu aynaya doğru tutarak, hiç bilmediğim bir yoğunlukla beceriyorum. Tüm duyularımı tüketiyor, tam bir teslimiyet istiyor. Burada kontrol bende olabilir ama bu Adeline'in zevkine bağlı.

Birlikte, tamamen senkronize bir şekilde serbest kalmanın peşindeyiz. Adeline boşalıyor, amı etrafımda sıkılıyor.

Omurgamın tabanında basınç arttıkça daha sert itiyorum, kalçalarım ona daha hızlı giriyor.

Sikeyim.

Kaslarım gerildi.

Ellerini bırakıp iki kalçasını da kavriyorum.

Basınç toplanıyor.

Her şey sıkılaşıyor.

Son bir kez daha itiyorum, sarsılıyorum ve sertçe boşalıyorum. İçimi ona boşaltırken Adeline tekrar inliyor.

Onu daha sıkı kavriyorum ve ağzımı omzuna bırakıyorum. Birkaç dakika sessiz kaldık.

Sonra, "Sanırım o elbiseyi alman gerekecek." diyor. Bir öpücük daha alabilmek için çekip yüzünü bana döndükten sonra, "Ve bu şirketin sözleşmesini iptal etme sözünü unuttuğumu sanma. Seni bu konuda tutuyorum."

Temizlendik, lanet elbiseyi aldık ve sonunda alışveriş merkezinden ayrıldık. Onu arabaya kadar geçirirken gözlerimi ondan uzak tutmaya çalışıyorum. Eve dönerken de bununla mücadele ediyorum.

Şimdiden onu bir sonraki sefer nasıl becereceğimi düşünüyorum.

Annem bize mesaj atarak bu düşüncelerimi bölüyor. Bu hafta Hudson ve bizimle bir grup sohbeti başlatmış. Hudson ve ben pek katkıda bulunmuyoruz ama annem ve Adeline grubu her gün mesaj bombardımanına tutuyor.

Annem: Yarın evime daha erken gelebilir misiniz? On yerine dokuzda?

Mesajı okuyan Adeline'in yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Annenize tapıyorum." Bana tekrar bakmadan önce mesaja geri dönüyor. "Ona evet diyeceğim."

"Hiç şüphem yok."

Adeline: Evet.

Anne: Adeline, ağaçla işimiz bittikten sonra kalıp benimle zencefilli kurabiye evi yapmak ister misin? Biliyorum, çocuklar

İstiyorum ama kız kıza bir öğleden sonra geçirebiliriz diye düşündüm. Eğer meşgul değilsen tabii.

Adeline: Çok isterim.

Bana bakıyor, yüzü seksle kızarmış ve mutlu. "Senden ve Hudson'dan erkek olarak bahsetmesine bayılıyorum. Bunun hiç eskimeyeceğini düşünüyorum."

"Çünkü?" Bundan daha önce de bahsetmişti. Bu konudaki hayranlığının nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana sert bir bakış attı. "Çünkü sen bir çocuktan çok uzaktasın Jameson." Tanrım.

Bu kadınla ilgili her şey seksi. Hareket edişi.

Bana bakışı. Konuşma şekli.

Kokusu, gözleri, dudakları. Lanet olası burnu.

Onu becermeyi düşünmeden ona bakamıyorum, dinleyemiyorum ya da dokunamıyorum. Bir süre annemle mesajlaşmaya devam etti.

Telefonumu elime alıp e-postalarla dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

"Sen büyürken annen çalışıyor muydu?" diye sorduğunda bir tanesine cevap vermenin yarısındaıydım.

Başımı salladım. "Bir otelde temizlikçiydi."

"Bundan zevk alıyor muydu?"

Bu pek çok cevabı olan bir soru. Ona en dürüst olanını veriyorum. "Evden uzakta zaman geçirmek hoşuna giderdi."

Babam öldüğünden beri ondan neredeyse hiç bahsetmedim. Bunun iyi bir nedeni var. Onu düşünmek bile gömmek için elimden geleni yaptığım öfkemi canlandırıyor.

Yıllarca bu duyguyu içimden atmaya çalıştım ve bunun bir dereceye kadar faydası oldu. Bugünlerde onun hakkında düşünmekten ya da konuşmaktan kaçınıyorum. Bu hafta Adeline'in onunla ilgili soruları spor salonumda fazladan zaman geçirmeme neden oldu.

Beni iyi okuyor ve bu konuda başka bir şey sormadan başını sallıyor. Onun yerine, "Çalışmayı ne zaman bıraktı?" diye soruyor.

"Bir buçuk yıl önce. Sırtı yıllardır iyi değildi ama işi bırakmayı reddetti. Benim ya da Hudson'ın ona yardım etmesine izin vermedi. İnatçıdır ama sonunda onu işi bırakmaya ikna ettik ve ona bir daire almamıza izin verdi. Benim için bazı işler yapıyor ama benim seçimimle değil."

"Ne iş yapıyor?"

"Bekâr ebeveynlere yardım etmek için bir vakıf kurduk. Yönetilmesine yardımcı oluyor." Gözleri yumuşuyor. "Vakfınızdan haberim olduğunu sanmıyorum."

"Onu ayrı tutuyoruz. Bana bağlamak için bir sebep yok. Hudson ve ben sadece ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduklarından emin oluyoruz. Annem görevlerini yönlendirmede büyük rol oynuyor."

Adeline beni şirketini çalan pislik olarak düzgün bir şekilde kutuya koydu. Bu yeni bilginin o kutuyu karıştırdığını görebiliyorum. Bu konuda başka bir şey söylemiyor çünkü dikkatini başka yöne çeken bir mesaj alıyor.

Sonraki on dakikayı telefonlarımızda geçiriyoruz, o noktada "Sanırım önümüzdeki hafta birkaç günlüğüne Londra'ya uçmam gerekecek" diyor.

"İş için mi?"

Başını sallıyor. "Evet, nihayet perakende mağazalarımızı İngiltere ve Avrupa'ya genişletmenin mantıklı olduğu bir yerdeyim. COO'm potansiyel yerleri kontrol etmek için onunla birlikte gitmemi istiyor. Salı günü yola çıkmayı düşünüyoruz ve Cuma günü evde olmalıyız. Sizinle birlikte katılmayı kabul ettiğim şeylerle çakışırsa özür dilerim."

Önümüzdeki hafta gerçekten önemli bir şey yok, bu yüzden endişelenmiyorum. "Benim jetimi al."

Adeline teklif ettiğim hiçbir şeyi kabul etmekten hoşlanmıyor. Bağımsızlığı şimdi alevleniyor. "Hayır, uçabiliriz."

"Jeti al. Orada öylece duruyor. Gelecek hafta kullanmayacağım."

Bu konuda kendisiyle savaştığını görebiliyorum ama sonunda "Teşekkür ederim" diyor.

"Döndüğünde annemin zamanını almak için seni istek bombardımanına tutmasına kendini hazırlamalısın. Gelecek hafta seni her gün buz patenine götürmeyi planladığından neredeyse eminim." Noel'den önceki hafta olduğu için annem onu en az bir kez buz patenine götürürdü. Adeline'in önümüzdeki hafta sonu bunun için biraz zaman ayırabileceğinden umutlu olacağını biliyorum.

Gülümüyor. "Beni hazırlıklı say. Kesinlikle en az bir kez buz patenine gideceğiz." Gülümsemesi sırtıma dönüşüyor. "Kızının üstüne düştüğünü görmek istiyorum."

"Ben asla kıcımın üstüne düşmem."

Adeline gözlerini devirirken Max arabayı garajıma çekiyor. "Ne kadar sıkıcı."

Arabayı park ettikten sonra biriktirdiğimiz tüm hediye poşetlerini alıyorum. Hudson aradığında Adeline'i asansöre kadar takip ediyorum. "Birazdan gelirim," diyorum.

söyle ona.

"Ne oldu?" Asansör içinde Adeline'la birlikte kayarak kapanırken telefona cevap veriyorum.

"Adeline'in bir sorunu var ve bu küçük bir sorun değil. Sadece ikinizin nerede olduğunu öğrenmek için arıyorum, böylece size gelip detaylandırabilirim."

"Evdeyiz. Sorun nedir?" Hudson tanıdığım en sakin, en mantıklı, en rasyonel insanlardan biri. Eğer küçük olmayan bir sorunu olduğunu söylüyorsa, lanet olası bir sorunu var demektir.

"Asya'da kıyafetlerini üretmek için kullandığı fabrikalardan biri çocuk işçi çalıştıran bir atölye. İşçiler ayrıca güvenli olmayan koşullarda çalışmaya zorlanıyor."

Adeline'in markası düzenli olarak atölye kullanmadıklarının tanıtımını yapıyor.

Şirketini bu söz üzerine kurmuş.

Hudson şöyle devam ediyor: "Bu onun ana fabrikalarından biri değil. İş talebi karşılayamayan bir tedarikçi aracılığıyla taşeron verilmiş. Bunun farkında olduğundan emin değilim." Duraklıyor. "Yaklaşık kırk dakika içinde senin evinde olacağım. Bilgileri e-posta ile göndereceğim, böylece ben oraya varmadan önce inceleyebilir."

Adeline

"O fabrikayı kullandığımızdan haberim yoktu," diyorum Hudson'a. Jameson ve ben alışverişten döndüğümüzde e-posta ile gönderdiği bilgileri gözden geçirdikten sonra. Kusabilirim. Ve sadece bu olduğu için değil

Şirketim için kötü, ama bu insanlığın en kötü hali olduğu için ve şirketimin ve kendimin asla diğer insanlara zarar vermemesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Telefonuma uzanıyorum, ekibimi bu konuda aramaya hazırım. "Bu kamuya açık bir bilgi değil," diyor.

"Hayır, ama bunun gerçekleşmesi uzun sürmez," diyorum.

"Eğer bunun önüne geçebilirsen, bunun olmasını engelleyebilirsin" diyor.

İş hayatına atıldığım günden bu yana sağlam durduğum bir şey varsa o da dürüstlüğümdür. Her zaman dürüstlük ve şeffaflık yemini ettim. Şimdi de duracak değilim.

Başımı sallıyorum. "Hayır, bunun önüne geçmiyorum. Bu işin sorumluluğunu alıyorum.

"

"Nasıl?" diye sorar.

"Ben işimizi o fabrikadan hemen çekeceğim ve bir bu konuda bir açıklama."

Jameson devreye giriyor. "Bu potansiyel olarak değerinizden milyarları silebilir."

Ona baktım. "Farkındayım."

Başka bir şey söylemiyor, ki bunu takdir ediyorum; kararımı vermiştim. kalktı.

Douglas ve Kimberly'i aradım, COO'm ve on beş dakika sonra Üçümüz Zoom.

Kimberly saldırı planımda bana katılıyor. Douglas rakamları inceliyor ve fırtına çıkarsa bunu atlabileceğimize dair analiziyle geri dönüyor. Daha sonra öğleden sonra ve gece boyunca tedarik zincirimizi gözden geçiriyoruz. Saatlerce bu konuyu araştırdıktan ve ekibimizi yardıma çağırdıktan sonra, onaylanmamış taşeronluk işleri de dahil olmak üzere, sahip olduğumuzu bilmediğimiz sorunları tespit ettik. Saat 22:00'den hemen önce işimizi bitirdik ve yarın için planımızı hazırladık.

Zihinsel olarak tükenmiş ve fiziksel olarak bitkin bir halde ofisimden çıktım ve yemek aramaya başladım. Jeff daha önce bana yemek teklif etmişti ama ben durup yemek istemedim. Şimdi açlıktan ölüyorum.

Oraya gittiğimde Jameson mutfaktaydı. "Ben de tam sana bakmaya geliyordum," dedi. "Aç mısın?"

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip yüzümü tararken başımı sallıyorum. Masada çenesini kaldırıyor. "Otur. Yemeğini getireyim."

"Ben getiririm."

Bana saf Jameson bakışıyla bakıyor. Hayal kırıklığı ve sabırsızlık bir arada. "Otur."

"Neden kendi başımın çaresine bakmama izin vermiyorsun?"

Bu bakıştan daha fazlası. *Bu bakıştan çok daha fazlası.* Sonra yanıma geldi, kalçalarımın altına tuttu, beni döndürdü ve masaya doğru götürdü. Beni masaya oturtup, "Eğer o kış o sandalyeden kalkarsa, cehennem azabı çeker." diye emretti.

O adaya geri dönerken, "Umarım bir sonraki karın gerçek bir taşak avcısı olur," diye homurdandım.

"Senden sonra başka eşim olmasını istemiyorum."

Yemeğimi alırken onu izliyorum. "Gerçekten mi? Evlenmek ve bir aile kurmak istemiyor musun?"

"Hayır."

Kendisi hakkında araştırma yapan ekibimin tespit edebildiği kadarıyla Jameson hiç evlenmemiş ya da nişanlanmamış. Yaşadıkları en uzun ilişki

bulabildiği tek aşk bir yıl sürmüş ve üç ayı geçebilen pek fazla aşkı olmamış. Görünüşe göre Jameson aşkı sevmiyor.

Bana bir tabak tavuk, pilav ve salata getiriyor ve önüme koyarken, "Başka bir topa ihtiyacım yok. Zaten bir tane yemişken olmaz."

Yanımdaki sandalyeye kıvrılışını izliyorum. "Önceki kız arkadaşını kastettiğini varsayıyorum."

Dudakları titriyor ama buna cevap vermiyor. "Planın nasıl gitti?"

Biraz tavuk yiyorum. "Neyle çalıştığımızı düşünürsek iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum. Douglas verdiğim karar konusunda endişeli ama bunun vereceğim tek karar olduğunu biliyor." Hudson bana bu konuyla geldiğinden beri kafamda tekrarlayıp durduğum soruyu düşünürken duraksıyorum. "Hudson neden şirketimi araştırıyordu?" Eğer benden başka bir şirket daha çalmayı planlıyorsa Tanrı Jameson'a yardım etsin.

Bana bilerek bakıyor. "Hudson benim risk değerlendirme ve yönetim işlerimle ilgileniyor. Ondan seni tehdit eden her türlü riskten haberdar olmasını istedim."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü sen benim karımsın."

"Ben senin gerçek karın değilim, Jameson."

"Bu doğru, ama bu seni korumamam gerektiği anlamına gelmez." Yakınına eğiliyor. "Ve sen bana kendini koruyabilecek kapasitede olduğunu söylemeden önce, bunun fazlasıyla farkındayım, ama seni koruyacak başka birinin olması da seni incitmez."

Telefonu alıyor ve aramaya cevap vermek için oradan ayrılıyor.

Az önce bana söyledikleri karşısında afallamış bir halde gidişini izliyorum.

Onu düşünmekten çabucak vazgeçiyorum çünkü Kimberly gelecek hafta Londra'ya yapacağımız seyahati teyit etmek için bana mesaj atıyor. Bu konuda ileri geri konuştuk ve yarın tedarik zincirimizle ilgili yayınlayacağımız açıklamanın olası sonuçlarıyla meşgul olsak da yine de devam etmeye karar verdik.

Yemeğimi bitirip duş aldıktan sonra biraz daha çalışıyorum ve gece yarısı yatağa giriyorum. Natalie bütün gece çalıştıktan sonra nasıl olduğumu öğrenmek için beni kontrol ettiğinde onunla beş dakika mesajlaşıyorum. Jameson yatak odasına girdiğinde telefonumu yere bırakıyorum.

"Annenden haber aldın mı?" diye soruyor banyoya doğru yürürken.

"Mesaj attı. Bu gece dışarıda kalacaktım." Yeni tanıştığı adamla. Kaşlarını çatıyor. Gözünüzü kırpsanız kaçırırsınız ama ben görüyorum. Sonra banyoya girip duş aldı.

O içerideyken yatağıma uzanıp bugün yaptığımız seksi düşünüyorum. Ve beni becermeden önce bana verdiği sözü. "Evlilik sözleşmemizin yeniden görüşülmesi".

Yeni şartlardan bu kadar mutlu olmam şok edici.

Ayrıca beni soyunma odasında becermesinden ne kadar zevk aldığım da şaşırtıcı.

O banyodan çıktığında, ben şirketim ve onu çıkarmam gereken karmaşa hakkındaki düşüncelerime geri dönmüştüm.

"Bu gece uyumayacaksın, değil mi?" diye soruyor yatak örtülerinin altına girerken.

Yüzümü ona dönüyorum. "Deneyeceğim." Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım var. Vücudumdaki her kas Everest Dağı'na tırmanmış gibi hissediyor. Ama Jameson da en az benim kadar biliyor ki, kapatamayacağım şey beynim.

"Buraya gel."

İki kelimenin beni bu kadar etkileyebileceği kimin aklına gelirdi?

Ya

par "Hayır."

mıs "Adeline." Derin sesinin titreşimleri komutla çarpışıyor m?

Verdiği ses, içimde bir ihtiyaç nabzının atmasına neden oluyor.

Uzanıp ışığı kapatıyorum ve karanlıkta kalıyoruz. "Oraya gelmiyorum."

Ben daha ne olduğunu anlamadan eli sıkıca elime dolanıyor ve beni yatağın üzerinden kendisine doğru çekiyor. Beni kucaklayıp üzerine oturtuyor.

Şaşkınlıkla ellerimi çıplak göğsüne koyup ona bakıyorum. İğrenç şeyler yapmak istediğim sert aletinden başka bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum, birincisi şu anda kendimi utanmadan her yerine sürtmek.

Işığı tekrar açıyor ve kalçalarımı tutuyor. "Seni uyutacağım. Ve benimle tartışmayacaksın."

Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. Böyle şeyler söylerken ve beni yutmak istiyormuş gibi bakarken beni üstünde tuttuğunda bu biraz zor. "Seninle tartışmamı sen söyledin."

Gözleri.

Tanrım, o gözler.

Renklerinin kahverengiden siyaha ve tekrar kahverengiye döndüğü bir şey yaptıklarına yemin edebilirim.

Vajinam bundan biraz fazla hoşlanıyor.

Özellikle de çenesi şu anda yaptığı şeyi yapıp söylemediği her şeyi ortaya çıkardığında.

"Sana benimle tartışmanı söylemedim." Kendimi durduramıyorum; kalçalarımı sallıyorum.

Jameson tıslıyor ve kalçalarımı daha sıkı kavıyor. "Bana bunu söylediğini çok net hatırlıyorum."

"Sana tartışmayı azaltmanı söylemiştim."

Ona karşı tekrar sallanıyorum. "Ben öyle yorumlamadım." "Şimdi öyle yorumla."

Bakışlarımı dövmeli koluna indirirken ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Mürekkebini sıcak bulmaya başladığım gerçeği kafa karıştırıcı. Hiçbir senaryoda kolunu kaplayan bu göze batan şeyle ilgilenmemeliydim. Kolunda bir kurdun yanı sıra dağ tepeleri, korku filminden fırlamış gibi duran ağaç dalları, kanatlar ve bir sürü girdap ve başka desenler var. Beğendiğim tek dövme elinin arkasını kaplayan gül. İçinde başka desenler de var ama çoğunlukla siyah bir gül ve bence oldukça güzel.

"Gül kimin içindi?"

Gözlerimi buluyor. "Annem için." İpek pijamamın düğmelerinden aşağı doğru inmeye başlıyor.

O üstümü çıkarırken sessizce birbirimizi izliyoruz. Beni her gün bu şekilde soymasını istediğime karar veriyorum. Şimdiye kadar yaptığımız seks hızlı ve sertti. Bu yavaş ve seksi ve bundan çok hoşlanıyorum.

Pijamamın üst kısmının altından bir parmağını geçiriyor, hafif dokunuşu tenimi ısıtıyor. "Seks sırasında yapmayacağın bir şey var mı?"

Gözlerine bakmaya devam ediyorum. "Bazen beni şaşırtıyorsun Jameson." Cinsel tercihlerimi sormasını beklemezdim; sadece açıkça söylemesini ve kabul etmemi ya da reddetmemi beklerdim.

Eli daha derinlere iniyor, parmakları klitorisimi arıyor. "Beni sığmadığım bir kutunun içine hapsedtin."

İki elimi göğsüne koyuyorum ve bedenimi uyandırırken sırtımı kamburlaştırıyorum. "O kutuyu yıllar önce benim için bir araya getirdin."

Klitorisimin üzerinde inanılmaz daireler çiziyor.

Kontratımıza daireler ekliyorum. "Bir iş hamlesi yaptım, Adeline."

Ben de kalçalarımın üzerinde daireler çizerek ona katılıyorum. "Düşmancaydı. Seni istemedik."

"Hepiniz istifa ettiğinizde bunu açıkça belirtmiştiniz."

"Bunun sizi caydırması gerekiyordu." O üzerime çullandığında yönetim ekibimin başlattığı savunma stratejisiydi bu. Başarısız oldu. Yeni şirketimi kurarken ekibimi de yanımda götürdüm.

Daireler çizmeyi bıraktı ve bana iki parmağını gösterdi. Bütün gece yaptığı en iyi şey buydu ve ben de parmaklarının etrafında kenetlenip onları daha derine, daha sert, daha hızlı sokmak için umutsuzca çabalıyorum.

Sonunda içimde daha derinlere ulaştığında bakışları vücuduma düşüyor. Kabaca. Ve lanet olsun, sertliği tercih ettiğimi nasıl bilemedim? "Kalmanı istedim ama arkadaşlığı daha çok istedim."

"Moralim bozukken benden faydalandın. Bu yapılacak en boktan şey."

"Siktir," diyor parmaklarını daha hızlı sokarak, "bu iş. Ayrıca, senin kötü durumda olduğunu bilmiyordum."

Yatak başlığına uzanıyorum, öne doğru eğilip parmaklarını becerirken elimi başlığa dayıyorum. "Ben böyle iş yapmam."

Jameson'ın diğer eli göğsüme geliyor. "Öyle olmalı."

"Ve işte gidiyorsun" -Ah, Tanrım, meme ucumu çimdikleme şekli her şey-"kendi yolunun en iyisi olduğunu düşünüyorsun." Kaldıraç olarak kullandığım elimi göğsüme daha sert bastırıyorum. "Herkes senin yönteminle iş yapmak istemiyor."

"Hayır," diyor meme ucumu daha sert çimdikleyerek, "ama çoğu istiyor. Çoğu, sen hariç."

Sözlerindeki hayal kırıklığı gizliden gizliye hoşuma gidiyor.

Gizliden gizliye, çünkü bugünlerde onun hayal kırıklığını ateşli bulduğumu asla kimseye söylemeyeceğim.

Vajinam ise cüretkâr bir kaltak. Jameson'a ateşli bulduğu her şeyi söylemekten çekinmiyor.

Kasılıyor, sıkıyor ve neredeyse 'İyi iş çıkardınız efendim' demek için ona kendi partisini veriyor. Bu orgazm benimle bittiğinde, parmaklarını, hayal kırıklığını, her şeyini gerçekten sevdiğinden hiç şüphesi olmayacak.

Orgazmım bir diğerine doğru ilerliyor.

Dalga üstüne dalga, bitmiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve devam ediyorum.

Vücudumdaki her hücre bunu hissediyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk.

İçinde kayboluyorum.

Sıkışıyorum, daha fazlasına ulaşıyorum, daha

fazlasına *ihtiyaç duyuyorum*. Tanrım, daha

fazlasına nasıl da ihtiyacım var.

Jameson hırlıyor ve küfrediyordu ama ben kaybolmuştum. Bana yaşattığı orgazmıla tamamen ve tamamen mahvolmuştum.

Ve sonra, beni ellerine aldı, beni sırtüstü çevirdi, pantolonumuzu çıkardı, üstümdeydi ve aletini içime soktu, tüm bunlar vajinamın burada olduğu sesleri çıkarırken.

Ellerimi kavlıyor ve kollarımı iki yana açarak yatağa sabitliyor ve sanki hayattaki tek görevi buymuş gibi beni beceriyor.

Bir ayağımı yatağa bastırıyorum, diğerini etrafına sarıyorum, ritmini buluyorum ve vermek zorunda olduğu her şeyi alıyorum.

Ve eğer beni nasıl daha fazla mahvedeceğini bulamazsa lanet olsun.

Hemen arkamdan boşalıyor, orgazmı onu ele geçirirken ellerimi yatağa daha sıkı bastırıyor.

İçimden çıkmadan önce başını kısa bir süreliğine omzuma yaslıyor. Ellerimi bırakıyor ama bana bakarken ellerini yatakta tutuyor. "Yapmayacağın şeylerin bir listesine ihtiyacım var."

Şu anda nefes bile alamıyorum; onun metodik ve düzenli iş yapış biçimiyle başa çıkabilecek durumda değilim.

"Sana bir liste vermeyeceğim. Tanrım, ben böyle seks yapmam."

Gözleri kahverengiden siyaha ve tekrar siyaha kayıyor. "Bunu her şeyin masada olduğu anlamına alıyorum."

"Her şey kesinlikle masada değil." Çenesini çalıştırıyor. "Adeline."

Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum. Ama benim için çok güçlü ve onu zar zor hareket ettiriyorum. "Bırak beni."

"Bu konuşmayı bitirene kadar olmaz."

"Bitti. Tercihlerimi keşfetmek için çalışabilirsin."

"Bu konuşma senin nelerden hoşlandığını keşfetmem için değil. Bunu kendim öğrenmekten çok mutluyum. Bu konuşma ne yapmamam gerektiğini öğrenmem için."

"Ben acıdan hoşlanmıyorum. Beni incitmekten başka her şeyi yapabilirsin. Ve açıklığa kavuşturalım, kıcıımı becermeye çalışırsan aletin canımı yakar, bu yüzden anal yok."

Gözleri beni anlamaya çalışır gibi gözlerimi tarıyor. "Acımayacağından emin olurdum."

"Acımamasına imkân yok Jameson." Eminim ne kadar büyük olduğunun farkındadır.

Sonunda başını sallamadan önce bunu anlıyor ve banyoya gitmek için benden uzaklaşıyor.

Yataktan çıktım ve bir duş daha almak için kendi banyoma girdim.

Jameson uyumama yardım etme sözünü yerine getirdi. Neredeyse uyumuştum bile.

Görünüşe göre çoklu orgazmlar için anahtarı.

Jameson'dan boşandıktan sonra bu konuda en az onun kadar yetenekli bir erkek bulmam gerektiğini not ediyorum.

Pazar sabahı yönetim kurulunu acil toplantıya çağırıyorum ve onaylarını aldıktan sonra tedarik zincirimle ilgili açıklamayı yayınlıyorum. Ardından ekibimle birlikte hazırladığım planın hasar kontrol kısmına hızla geçtik.

Ne yazık ki bu, Jameson'ın ailesiyle Noel ağacı alışverişini atlamam gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca Reese ile zencefilli kurabiye evi yapma fırsatını da kaçıracağım anlamına geliyor. Günün en büyük hayal kırıklığı bu olabilir.

Bir: Hiç zencefilli çörek evi yapmadım. Ayrıca böyle Noel etkinliklerine de hiç katılmadım.

İkincisi: Gelecek Noel'de Jameson'la evli olmayacağım, bu yüzden bu zamanı annesiyle geçirmek için tek şansımdı.

Öğleden sonra onu eve Nutella Girdaplı Beze kurabiyeleriyle gönderiyor. Nutella'yı sevdiğimi nereden bildiğini sorduğumda ağzını sıkı tutuyor. Kurabiyeleri onunla paylaşmayı reddediyorum ama paylaşmazsam bu geceki orgazmımı kaçırmakla tehdit ediyor, ben de yumuşayıp ona bir tane veriyorum. İkimiz de orgazmımı atlamasının mümkün olmadığını biliyoruz.

Bu sabah spor salonuna gitmeden önce beni sikti ve ben yatmadan önce yine sikti.

Jameson seks yaptıktan sonra gidip biraz iş yapmak için yanımdan ayrılıyor ama gitmeden önce bana annemi soruyor. Öğle yemeğinden hemen önce döndü, eşyalarını topladı, yakında tekrar ziyarete geleceğini söyledi ve gitti.

Gömleğini giyerken ona baktım. Seksten sonra hızlı bir duş aldı ve yatak odasına gömleği olmadan geri geldi. Bir daha asla gömlek giymesini istememem çok utanç verici.

"Sanırım eve gitti. Ama belki de yeni tanıştığı o adamla kalmaya gitmiştir." Omuz silkiyorum. "Frances'i kim bilebilir ki?"

Beni dikkatle izliyor. "Daha uzun kalmasını mı tercih ederdin?"

Eski kocam da dahil olmak üzere çıktığım ve ilişki yaşadığım onca erkekten hiçbirinin annemle olan ilişkimi Jameson gibi didik didik etmemiş olması dikkatimi çekiyor. Muhtemelen bunun nedeni güçlü bir şekilde 'konuyu açma' mesajı vermemdi, ama bunu ona da yaptım ve o tüm bu mesajları görmezden gelmeyi seçti.

Bir kürek alıp benim yerime kazmayı seçti.

"Benimle vakit geçirmek isteyen bir annem olmasını tercih ederdim."

Onunla ilgili dikkatimi çeken bir diğer şey de ne? Asla çok fazla şey söylemem gerekmiyor. Milyonlarca kelime söylememe gerek kalmadan anlıyor. Ve yüzündeki çizgilerin yeni bilgilerle farklı şekilde yerleşmesinden anlıyorum ki mükemmel bir şekilde anlıyor.

Gömleği giydikten sonra parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve söylediklerimi başıyla onaylayarak, "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor.

Bu an, seks yaptıktan sonraki hiçbir ana benzemiyor. Bana annemi soruyor, içki isteyip istemediğimi soruyor. Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Bunlar Jameson Fox'un seks kitabına ait hareketler değil.

Kafa karıştırıcı ve öyle olmamasını istiyorum. Bana içki getirmiyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Ve mutfaktayken bir beze kurabiye daha çalmayı düşünüyorsan, bunu şimdi bırakmalısın. Gerisi benim."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Göreceğiz bakalım."

Sonra gitti ve ben "ne oluyor lan?" durumunda kaldım.

Onunla seks yaptıktan sonra uyku var ve dün gece olduğu gibi bir bebek gibi uyuyacağımı umuyorum.

Yastığıma sarıldığımda Jameson'ın yatağının şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak olduğuna karar veriyorum.

Ve eve döndüğümde kendime de bir tane almak için not alıyorum.

PAZARTESİ BALYOZ GIBI İNİYOR.

Hızlı geliyor. Sert gelir.

Ve yok etmeye hazır bir şekilde gelir.

Jameson, şirketimin birlikte çalıştığı fabrikalar konusunda şeffaf olma kararımın şirket değerimden milyarlarca dolar silebileceğini söylerken tam isabet kaydetmişti.

Dün bir milyardan biraz fazlasını sildim. Douglas bugün daha fazlasının silineceğinden emin.

Bu sabah yatırımcılarla bir telefon görüşmesi yaparak endişelerini gidermeye çalıştım. Onlara bunu atlatacağımızı ve daha güçlü olacağımızı garanti ediyorum.

Yine de bu zor bir satış. Sosyal medya ve magazin basını bugün benimle ilgili daha fazla saçmalıkla çalkalanıyor. Neyse ki bu kez aileme odaklanılmıyor. Ancak, şu anda şirketi yönetmek için doğru kişi olup olmadığım üzerine yoğunlaşıyor. Özel hayatımla ilgili çok sayıda yalan yayınlanıyor ve bunların hepsi de artık bu iş için uygun olmadığımı dair genel bir anlatıya bağlanıyor.

Jameson da bu işe dahil edildi.

Ne de olsa o benim kocam, bu yüzden karanlık ilişkilerim hakkında her şeyi bilmesi gerektiğini belirtiyorlar.

Şirket hakkında yatırımcılardan gelen telefonlara cevap vermeye hazırdım. Buna hazır değildim.

Ve tek düşünebildiğim, bir yerlerde gözümü toptan ayırmış olduğum.

Tekrar.

Bu durum Chatoyer'i Jameson'a kaptırdığım günlere dair çok fazla anıyı ve kötü duyguyu canlandırıyor.

O şirketi kaybettim çünkü bırakın kurtarılmayı, zaten hiç olmaması gereken bir evliliği kurtarmaya çalışmakla meşguldüm.

Jameson ögle yemeğinden hemen sonra beni aradığında ona çıkıştım. Bir şey yaptığı için değil, beş yıl önceki başarısızlık duygularıma karıştığı için. "Meşgulüm. Bana bir şey yapmamı ya da bir yere gitmemi emretmek için arıyorsan, bugün buna ayıracak vaktim yok." Bu ona tamamen haksızlık; son zamanlarda bunların hiçbirini yapmadı, ama başka neden arasın ki?

Adama tam puan. Benim kötü ruh halime yaklaşıyor. Sabırsızlığını göstermiyor. Ve bana bağırıyor. Basitçe, içinde olduğunu düşündüğümünden daha fazla sabırla, "Nasılsın?" dedi.

Bu üç kelime tüm gergin ve mantıksız düşüncelerimi yavaşlatıyor.

Ciğerlerimde sıkışan havayı boşaltmama neden oluyorlar.

"Bu günden nefret ediyorum."

"Bu gün bir noktada bitecek."

"Ve sonra yarın olacak ve muhtemelen ondan da nefret edeceğim."

"Yarın da bir noktada bitecek."

Daha fazla hava bırakıyorum. "Bir krizin ortasında hep böyle misin?" "Ne gibi?"

"Böyle!" O görmese de elimi havada sallıyorum. "Çok sakın ve mantıklı." Erkekler bunu nasıl yapıyor? Bu beni rahatsız ediyor. Çünkü şu anda sakın ve mantıklı olmak istiyorum ve bunu her geçen an daha da zor buluyorum. "Yine de," diye mırıldanıyorum, "mantıklı. Sen her zaman çok metodiksin."

"Saçmalıkların yoluma çıkmasına izin vermiyorum."

"Ben saçmalıklara izin vermem," diyorum kızgınlıkla.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Bunu ima ettin."

"Siktir," diye küfrediyor. "Sözlerimi çarpıtma."

Douglas'tan bir mesaj geliyor, benimle bazı rakamların üzerinden geçmesi gerekiyormuş.

"Gitmem gerek." Durakladım. "Aradığınız için teşekkür ederim. Bunun seni de etkilemesine üzül dü m."

"Bunların hiçbiri umurumda değil, biliyorsun."

"Biliyorum ama şirketini etkilerse umurunda olur."

"Etkilemeyecek, Adeline. Bunu kafanda büyütme. Bir darbe alacaksın. Yeniden inşa edeceksin. Hikayenin sonu."

"Geçen gün öyle dememiştin." "Geçen gün ne demiştin?"

"Bunun benim değerimden milyarları sileceğini söyledin." "Bunu yeniden inşa edemeyeceğini düşündüğüm için söylemedim." Ve aynen böyle, benden bir şey çaldı.

Benden *başka* bir şey.

Çalmasına izin vermek istediğimden emin olmadığım bir şey.

Sesinin sertliğini kaybetmesinden anladığım kadarıyla Jameson bana şirketimin değer kaybedeceğini, bunun farkında olmadığım için söylememiştii.

Bunu söyledi çünkü benim için endişeleniyordu. Benim için endişeleniyordu.

Ve şimdi, bu endişesi yüzünden beni aradı.

"Gitmem gerek" dedim. Gitmem gerekiyor ama bu konuşmadan uzaklaşmaya da ihtiyacım var.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Douglas'la yapacağım konuşma için kendimi toparlıyorum. Tanrı bilir şimdi benim için ne haberleri vardır.

Onun gelmesini beklerken, aklım Jameson'a geri dönüyor.

Kalbimden çaldığı o parçayı geri almam gerekecek. Ondan boşandığımda, şirketimle birlikte onu da alacağım.

İkisinin de onda kalmasına izin vermem mümkün değil.

SALI, PAZARTESİDEN DAHA KOLAY GEÇMİYOR.

Üstelik Vanessa erkenden arayıp boşanmak üzere olan annesine yardım etmek için bir hafta izin alması gerektiğini söyledi. Benim için ideal bir zamanlama değil ama onu ve annesini anlıyorum. Onsuz da idare ederim.

"11'de mi uçuyorsun?" Jameson beni banyomda becerdikten sonra söyledi. Bu sabah Londra'ya olan uçuşumdan bahsediyor.

O spor salonundan ter içinde döndüğünde ben duşumu yeni bitirmiştım. Beni yatak odasında havlunun içinde görünce hayvan gibi üzerime atladı. Hayvan biraz abartılı oldu ama dürüst olmak gerekirse temizdim, seks aramıyordum ve o kendini durduramıyordu.

Hayır diyemedim.

Ne de olsa vajinam onun için kötüydü.

Onu tokatlayıp uzaklaştırdığımda ve benim için çok terli olduğunu söylediğimde, beni duşuma geri götürdü ve beni orada becerdi.

Makyaj masasında arkamda ilerlerken aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Evet, on bir."

"Geldiğinde beni ara."

"Tamam." Gerçi neden aramak istediğinden emin değilim. Uçuş ekibinin onu bilgilendireceğinden eminim. Jameson'ın adamlarının her yerde gözleri ve kulakları vardır. Her an nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmediği yanılsamasına kapılmıyorum.

Tüm dünyanın görmesi için beni iş yerinde bir öpücükle bırakıyor. Bu hafta yine başladı. Şikayet etmiyorum.

Ofise geldiğimde Douglas bir gecede şirketten silinen yarım milyarı üzerinden geçiyor. Lara hala içinde bulunduğumuz sosyal medya fırtınasını anlatıyor. Jameson gibi düşünmeye çalışıyorum.

Bunda iyiyim ama asla bir Jameson Fox olamayacağım. İçimde öyle bir şey yok. İş hayatında bile her zaman duygularım tarafından yönlendirileceğim. Ve bunun sorun olmadığına karar verdim. Beni ben yapan şey bu.

Hayatım boyunca kış tekmeledim ve kış tekmelemeye devam edeceğim.

Kimberly ve ben saat 11:00'den hemen önce Jameson'ın uçağına bindik ve Londra'ya uçtuk. Beni rahatsız eden şeyleri geride bırakmıyorum ama manzara değişikliğini canlandırıcı buluyorum.

Otele vardığımda Jameson'ı arıyorum. Onun için saat neredeyse akşamın 8'i ve bir şeylerin dikkatini dağıttığını duyuyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ayakkabılarımı tekmeleyerek sordum. "Evet."

Evet, hayır, kesinlikle dikkati dağılmış.

"Neler oluyor? Sesinden anlayabiliyorum. Sen yoksun."

Bir an sessiz kaldı. Sonra bir nefes verdi. Saçıyla bir şeyler yaptığını hayal ediyorum. Muhtemelen her şeyi kontrol ettiği gibi onu da kontrol etmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Otel işimizi düzeltmek için bize rehberlik etmesi için tuttuğum kadın bana cehennemi yaşıyor."

Durduramadan içimden bir kahkaha yükseliyor. "Aman Tanrım, bu bütün gün duyduğum en iyi şey."

Bundan pek etkilenmiş gibi görünmüyor. "Bunu eğlenceli bulmana sevindim. Ben bulmadım."

Telefonumu omzumla kulağım arasına sıkıştırıyorum, böylece ellerimi kot pantolonumu çıkarmak için serbest bırakabiliyorum. İçinden sıyrılıp ayakkabılarımla birlikte bir kenara atıyorum. Bunu yaparken rahat bir nefes alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Jameson soruyor.

"Az önce kotumu çıkardım. Beni yavaş yavaş öldürüyorlardı."

"Siktir." Küfür dudaklarından sert, sıcak bir enerjiyle dökülüyor ve bu tek kelimeden hissettiğini bildiğim aynı türden bir sıcaklıkla bana çarpıyor.

"Pekâlâ, sana cehennemi yaşatan kadınının yanına dön," diyorum nefes nefese.

Bu görüşmeden sonra kendime dikkat etmem gerekecek. "Hayır," diyor ve bizi FaceTime görüşmesine geçiriyor.

Yüzü ekranımı dolduruyor ve vajinam anında bunun için burada olduğunu bana bildiriyor.

"Saçını aç," diyor, sesi bir dakika önce olmadığı kadar çakıllı.

"Hayır."

Gözlerinde onaylama parlıyor. "Adeline." diye hırlamadan hemen önce.

Yatağın karşısına bir sandalye çekip telefonumu üzerine koyuyorum ve istediğim yükseklikte durması için destekliyorum.

Telefonun önünde durup yüzümü yatağa dönüyorum. Eğiliyorum ve ellerimi yatağın ucuna koyuyorum.

Jameson tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyor ama sesinden bundan zevk aldığını duyabiliyorum.

Tekrar ekrana bakarak, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Saçını açmanı istiyorum." Daha fazla çakıl taşı ve ihtiyaç hepsi bir arada.

Ona seksi bir şekilde gülümsedim.

Saçımı açmıyorum.

Yani, direktifine uymak için benden ne yapmamı istediğini sormadım.

Bunun yerine sırtımı kamburlaştırdım ve kalçalarımı bir o yana bir bu yana salladım.

Sonra bir elimi geriye uzattım ve parmaklarımı külotumun içine soktum. Bir yanağımı ortaya çıkarmak için bir tarafını aşağı kaydırıyorum.

Birkaç dakika sonra iç çamaşırım yere düşüyor.

Kalçalarımı sallamaya devam ediyorum, ona bir gösteri yapıyorum.

Sonra öne doğru eğilip ön kollarımın üzerine düşüyorum ve daha da fazla eğiliyorum. Böylece Jameson görmek istediği her şeyi görebilecekti.

Ona dönüp baktığımda gözlerindeki bakışı ve üst kolunun hareketini fark ediyorum.

"Bana aletini göster."

"Sana kendi ilacının tadına baktırmalıyım," diyor ama yapmıyor. Telefonunu aşağı doğru çeviriyor, böylece elinin aletini çalıştırdığını görebiliyorum.

Elim anında klitorisime gidiyor. Hay sikeyim.

Sanki bana yakın bir yerde olmamasına rağmen sikini hissedebiliyorum. Bu uzun sürmeyecek.

İstersem kendimi dakikalar içinde boşaltabilirim. İstersem uzatabilirim de.

Şu anda, denesem bile kendimi yavaşlatabileceğimden emin değilim. "Bana amını göster," diye emrediyor ve ben de yatağa doğru biraz sarkıyorum.

İhtiyaç dalgası vuruyor.

Dönüp yatağın ucuna oturuyorum.

Bacaklarımı onun için açtım, ayaklarımı yatağın kenarına koydum.

Ve diğer elimle klitorisimi ovmaya devam ederken bir parmağımı içeri itiyorum.

"Ne kadar yakınsın?" diye sordum.

"Yakın." Neredeyse bir h o m u r t u . Tabii ki, kaba, derinden erkeksi bir ses, kadınsı çekirdeğime sadece onun sahip olduğu şekillerde sesleniyor.

Orgazm oluyorum.

Sahip olduğum her kas kasılırken, spazm geçirirken, gerilirken gözlerimi kapatıyorum. Çok yoğun.

Mutluluk.

Şu anda ihtiyacım olan her şey. Ve sonra Jameson geliyor.

Onu görmeden önce duyuyorum.

Gözlerimi açtığımda, kendini kaybedişini izliyorum. Bu yaptığım en ateşli şeylerden biriydi. Başka bir ülkede bir otel odasında oturup onu bu şekilde etkilemek? Bunu tekrar yapmalıyız.

"Yarın, benim için saçlarını açacaksın." "Yarın, sana verileni alacaksın."

Bir kadehi dudaklarına götürüyor ve ikimiz de kendimize gelirken viski olduğunu tahmin ettiğim bir yudum alıyor.

"Gitmene izin vereceğim, böylece sana cehennemi yaşatan o kadınla nasıl başa çıkacağını düşünmeye geri dönebilirsin," diyorum ve telefonumu almak için yataktan kalkıyorum. Onu daha iyi görebilmek için yüzüme yaklaştırıyorum.

"Bugün nefret ettin mi?"

Ekrandan ona bakarken nefeslerim yavaşlıyor. "Dünkü kadar kötü değildi," diyorum usulca.

"Güzeldi."

"İyi geceler, Jameson."

"İyi uykular," diyor ve sonra gidiyor ve ben uyumayı düşünmeden önce halletmem gerektiğini bildiğim bir ağrıya baş başa kalıyorum.

Ayrıca kalbimin hissetmemesi gerektiğini bildiği bir sürü başka şeyle de baş başa kaldım.

Lanet olsun o adama.

Adeline

M Londra seyahatiniz başarılı geçti. Şükürler olsun, çünkü bu hafta başka pek bir şey başarı gibi gelmiyor. Genelde olayların beni etkilemesine izin vermeme konusunda iyi olsam da, bu beni etkiliyor.

Analistler Çarşamba günü şirketimi 'al'dan 'tut'a düşürdü. Jameson bunun uzun sürmeyeceğine dair bana güvence verdi. Douglas da öyle. Jameson'ı belki de CFO'ndan biraz daha fazla dinlediğim gözümünden kaçmadı.

Kimberly ve ben Londra'da amiral gemisi mağazamız için birkaç yer belirledik. Ayrıca Londra dışındaki mağazalar için Birleşik Krallık'ta değerlendirebileceğimiz başka yerler de belirledik. Sadece gezmemiz gereken çok sayıda yer olduğu için değil, aynı zamanda iş yangınlarını söndürmek için çok zaman harcadığımız için de telaşlı bir seyahatti.

Bu hafta hakkımdaki yalan haberlerin neden arttığı konusunda hiçbir fikrim yok, ama sanki birileri benimle uğraşıyor gibi hissediyorum. Ve bu hiç aklıma gelmemişti. Sosyal medyaya ve iyi ve kötü dalgalara alışkınım ama bu bir sonraki seviye. Bulunacak iyi bir şey yok ve birilerinin beni hedef alıp almadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ekibim stresli. Bunu bana söylemiyorlar ama her konuştuğumuzda bunu duyabiliyorum. Her şey karşısında sakin ve güçlü kalmayı iki katına çıkarmak zorunda kaldım. Buna ihtiyaçları var. Benim de buna ihtiyacım var. Ama Cuma günü New York'a dönmek için Jameson'ın uçağına bindiğimde, parçalanmaya başlıyorum.

Uçuş için kemerimi bağlarken, "Eve dönerken beni ara," diyor.

Yorgunum, bu yüzden düşüncelerimi kendime saklayacak enerjim yok. "Eminim pilotunuz sizi kontrol edecektir. Ya da güvenlik görevlilerin. Ya da Max. Nerede olduğumu size bildirmemi neden istiyorsunuz?"

"Adeline," diyor o otoriter sesiyle ve bana bu sesi bana en son kullandığı zamanı hatırlatıyor. *Dün gece*. Sonunda dün gece onun için saçlarımı açtım. "Ara beni."

"Peki," diye mırıldandım. "Gitmem gerek." Uçağın kapısının açılmasını izliyorum.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve telefonumu kaldırmadan önce son bir kez e-postalarımı kontrol ediyorum. Ardından dizüstü bilgisayarımı çıkarıp Douglas'ın gönderdiği raporların yanı sıra diğer yöneticilerimden gelen raporları da gözden geçiriyorum.

Uçuş yaklaşık yedi saat sürüyor ama yetmiş saat gibi geliyor.

New York'a gece 1'i biraz geçe varıyoruz ve Max beni ofisime doğru yola çıkardıktan sonra Jameson'ı arıyorum.

"Ofise mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ofise gittiğimi biliyorsun." Biri ona çoktan söylemiş olmalı.

"Uyumalısın."

İçimi çektim. "Biliyorum ama uyumayı düşünmeden önce bir sürü işi halletmem gerekiyor."

"Vanessa'dan haber aldın mı?"

Jameson'ın ona söylediğim şeyleri hatırlama biçiminde bir şey var. Benim için önemli olan şeyleri. Takvimine eklediği sosyal etkinliklerle ilgili bilgileri paylaşmayı hatırlamakta kötü olabilir ama benim için önemli olan küçük şeyleri hatırlamakta iyidir.

"Bu sabah beni aradı. Bir hafta daha izin alacakmış. Ne de olsa Noel'deyiz ve sanırım annesinin ona ihtiyacı var."

Bir mesaj geldi ve kontrol ettim. **Reese:**

Sevgilim, şimdi evde misin?

Gülümsüyorum. "Annen mesaj attı."

"Umarım yarın için hazırlanmışsındır. Bu hafta sonu buz pateni için müsait olamayacağın konusunda onu uyardım ama kısa bir ziyaret için uğramasını bekleyebilirsin. Senin için endişeleniyor."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Vücudumdaki her boşluğu dolduruyor. Sıcak hissettiren herhangi birini ya da herhangi bir şeyi içeri almaya dirençli olan boşlukları bile. "Buz patenine gidiyorum. Bu şerefsizlerin beni bundan alıkoymasına izin vermeyeceğim."

"İşte benim tanıdığım Adeline," diye mırıldanıyor.

Yanımdan geçen şehre bakarken uzun bir nefes alıyorum. "Uzun bir hafta oldu. Kendimi hiç bu kadar tedirgin ve güvensiz hissetmemiştim. Ama vazgeçen biri olmadığımı söylediğin gün haklıydın. Değilim. Asla öylece yatıp pes etmeyeceğim."

"Güzel," diyor ve sanki bunu benden duymaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Sanki bu aramanın tek sebebi buymuş gibi.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben Reese'in mesajına geri

dönüyorum. **Adeline: Şimdi geldim. Ofise doğru**

gidiyorum. Reese: Buna sevindim. Sen nasılsın?

Adeline: Yorgunum. Yarımı iple çekiyorum.

Reese: Eğer gelemezsen, Jameson'la birlikte eve senin için daha fazla kurabiye göndereceğimden emin olabilirsin. Dün vanilyalı tereyağlı şekerli kurabiye yaptım. Jameson beş tanesini yedi bile, ama birazını sana ayırdım.

Ve işte böyle, Jameson'ın annesi gözlerimin dolmasına neden oldu.

Geçen hafta sonu gittiğinden beri annemden haber almadım. Hâlâ New York'ta mı yoksa eve mi döndü onu bile bilmiyorum. Ona ulaşamadığım için de değil. Aramalarıma ya da mesajlarıma cevap verme zahmetine girmedim.

Ve işte Reese bana mesaj atıyor, Jameson'a nasıl olduğumu soruyor, benim için endişeleniyor ve bana kurabiye ayırıyor.

Adeline: Teşekkürler, Reese. Bu benim için dünyalara bedel. Yarın görüşürüz xx

Reese: Dört gözle bekliyorum canım xx

Bir saat sonra ofisimde dizime kadar işe batmış durumdayım. Üst düzey yöneticilerimle üç saatlik bir toplantı yapıyorum ve İngiltere ile Avrupa'daki genişleme planlarını gözden geçiriyoruz. Ayrıca bu haftadan sonra şirketin ne durumda olduğunu gözden geçiriyor ve ileriye dönük stratejiler belirliyoruz. Toplantıdan çıktıktan sonra Mario beni yakalıyor ve bir saat boyunca moda haftası hazırlıkları üzerinde çalışıyoruz.

O ayrıldıktan sonra tek başıma çalışıyorum ve akşam 8:00 sularında Jameson elinde paket servis poşetleriyle ofisime girdiğinde yemek hakkında düşünmeye başlıyorum.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp ona göz kırpıyorum. Bugün yaptığım onca bilgisayar işi yüzünden gözlerim ağrıyor. "Merhaba." Paket servisi kanepemin önündeki sehpa yerleştirmesini izliyorum. "Seni beklemiyordum."

Bana bakıyor. "Shantel seni kontrol etti. Sana yemek getirmem için ısrar etti."

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkarken kaşlarımı çatıyorum. "Beni kontrol etti de ne demek? Ondan haber alamadım."

"Asistanını aramış, o da geldiğinden beri yemek yemediğini söylemiş içeri."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kanepenin kenarına oturmasını izliyorum ve iki tabağı Kore tavuğu ile doldurmaya başlar. Ben o tavuk için buradayım.

"Bugün üç parça giymişsin," diyorum ona doğru yürürken. "Bugün üç parça giymişsin."

Jameson'ı üç parçalı bir takım elbise içinde sadece düğün günümüzde görmüştüm.

Yemeğimizden başını kaldırıp baktı. Bakışları vücuduma kayarken söylediklerime cevap vermiyor. Sanki konuşmak için ağzını açarken dikkati dağılmış gibiydi.

"Neredeyse hiç üç parçalı giymiyorsun." Onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Benim gözlerim de onunkiler gibi onunkilerin üzerinde.

Gömleğinin kollarını sıvadığında ön kollarını asla geçemiyorum. Ki bu her zaman böyledir, yani kollarının yanından bile geçemiyorum.

"Bugün yönetim kurulu toplantım vardı," diyor, hâlâ dikkati dağınık. Bakışları, giydiğim kısa deri etek sayesinde görünen bacaklarıma sabitlenmiş gibi görünüyor. Kış olduğundan beri etek giymiyorum. Sadece bunu giyiyorum çünkü düşündüğümüz yeni bir tasarım ve bu öğleden sonra onu test ediyordum.

"Bu eteği çıkarmayacağım. Ya da saçımı açmayacağım."

Sonunda gözlerini bana geri verdi. "Yapmak istediğim şey için eteği çıkarmam ya da saçımı açmam gerekmiyor."

Tanrım.

Parmağımla yemeğe vuruyorum. "Yemeğimizi servis etmeyi bitir. Ben acıktım."

Bana bakışından bu konuyu tekrar ele almayı planladığını anlıyorum ama şimdilik yemeğe geri dönüyor.

Yemeğimizi yiyoruz ve öğleden sonralarımızı konuşuyoruz. Benimle otelcilik sektöründeki en büyük rakibinin kendisiyle dalga geçtiğini paylaşıyor, bu onun sözleri, benim değil ve bugün Hudson'la birlikte bunu nasıl kesin olarak düzeltebileceğini düşünerek zaman geçirdiğini söylüyor. Bunlar onun sözleri değildi ama satır aralarını okudum ve bu sonuca vardım.

Jameson iş hayatında rakibim olmasını isteyeceğim bir adam değil. Onun, Hudson'ın ve Gabriel'in gerektiğinde rakiplerinin icabına bakmaktan çekinmeyeceğinden hiç şüphem yok. Ne şekilde olursa olsun.

Bunu paylaşmayı bitirdikten sonra, "Bill yarın akşam bizimle yemek yemek istiyor. Ona müsait olmayabileceğini söyledim."

"Hayır, sanırım akşam yemeği için iyi olurum. Dışarı mı çıkacağız yoksa o mu gelecek?"

"Senin için en iyisi ne olur?"

Tavuğu ısıtırken durdum ve ona baktım. "Tamam, gerçekte kimsin sen?" Kaşlarını çekince, detaylandırıyorum. "Bu"-aramızda işaret ediyorum- "işleri böyle yapmayı tercih etmiyorsun."

Gözleri üzerimde sabit kalıyor. "Hayır, ama işleri böyle yapmayı tercih ettiğini öğrendim ve sen mutluysan hayatımın çok daha kolay olduğunu da öğrendiğim için, artık işleri böyle yapıyoruz."

"Doğru, ileride fikrini değiştirip benden sonra başka bir eş bulmaya karar verirsen diye söylüyorum, ben mutlu olursam hayatının çok daha kolay olacağıyla ilgili kısmı atlarsan iyi bir konuşma yapmış olursun."

Sabırsızlığı alevleniyor. "Konuşmaya geri dönebilir miyiz?"

Sohbete geri dönmek ve bunun yerine bununla kalmak çok hoşuma giderdi ama onu zorlamıyorum. "Evde kalmak benim için daha iyi olur."

Başını salladı. "Evde kalacağız."

Yemeğimizi bitiriyoruz, sohbeti hafif tutuyoruz. Jameson'ın uzun bir gün geçirdiği izlenimine kapılıyorum ve benim de hafif bir sohbetten fazlasını yapacak enerjim yok. İki gün sonra gelecek olan Noel hakkında konuşuyoruz. Annesinin yaptığı ve beş tanesini yediği kurabiyelerden bahsediyorum ve eğer bana verdiklerine dokunursa pişman olacağını söylüyorum. Ayrıca yarının lojistiğini ve öğle yemeğinden sonra buz pateni pistine gitmeyi tartışıyoruz.

Tam bir evli çift hayatı gibi.

Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, bu düşünceyi daha çok irdelerdim ama yorgun olduğum için bunu yapmıyorum.

Ayağa kalkıp çenesini kaldırarak bana baktığında kaşlarımı çatıyorum.

"Eve gidiyoruz," diyor paket servisi toplarken. "Yapacak daha çok işim var."

"Evde de yapabilirsin."

"Evde yapmak istemiyorum."

Doğrudu ve bana o saf Jameson bakışını attı. "Bunu evde yapacaksın. Sensiz gitmiyorum." Ona saf Adeline bakışımı verdiğimde, iki katına çıkıyor. "Kalk. Gidiyoruz. Ve benimle tartışmaya devam edersen, seni dizime yatırırım."

Eğer enerjim olsaydı, onunla tartışmaya devam ederdim. Ne yazık ki yok.

Cumartesi günü iş, buz pateni, Bill ile akşam yemeği ve daha fazla işle meşguldüm. O kadar meşgulüm ki nefes almakta zorlanıyorum. Bu da Noel arifesinde çok yorgun uyanacağım anlamına geliyor. Bu akşam Jameson'ın ailesiyle annesinde yemeğimiz var. Bu kadar yorgun olmak bugün isteyeceğim son şey.

"Kız kardeşinden ya da annenden haber aldın mı?" diye soruyor Jameson, spor yaptıktan ve duş aldıktan sonra kahvaltı için mutfakta bana katılırken.

"Evet." Buzdolabına doğru ilerlerken adada durduğum yerden onu izliyorum. "Sabrina yarın öğle yemeğine gelecek."

Sütü alıyor ve bana bakıyor. "Peki ya annen?"

"Onu görmeyeceğiz." Sesime kayıtsızlık katmaya çalışıyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa başarısız oluyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açtığında başımı sallayıp sözünü kesiyorum. "Hayır, bunu yapmayacağız. O gelmeyecek. Hikayenin sonu."

Tostumun üzerine reçel sürmeye devam ediyorum.

Tam bunu yaparken Jameson arkama geçiyor, elini kalçama koyuyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Hikâyenin sonu değil. Yaralısın. Bunu gizleme."

Beynim burada neler olduğunu anlamaya çalışırken nefes alışım yavaşlıyor. "Jameson, yapma."

Yüzümü ona çevirdi. "Neyi yapmayayım?"

"*Bunu* yapma. Bu kafa karıştırıcı. Sadece ikimiz varken benim kocam değilsin. Öyle davranmana gerek yok."

Çenesini çalıştırıyor. "Bir koca gibi davranmıyorum. Hayatındaki kadını önemseyen bir adam gibi davranıyorum. Karım olmayabilirsin ama bu senin için endişelenmeyeceğim anlamına gelmez. Ben o lanet kutudaki adam değilim Adeline, lütfen bana onun gibi davranma."

Haklı; ona kutudaki adam gibi davranıyorum. Her zaman değil ama ne zaman kafam karışsa, onun sandığım Jameson olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bu ona karşı adil değil.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Senden o kadar uzun süre nefret ettim ve senin kim olduğuna dair o kadar canlı bir fikrim vardı ki Jameson'ı unutmak çok zor."

"Bırak gitsin. Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim." Gözleri verdiğim tepki gibi karanlık.

Başımı salladım. Bu konuda bu kadar güçlü hissettiğini fark etmemiştim.

"Bu sabah yapmam gereken bazı işler var," diyor kahve makinesine doğru ilerlerken. "Öğleden sonra iki gibi annelere gideriz diye düşünüyordum?"

"Hazır olacağım."

Bana baktı. "Bu senin için uygun mu?"

Gülümsüyorum. "Evet." Gerçekten

çabalıyor. "Tamam."

Kahvesini yapıyor ve ofisine gitmek için ayrılırken yanında götürüyor.

Yalnız kaldığımda uzun bir nefes alıyorum. Sonra Natalie'ye bir mesaj göndermek için telefonuma uzanıyorum.

Adeline: İnkâra geri dönmek istiyorum. Orada daha kolaydı.

Natalie: Gerçekten değildi. O zamanlar MA'nın ne kadar pislik olduğunu hatırlamıyor musun?

Adeline: En azından neler döndüğünü biliyordum. İçinde bulunduğum bu yeni yer dağınık ve kafa karıştırıcı ve Aman Tanrım, on bir ay daha nasıl hayatta kalacağım?

Natalie: Sadece her zaman seks yap. Bir konuda kafan mı karıştı? Siktir et onu. Bir şey yüzünden ondan nefret mi ediyorsun? Siktir et. Bir konuda garip mi hissediyorsun? Siktir et onu.

Adeline: Sen nasıl terapistisin ki? Bütün gün, her gün verdiğin tavsiye bu mu?

Natalie: Ciddi ciddi düşünüyorum. Dünya barışı, işte geliyoruz.

Adeline: Tamam, ama şimdi gerçek tavsiyene ihtiyacım var. Bana ne yapmam gerektiğini söyle.

Natalie: Pekâlâ, işte bu noktada size çoğu insanın etrafta dolaşıp insanlarla evleniyormuş gibi yapmadığını hatırlatıyorum. Bir yıl boyunca sahte bir evliliğin nasıl sürdürüleceğine dair tavsiye verme konusunda yetenekli değilim. Ama görevini tamamladıktan sonra vedalaşır ve bir sonraki sefer için bir oyun planı yaparız, tamam mı?

Adeline: Başka bir savaştayız. Bilgin olsun. Natalie:

Seni tamamlıyorum. Bilgin olsun.

Kahvaltıyı atlıyorum.

Aç değilim. Jameson'la o konuşmadan sonra olmaz.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Tüm yıl boyunca ondan nefret etmem, onunla evli kalmayı başarmam ve şirketimi geri almam gerekiyordu.

Zor olacaktı ama başaracaktım.

Şimdi geldiğimiz bu yer? Hayatta kalmanın daha zor olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Evet, Jameson'ın artık bana karşı daha düşünceli olması hoşuma gidiyor. Evet, onunla seks yapabilmeyi seviyorum.

Evet, onunla birlikte olmanın rahatlığını seviyorum.

Evet, ailesiyle vakit geçirebilmem hoşuma gidiyor.

Ama yol boyunca kalbimden parçalar çalması? Ben bunun için imza atmadım.

Kendime, onun bu işe sadece sonunda elde edeceği şey için girdiğini hatırlatmam gerekiyor.

Ve bu ben değilim.

Bill'in şirketi.

Jameson

"H Adeline nasıl?" Hudson Noel yemeğinden sonra sorar.
Viskimden biraz içerken onu annem ve Bill'le konuşurken izliyorum. "Yorgun ama dayanıyor." Dayanıyor.

Aynı pozisyonda gördüğüm pek çok kişiden daha iyiydi. "Yaptığı gibi halka açılmak cesurca bir hareketti."

Öyleydi. Hudson'a bilgi getiren Gabriel bize durumu onun için sessizce halledebileceğini söyledi. Olayın yine de onun için patlaması ihtimali vardı ama Gabriel'in yeteneklerini bildiğim için bu ihtimal düşüktü. Ancak Adeline hakkında bildiğim bir şey varsa o da durumun bu şekilde ele alınmasını istemeyeceğiydi. Ona bundan bahsetmedim çünkü hayır diyeceğini biliyordum.

O sadece cesaret ve kararlılıktan oluşmuyor; nadiren gördüğüm türden bir dürüstlük ve saflık onu bir arada tutuyor.

Bill gözüme çarpıyor ve annemle Adeline'den izin alarak bize doğru geliyor. Hudson yalnız konuşabilmemiz için yanımızdan ayrılıyor.

Bill, Adeline'ın Hudson'ın söylediği bir şeye gülmesini izlerken, "Evlilik senin için iyi," diyor.

"Evet." Bu gece bizi yakından izledi, hala bu evliliğin ona inandırıldığı gibi olmadığına dair bir işaret arıyor.

"Senin adına mutluyum, Jameson."

Sesindeki bir şey tüm dikkatimi çekiyor. Aylardır duyduğum şüphe neredeyse yok olmuş gibi görünüyor.

"Benimle çalışmaya başladığın andan itibaren," diye devam ediyor, "buna karşı savaştığını gördüm. Mutlu olmaya karşı. Kendine bu şansı vermedin." Tekrar Adeline'e bakıyor. "Adeline seni mutlu ediyor ve benim de senin için istediğim tek şey bu."

Ona bakıyorum.

Bill haklı; hayatıma daha önce sahip olmadığım bir şey getirdi. Tüm tartışmalarına ve aramızdaki duvarı yıkmamak için verdiği mücadeleye rağmen, hayatımı daha iyi bir hale getirdi.

Eskisi kadar çok çalışmıyorum.

Geceleri eve gelmeyi dört gözle bekliyorum. Başkalarını daha çok düşünüyorum.

Hatta daha farklı nefes alıyorum. Daha kolay.

"Hayat onunla daha güzel," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. Artık her şey göstermelik değil.

"Olması gerektiği gibi." İçkisinden bir yudum alıyor. "İki hafta içinde radyasyona başlayacağım."

"Güzel. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bize haber verir misin?" Adeline bize katılırken başını sallıyor.

Kolunu belime doladı ve bana baktı. "Böldüğüm için özür dilerim ama sanırım beni eve götürmeniz gerekiyor. Neredeyse uyuyacağım."

"Evet," diye onaylıyor Bill. "Bu iyi bir fikir gibi görünüyor. Çok yorgunsun." Annemle vedalaşırken ailemin bize verdiği hediyeleri topluyorum.

Annem Adeline'e sarılmadan önce, "Yarın olabildiğince çok uyumanı istiyorum, hayatım," diyor.

Adeline'in sarılmaya karşılık vermesini izliyorum. Annemle yakın bir ilişki kuruyor. Bu beni duraksatıyor, çünkü bu ikisi duygusal kadınlar. Boşanmamız gerçekleştiğinde bunun ikisini de zora sokacağından korkuyorum. Adeline buna hazırlıklı olacak; annem değil.

"Jameson," dedi annem. "Adeline'e verdiğim çikolatayı yeme. Senin kendi çikolatan var."

Anneme dönmeden önce Adeline'e eğlenerek bakıyorum. "Kurabiye ve kek seviyor olabilirim ama bunlar Adeline'in çikolata bağımlılığının yanında hiçbir şey."

Adeline bana şakacı bir tokat attı. "Sus. Bu bizim sırrımız."

Ona karşı çenemi kaldırıyorum. "Hadi seni eve götürelim."

Anneme son bir öpücük veriyor ve harika Noel yemeği için teşekkür ediyor, Hudson'ı veda kucaklaşması için yanına çekiyor ve Bill'e veda ediyor. Sonra beni arabama kadar takip etti.

Direksiyona geçtiğimde yolcu tarafından, "Seni araba kullanırken izlemenin seksi bir yanı var," diyor. "Çalışanlarına biraz izin vermene sevindim."

Bizi garajdan çıkarıp trafiğe sokuyorum. "Bu kadar yorgun olman çok yazık." Sık sık araba kullanmıyorum ya da onu arabada yalnız bırakmıyorum. Bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

Koltuğunda kayıyor, vücudunu bana doğru eğiyor. "Aklından yirmi dört-yedi saat boyunca pis düşünceler geçiyor mu yoksa sadece benimleyken mi?"

Elini uzatıp sikime götürüyorum. "Bu günlerde hiç durmuyorlar."

Elimi çekiyor. "Haklısın, bu kadar yorgun olmam utanç verici. Bu kadar yorgun olmasaydım şu anda yapabileceğim o kadar çok şey var ki."

"Kahretsin," diye küfrediyorum, arabayı kırmızı ışıkta durdururken elimi başının arkasına doluyor ve kendime doğru çekiyorum.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bu havada senin sikini yalamayacağım."

"Bu havada dışarıda değiliz."

"Bu havada araba kullanıyorsun. Dürüst olmak gerekirse Jameson, annenin sana güvenliği öğreteceğini biliyorum."

Ona bakıyorum. "Riskle aramın iyi olduğunu biliyorsun." Gözlerimi, bugün yüksek yakalı bir kazakla örtmekle iyi bir iş çıkardığı göğsüne indiriyorum. Gecenin yarısını o kazağı çıkarmayı düşünerek geçirdim.

"Beni süzmeyi bırak ve nereye sürdüğüne dikkat et. Işık yine yeşil."

Bizi güvenli bir şekilde eve götürmeye odaklandım. Bu havanın araba kullanmak için iyi olmadığı konusunda haklı.

Yolda akşam yemeği hakkında sohbet ediyoruz. Adeline annemin yaptığı yemeklerden övgüyle bahsediyor. Her yemek hakkında ayrıntılara giriyor, bana tam olarak neyi sevdiğini anlatıyor. Daha önce hiçbir yemeği bu şekilde tartışmamıştım ve genellikle böyle bir incelemeyi oturup izleyecek ilgim ya da sabrım olmasa da, bu seferkinden vazgeçmiyorum. Bunun üzerinde daha fazla zaman harcayabileceğinden neredeyse eminim ve bunun için etrafta takılırdım.

Sonra bana annemin Noel için verdiği saati ve Hudson'ın New York'un en popüler spa merkezlerinden biri için verdiği hediye çekini çok sevdiğini söylüyor.

York'a.

Adeline iki hafta önce bir Fox Noel'ine hazır olmayabilirdi ama bunu şık bir şekilde halletti. Ve yüzündeki mutlu ışıltıya bakılırsa, bundan keyif aldı.

Arabayı garajıma çekerken ikimizin de telefonuna bir mesaj düştü. Israrla sürdürdüğü grup sohbetinde annemden geldiğini varsayıyorum. Ama Adeline mesajları okuyor ve "Sanırım Shantel'e bayılıyorum" demeden önce gülüyor.

Arabayı park edip motoru durduruyorum. "Neden?"

"Programlarımızda bir çakışma olduğunu keşfetti. Senin şeyini yeniden düzenlemek için elinden geleni yapacağını söylüyor çünkü benim şeyime katılmaman senin için üzücü olurmuş, ki o da senin kesinlikle gitmek için can attığını bildiği bir kulüpte bir parti."

Tanrım.

Shantel kulüp gecelerinden nefret ettiğimi biliyor.

Bu ikisi benim ölümüm olacak. Shantel'in programımı Adeline lehine yeniden düzenlemesi ilk kez olmuyor.

Adeline kaşlarını çatmadan önce mesaja cevap veriyor. "Neden bugün çalışıyor?"

"Bu benim seçimim değil. New York'ta ailesi yok, o yüzden Noel'de çalışmaya meyilli."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Neden onu davet etmedik? Onu aramalı ve yarın gelmesini söylemelisin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Söylemek, istemek değil mi?"

"Senin tercih ettiğin yol bu." "Gelmeyecek."

"Neden gelmeyecek?"

"Yarın uyuyacaksın. Hiçbir şey buna engel olamaz. Ayrıca Shantel Noel'i tek başına geçirmeyi seviyor. Mecbur kalmadıkça insanlarla birlikte olmayı sevmez."

"Sabah uyuyabilirim, o da öğleden sonra ya da akşam gelebilir."

"Hayır, kimse uykunu bölmeyecek. Şimdi kışını arabadan çıkar ve yukarı çık. Seni yatırıyorum."

"Senin gibi birini yatağa atacak enerjim yok." "Seni becermeyeceğim."

"Yani beni çocukmuşum gibi mi yatırılıyorsun?"

Küfrediyorum.

Arabadan dışarı çıktım.

Yanına gidip kapısını açtım. Onu arabadan dışarı çekiyorum.

Onu arabaya yasladım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

"Bir gün dediklerimi tartışmadan yapacaksın," diye homurdanıyorum dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce.

Onu derinden ve derinlemesine öpüyorum, saatlerdir yapmayı düşündüğüm bir şey bu.

Sikimi ona sürüyorum. Yapmamamın imkanı yok. Onun için cehennem kadar sertim ve o yatağa gittikten sonra kendime bakmak zorunda kalacağım.

Ağzımın içinde inliyor, dilini benimkinin üzerinde kaydırıyor, benden daha fazlası için yalvarıyor.

Ona daha fazlasını veriyorum, kendimi kaybediyorum.

Sonunda onu bıraktığımda, gömleğimi kavırıyor ve beni yakınımda tutuyor, henüz gitmeme izin vermeye hazır değil. Gözleri parlıyor, nefesleri hızlı geliyor, vücudu canlı. "Bir gün seninle tartışmaktan asla vazgeçmeyeceğimi anlayacaksın."

Onu bir dakika boyunca kollarımda tutuyorum, güzelliğini içime çekiyorum, özünü içime alıyorum.

Hiçbir kadın Adeline kadar dikkatimi çekmemiştir.

Nişanlılık dönemimizde bunun farkındaydım, ama bunun bizi düğün gününe ve ardından evlilik yılını geçirmeye odaklandığım için olduğunu varsayıyordum. Nihai hedefim yüzünden onun bu kadar çok aklımda olduğunu sanıyordum.

O üç ay boyunca sanki bu dünyaya benimle birlikte savaşmak için gelmiş gibi savaştı. Evliliğimizin son gününe kadar da benimle savaşacağından hiç şüphem yok.

Ayrıca bu süre boyunca benim dikkatimi çekeceğinden de şüphem yok.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Asla değişme. Benim için değil. Dünya için değil. Hiç kimse için."

Onu bırakıp hediyelerimizi ve annemin eve getirmemiz için ısrar ettiği yiyecekleri topladım.

Adeline bana yardım etmeye

çalıştı. Yardımını reddettim.

Bunun üzerine benimle tartıştı.

Ona kışını kaldırıp yukarı çıkmasını söyledim.

Çatı katımdaki asansörden indiğimizde hâlâ benimle işleri kendi başına halletmeyi tercih ettiği konusunda tartışıyordu.

O yeni bir tartışmaya girerken Jeff bizi karşıladı. "Efendim, bir misafiriniz var."

Kimseyi beklemiyorduk, bu yüzden Adeline'ın kız kardeşi bize katıldığında kim olduğunu merak ediyorum. Gözlerini benimkilere çevirmeden önce Adeline'a bakıyor. "Sürpriz!"

Sabrina'yla ilk tanıştığımızda Adeline'la ne kadar farklı olduklarını fark etmiştim. Sadece görünüş olarak değil, kişilik olarak da.

Adeline klas, samimi ve kendine güvenen biriyken, Sabrina bunların hiçbirine sahip değildi.

Gürültücü ve kaba. Kız kardeşine karşı saygısız. Kendine inancı yok ve bunu başkalarına kötü davranarak telafi ediyor. Eleştirel ve yargılayıcı, özellikle de Adeline'e karşı. Ve eğer içgüdülerim beni yanıltmıyorsa, hilekâr biri.

Sabrina her zaman başkalarından nasıl daha fazlasını alabileceğinin yollarını arıyor. O bir alıcı ve benim onun gibi parazitlere ayıracak vaktim yok.

"Sabrina," diyor Adeline, kız kardeşini gördüğüne şaşırdığı belli. Ona sarılıyor ve onu karşılama hareketleri yapıyor ama vücudundaki sertliği, temkinliliği görüyorum. "Yarın geleceğini sanıyordum."

Sabrina omuz silkiyor. "Bugün gelmek istedim. Önemli bir şey mi?"

Adeline hızla başını sallar. "Hayır. Seni gördüğüme çok sevindim."

Kahretsin, Adeline'i hiç böyle duymamıştım.

Gergin bir enerjiyle doluydu.

Kendi ailesine karşı yumurta kabuklarının üzerinde yürüyor.

Sabrina bana doğru bir gülümseme fırlatıyor. "Peki, bu akşam için planın nedir? İçki mi? Biraz eğlence?"

"Kız kardeşin yorgun. Yatmaya gidiyor," diyorum kesin bir ifadeyle.

Adeline koluma dokunuyor ve kaşlarını çatıyor. "Jameson," diye mırıldanıyor. Sonra Sabrina'ya dönüp, "Ben biraz şarap getireyim. Arayı kapatırız."

Ona bunu yarın, dinlendikten sonra yapabileceğini söylemek istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

Adeline, bana sadece seksi olarak yorumlanabilecek bir bakış atan Sabrina'nın önünde mutfaka yöneliyor.

Onları yalnız bırakıp ofisime gidiyorum.

Hudson aradığında bir buçuk saattir orada çalışıyordum.

"Gördün mü?" diye soruyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Neyi gördün mü?"

"Mesajlarını kontrol et. Az önce sana bir link gönderdim."

Mesajlarımı açıyorum ve onunkini buluyorum. Bağlantı beni *New York Times*'ın bu hafta şirketimin hisse fiyatındaki düşüşü detaylandıran bir makalesine götürüyor. Paulina'nın benim için yaptığı işle ilgili hassas bilgilerden ve bunun nedeninden bahsediyor. Halka açıklanmamış bilgiler. Ayrıca evliliğime ve Adeline'in düşen hisse fiyatına da değiniyor.

"Bu bilgiyi ona kim verdi?"

"Gabriel araştırıyor." Zaten bildiğim şeyi söylemeden önce duraksıyor. "Bu hiç iyi değil kardeşim."

O haklı. Muhtemelen yatırımcıları endişelendirecektir.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Korkularını dindireceğim." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Gabriel'e hızlı çalışmasını söyle. Bunu her kim yaptıysa gitmesi gerek."

Telefon görüşmemizden sonra o kadar kızgınım ki bu kızgınlığın bir kısmını sistemimden atmadan uyuyamayacağımı biliyorum, bu yüzden spor kıyafetlerimi giyip spor salonuma gidiyorum. Adeline yatak odasında değil, bu da bana hâlâ Sabrina'yla birlikte olduğunu gösteriyor.

Bir saatten biraz fazla çalışıyorum ve sonrasında bir içecek almak için mutfığa girdiğimde Sabrina'yla karşılaşıyorum.

"Oh, merhaba," diyor, gözleri üzerimde, sesi kayınbiraderi olarak gördüğü adama karşı kullanılamayacak kadar seksi. Bana doğru ilerleyerek elindeki şaraptan bir yudum alıyor. "Bu senin için bir şey mi?"

Kendime bir bardak su dolduruyorum. "Ne benim için bir şey mi?"

Eliyle vücudumda aşağı yukarı hareketler yapıyor. "Gece yarısı sıcak ve terli olmak."

Bu konuşma anlamsız, bu yüzden ona cevap verme zahmetine girmiyorum. "Kız kardeşin nerede?"

Benim alanıma giriyor ve pençe gibi uzun tırnaklarını göğsümde gezdiriyor. "Ona ihtiyacımız yok."

İlk içgüdüm elini bedenimden çekip ona çatı katımdan defolup gitmesini söylemek oluyor. İkincisi ise bu kararı verirken Adeline'ı da düşünmek. İkinci bir içgüdüye sahip olmam bile garip bir olay çünkü normalde böyle çalışmıyorum.

Elini çekiyorum. "Neden buradasın Sabrina?"

Gözlerinde şüphe parlıyor. Bu ve vücudunun kendine güvenini kaybetmesi, erkeklerden hayır cevabı almaya alışık olmadığını düşünmeme yol açıyor.

"Noel'de Adeline'la vakit geçirmek için buradayım." "Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Şimdi yüzünde öfke alevleniyor. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Sana inanmıyorum. Söyle bana, kız kardeşinden para sızdırmayı bırakmayı düşünüyor musun? Yoksa bu artık sadece senin işin mi?"

Dudağı alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Siktir git. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." "Adeline'den sürekli para istediğini biliyorum."

"Onda var ama bende yok."

"Pek çok insanın parası yok. O insanlar kışlarını kaldırıp çalışıyorlar. Hayatları boyunca ailelerinin sırtından geçinmezler."

"Ailemize girip bize nasıl yaşayacağımızı söyleyemezsin. Sen sadece Adeline ile evlisin, ben ve annemle değil."

"Bu yüzden de onu korumak benim görevim. Benim açımdan, en çok korunmaya ihtiyacı olan kişiler siz ikinizsiniz."

İçinden saf bir öfke akıyor. Bunu biliyorum çünkü vücudundaki her gözenek şu anda bana bunu haykırıyor. "Kimsenin bilmesine gerek olmayan bir eğlencenin tadını çıkarma şansını mahvettin."

"Hayatımda böyle bir eğlenceye ihtiyacım yok Sabrina."

"Her erkeğin hayatında böyle bir eğlenceye ihtiyacı vardır." Gözlerinden entrikacı bir bakış geçer. "Ve ne var biliyor musun? Sırf eğlenemedik diye hiçbir şey yapmamış sayılmayız."

Düşünce tarzını mükemmel bir şekilde takip ediyorum ve bu konuşmadan önce ona karşı duyduğum hoşnutsuzluk ve güvensizlik daha da artıyor. "Sana bu yolda ilerlememeni tavsiye ederim. Sonu senin için iyi olmaz."

"Bu senin için bir kazanç Jameson. İkimizin de evet diyeceğini bildiğimiz bir konuda çenemi kapalı tutmam için bana para ödüyorsun ve Adeline bir daha benden para istediğimi duymayacak. Ve şuna bak, değerli karını koruyacaksın."

Öfke vücuduma yayılıyor, bir çıkış yolu arıyor. "Evimden defol git ve bir daha da buraya gelme."

Bu talimatı yerine getirmek için tatlı bir zaman harcıyor ve orada dikilmiş bana bakarken, Adeline'in sesi mutfak kapısından duyuluyor. "Ne oluyor burada?"

Sabrina gömleğimi kavrayıp vücudunu benimkine bastırırken, yüzümü kaldırıp ona bakıyorum, ablasına dönüyor ve sahte bir nefes nefese, "Aman Tanrım, Adeline, görüldüğü gibi değil. Yemin ederim."

Bu iki kadın arasındaki en büyük fark nedir? Adeline zeki bir kadinken Sabrina öyle değildir.

Hayal kırıklığı gözlerinde parlıyor. "Sabrina," diyor usulca, kız kardeşiyle istediğini bildiğim ilişki için içinde zerre kadar mücadele kalmamış. "Yapma."

Sabrina beni iterken sahte bir umuda tutunuyor. "Ona hayır dedim Addy. Bunu sana asla yapmam. *Asla*."

Adeline yanıma geliyor, gözlerini Sabrina'dan ayırmıyor. "Jameson seni becermeye çalışmadı. Bunu ikimiz de biliyoruz, o yüzden dur artık. Bu da para kazanmak için çevirdiğin dolaplardan biri olmayacak."

Öfke Sabrina'nın tüm bedenini sarar. "Para kazanmak için entrika çevirdiğim saçmalığını ikiniz de sakin! Ödemem gereken faturalar var. Kendim ve annem için. Ve bunu yapmama yardımcı olacak göğüslerim ya da senin gibi bir kıçım yok."

Adeline ona tokat attı. Vahşi ve öfkeli.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve eğer desteklemezsem lanet olsun.

"Artık sahip olduğum vücut için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Ama göğüslerimden ya da kıçımdan daha çok kullandığım neyim var biliyor musun? Bir beyne." Gözleri bu geceden sonra da uzun süre hissedeceği türden bir öfke ve acıyla yanıyor. "Sende de onlardan biri var. Sadece onu kullanamayacak kadar tembelsin."

Sabrina yanağını tutarak, "Tanrım, ne kadar da kibirli ve güçlüsün," diye homurdanıyor. Sonra Adeline'e yaklaşarak, "Annem tıpkı baban gibi olduğunu söylüyor. Tam bir pislik olmalı."

Adeline gözlerini kırıştırıyor, göğsü artık hava almıyormuş gibi kıpırdamıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Sabrina omuzlarını geriye iterek böbürleniyor. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Herkesten daha iyi bildiğini sanıyorsun. Ama bilmiyorsun. Aynı babadan olmadığımızı bile bilmiyorsun. İnsanların sana bakmasını ve seni takip etmesini sağlamakla o kadar meşgulsün ki dikkatini vermiyorsun."

"Benim babam kim?"

"Bilmiyorum. Ve umurumda da değil. Bana kalırsa biz gerçek kardeş bile değiliz. Sen bir sürtüksün ve seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum." Sabrina bu saçmalığı söyledikten sonra bana baktı. "Onu hak ediyorsun. İkinizin de canı cehenneme."

Bu sözlerle mutfaktan fırlayıp çıkıyor ve bir dakika sonra onu evimden çıkarmak için asansörün açıldığını duyuyorum.

Adeline bir silahla vurulmuş gibi görünüyordu. Olabilecek en kötü şekilde vurulmuştu: sevdiği biri tarafından.

Onu kendime çektim ve kollarımla sardım.

Bana doğru sarkıyor, çaresiz bir ihtiyaçla tutunuyor.

Konuşmuyoruz. Az önce olanları anlatacak kelime yok. O bana sarılıyor, ben de ona, uzun bir süre.

Sonunda başını kaldırdı ve bana baktı. Gözyaşları yanaklarını lekeliyor. "Bir insan nasıl bu kadar nefret dolu olabilir?"

Başının arkasını avuçluyorum. Ona kız kardeşinin gitmesine izin vermesi gerektiğini, bu nefret dolu enerjiyi hayatında tutamayacağını, onsuz daha güçlü olacağını söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Adeline'in buna ihtiyacı yok.

Tamamen farklı bir şeye ihtiyacı var. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Gözleri en uzun süre benimkileri aradı. Ona verdiğim zaman. Bunu atlatması için ona ne gerekiyorsa vereceğim. "Seni bu işe bulaştırdığı için üzgünüm. Bu."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Bu onun suçuydu, senin değil."

"Biliyorum ama sen iyi bir adamsın Jameson. Sana bunu yapmasından nefret ediyorum. Masum adamların böyle bir pisliğin içine çekilmesinden nefret ediyorum."

Adeline tarafından iyi bir adam olarak adlandırılmak içime derin bir şekilde yerleşiyor. Beni şirketini elinden alan bir pislik olarak gördüğü için uzun süredir beni içeri almamak için mücadele ediyordu, bu değerlendirmeyi ondan beklemezdim.

"Onun saçmalıklarına inanmadığın için sana minnettarım."

"Öncelikle, onun saçmalıkları konusunda yolun sonuna geldim. Ama daha çok, senin aldatan türden bir adam olduğunu düşünmüyorum. Bir ilişkimiz olduğundan değil, ama yine de bana bundan daha fazla saygı duyduğunu düşünüyorum."

"Bir ilişkimiz var, Adeline. Senin alıştığın türden bir ilişki olmayabilir ama yatağımdaki tek kadın sensin. Ve haklısın, bir ilişkide en büyük ihtiyacım sadakattir." "Baban hakkında konuşmak ister misin?" diye sormadan önce duraksıyorum.

Bana ihtiyacı varmış gibi biraz daha sert, biraz daha sıkı sarılıyor. "Bilmiyorum." Bu üç kelime her şeyden çok bir fısıltı gibi. Arkalarındaki tüm ıstırapı duyuyorum.

Biraz zamana ve düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı olduğuna karar vererek, "Ben duş alacağım. Ondan sonra konuşmak istersen konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim."

Beş dakika sonra duştayım ve Adeline yatağında. Emin değilim ama bulmaca kitabını çıkardığından şüpheleniyorum.

Onu düşünürken ilk içgüdülerim daha öncekilere hiç benzemiyor.

Bu duşu almak ve sonra onu yatağın benim tarafıma çekmek, onu tekrar kollarıma sarmak ve sadece ona gücümü vererek uyumasına yardımcı olmak istiyorum.

İkinci içgüdüm, hayatımı her zaman yaşadığım şekilde daha uyumlu.

Kız kardeşini hayatından çıkarmak istiyorum. Yapmayacağım, ama lanet olsun, yapmak istiyorum.

Adeline

I Yatağa uzanıp Jameson'ın duş sesini dinliyorum. Sabrina'nın bombasından sonra zihnimdeki karmaşadan uzaklaşmak için.

Babam sandığım kişi değilmiş.

Hayatım boyunca hep bir şey düşündüm ama bu doğru değildi. Bir şey başka bir şey doğru ve ben bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Kalbim hızlı atıyor. Ve sonra

yavaşlıyor.

Göğsümde.

Ve sonra boğazımda. Kız

kardeşim benden nefret

ediyor.

Gerçek, öfkeli bir nefret.

Çünkü benim göğüslerim ve onun sahip olmadığı bir

kıçım var. Ya da belki benim param var ama onun yok

diye.

Çocukken yakın olduğumuzu sanırdım ama şimdi hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorum.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Ciğerlerime hava

çekiyorum. Hem de çok.

Ama ona yer yok. Gidecek hiçbir

yer yok.

Ciğerlerimin patlamak üzere olduğundan oldukça
eminim. Kalbim de.
Ve boğazım kabaca dikilmiş gibi hissediyorum. Birbirine vuruluyor.
Dikişler çok sıkı. Nefes
alamıyorum.
Doğrulup elimi göğsüme bastırıyorum ve büyük, sürükleyici nefesler
alıyorum. Ve hala *nefes alamıyorum*.
Yatak örtülerini itip ayağa kalkıyorum.
Ayağa kalkmam lazım.
Yürümem
lazım.
Hava almam
lazım.
Tanrım, eğilmem lazım.
Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup eğiliyorum.
Başım tuhaflaşıyor.
Hafif ve kabarık.
Bayılacağım.
Beni sabitleyecek bir şeye uzanıyorum ama yakınımda hiçbir şey
yok. Elim sadece havayla temas ediyor ve tökezleyerek ilerliyorum.
Ve sonra, güçlü kollar belimi sarıyor. Sert
bir göğse doğru geri çekiliyorum.
Ve özen, güvenlik ve korumayla ilişkilendirmeye başladığım ses tüm
duyularımı dolduruyor.
"Tuttum seni."
Ellerimi karnımda onunkilerin üzerine koyuyorum. "Nefes alamıyorum."
Sözcüklerim nefes nefese kalışlarımda arasında çıkıyor.
"Evet, alabiliyorsun."
"Yapamam, Jameson." Gerçekten yapamıyorum.
"Konuşmayı kes ve nefesine odaklan. Her nefesini alırken yavaşça beşe kadar
say."
Dediğini yapıyorum.
Ciğerlerime hava girmesini sağlayacaksa söylediği
her şeyi yaparım. Beşe kadar sayarak yavaşça nefes
alıyorum.
"Güzel," diyor şimdiye kadar duyduğum en sakinleştirici sesle. "Şimdi
yavaşça ver. Beşe kadar say."
Onu da yapıyorum.
Hepsini tekrar yapıyorum.

Ve tekrar.

Jameson tüm bu süre boyunca beni kollarında tutuyor.

Ölmeyecekmişim gibi hissetmenin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama hayatımın en uzun süresi gibi geliyor.

Sonunda kollarında dönüp ona baktığımda, "Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum" diyorum.

Başını sallıyor.

"Bu bir panik ataktı, değil mi?" "Evet."

"Daha önce geçirdin mi? Ne yapacağını nasıl bildin?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, sanki bu konuşmak istediği bir şey değilmiş gibi. "Annemde vardı. Babam öfke nöbetlerinden birindeyken."

Jameson'ın yüzü taş gibi. Bunu gerçekten tartışmak istemiyor. Bunu ona bir bakışından bile anlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Panik atakla nasıl başa çıkılacağını bilmenden nefret ediyorum ama ben de minnettarım."

Bir an için beni inceliyor. "Konuşmak ister misin?"

"Annemi aramak istiyorum." Şu ana kadar bunu fark etmemiştim ama ona babamı sormam gerekiyordu ve sabaha kadar beklemek istemiyordum.

Jameson bunu yapabilmem için

gitmeme izin verdi. Yatağa oturdum

ve onu aradım.

Cevap vermedi.

Tekrar aradım.

Cevap vermesi için beş deneme yapmam gerekti.

"Adeline," diyor, gecenin bu saatinde aradığım için huysuzlandığı belli. "Meşguldüm."

Meşgul seks için bir kod. Yedi yaşımdan beri bu kodu kullanır. O yaşta bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece yatak odasında bir erkek olduğunu ve çok gürültü yaptıklarını biliyordum. Benim için meşgul olmak gürültü yapmak demekti.

"Babam kim anne?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra-"Beni gecenin bu saatinde bunu sormak için mi aradın? Elbette, bu sabaha kadar bekleyebilirdi."

Bir ömür boyu acılar akıp gidiyor. İstesem de durduramayacağım azgın bir sel. "Kim. Kim. Benim. Babam mı? Söyle bana! Ve bana saçma sapan şeyler söyleme. Ben

saçmalıklarının son zerresine kadar bitirdim. Bir kez olsun lanet bir anne gibi davranacak ve bana bu bilgiyi vereceksin."

İç çektiğini duyuyorum.

Bu iç çekiş ya da onun nasıl hissettiği umurumda değil.

Şu anda, hayatımda ilk kez, sadece nasıl hissettiğimi önemsiyorum.

"Peki, bunu şimdi yapmamız gerekiyorsa," diyor, "babanın adı Mike."

"Soyadı mı?" İçimden çıkıveriyor. Hayatımda hiç bu kadar sabırsız hissetmemiştim.

Hayat.

"Mike Carroll. Bir şarkıcıydı. Onunla gösterilerinden birinde tanıştım. Bir yıl birlikte olduk. Ben sana hamileyken öldü."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. "O öldü mü?"

"Evet, Adeline," diyor sertçe. "Bir araba kazasında öldü." Babam öldü.

Beni terk etmedi, beni bırakıp gitmedi, beni tanımak istemedi.

Benimle tanışma fırsatı bile bulamadan bir araba kazasında öldü. Gözlerim yaşardı.

"Nasıl biriydi?" Kelimeler ağızımdan, duygularımın kalbimden döküldüğü gibi dökülüyor.

Tekrar iç geçiriyor. "İyi bir adamdı." İç çekmiş olabilir ama sesi şimdi iyi bir şey hatırlıyormuş gibi yumuşadı. "Nazik ve düşünceliydi ve beni kimsenin sevmediği kadar çok severdi." Duraklıyor ve anılarında kaybolduğu izlenimine kapılıyorum. "Seni çok istiyordu. Büyük bir aile istiyordu."

Yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum. "Neden Samuel'in babam olduğuna inanmama izin verdin anne?" Şu anda ona çok kızgınım. Ve incinmiş. Ve inanılmaz derecede üzgünüm.

"Başka seçeneğim yoktu, Adeline."

Öfkem bir kırbaç gibi şaklıyor. "Bir seçeneğin vardı ve sen bana yalan söylemeyi seçtin. Şimdi kendine yalan söyleme. Hayatında bir kez olsun anne ol ve dürüst ol."

"Anne olsaydın anlardın. Zor seçimler yapmak zorunda kaldım." "Aman

Tanrım, anne, dur artık! Bana zor seçimlerin ne olduğunu söyle. Yardım et anlıyorum."

"Samuel iyi bir adam değildi. Seni bundan korumaya ve her şeyi kendim üstlenmeye çalıştım. Onunla neler yaşadığımı bilmiyorsun. Sen doğmadan hemen önce geldi ve yardıma ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Ne zaman

Seninle geçirdiğim günleri ve geceleri atlatmamı sağlayacak birine ihtiyacım vardı. Doğum belgesine kendi adını yazdırdı."

"Ama o gittikten sonra neden bana gerçeği söylemedin?"

"Oh, Adeline, gerek yoktu. Onun baban olduğunu sanıyordun. Doğum belgeni bunu söylüyordu. Neden gidip karıştırılması gerekmeyen şeyleri karıştırıyorsun?"

Annemi asla anlayamayacağım. Asla.

Ve şu anda artık bunu denemeyeceğime karar verdim. Derin bir nefes alarak, "Babam nerede gömülü?" diyorum. "Bunu neden bilmek istiyorsun ki?"

"Çünkü gidip onu görmek istiyorum," diye çıkışıyorum. "Bana nerede gömülü olduğunu söyle. Doğum tarihini söyle. Ve onunla ilgili onu bulmama yardımcı olacak başka ne varsa söyle. Sonra da meşguliyetine geri dönebilirsin ve ben de bir daha seni meşgulken rahatsız etmem."

Biraz daha iç geçiriyor ama istediğim her şeyi veriyor. Vedalaşırken bunu içim burkularak yapıyorum.

Annemi artık hayatımda istediğimi sanmıyorum. Artık onu hayatımda *tutabileceğimi* sanmıyorum.

Benim için iyi olduğunu sanmıyorum.

"Buraya gel." Jameson'ın derin sesi yatağın diğer tarafından tüm düşüncelerimi ve duygularımı kesiyor.

Ona bakıyorum. "Hayır."

Gözleri kararıyor. "Buraya gel."

"Hayır, hiç havamda değilim." Gerçekten değilim ve neden öyle olduğumu düşündüğünden emin değilim.

"Adeline."

Hâlâ yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum. "Şu anda şaka mı yapıyorsun? Bu gece yaşadığım her şeye tanık oldun ve beni becerip her şeyi daha iyi hale getirebileceğini mi düşünüyorsun?" Yatak örtülerini öfkeyle itiyorum ve yüzümü yıkamak için banyoya gitmek üzere yataktan çıkıyorum.

Jameson kapıyı doldurduğunda yanaklarıma su sıçratmıştı. Ona bakıyorum. "Yatağına geri dön. Seninle konuşmak istemiyorum."

"Benim için sorun değil," diye homurdanarak yanıma geliyor. "Ama daha yeni kalbin sökülmüşken yatağın kendi tarafında tek başına uyumanı kabul edemem."

Musluğu kapatıyor, yüzümü kuruluyor, beni kollarına alıyor, yatağın kendi tarafına taşıyor, beni yanına yatırıyor, kollarını bana doluyor,

ve "Uyu" diye emrediyor.
Adam beni kaşıkladı.
Kaşık.
Ve ben ona izin verdim.
Kalbimin bir parçasını daha çalmasına da izin verdim.

BİR BEBEK GIBI UYUDUM.

Çok, çok uzun saatler boyunca.
Zihnim sonunda pes etme zamanının geldiğine, düşüncelerimi günün ve gecenin her saniyesinde çalkalamayı bırakmaya karar veriyor ve dinlenmeme izin veriyor.
Sanırım Jameson'ın beni kollarıyla sarması da yardımcı oluyor.
Sabah 9:00'dan hemen önce uyanıyorum, bu da ilk gençlik yıllarımdan beri görmediğim bir uykuya dalmak demek.
Kalktığımda Jameson ofisindeydi. Onu mutfakta aradıktan sonra orada buluyorum.
"Uyanmışsın," diyor beni duyunca masasından başını kaldırarak. Önüne serilmiş raporlara göz gezdiriyorum. "Meşgul görünüyorsun."
Başını sallıyor. "Vegas'a uçmadan önce halletmem gereken çok şey var." Kaşlarını çatıttım. "Neden Vegas'a uçuyoruz? Ve ne zaman?"
"Bu raporları incelemeyi bitirir bitirmez yola çıkacağız, ki bu da muhtemelen iki saat kadar sürecek."
Ofisine doğru ilerliyorum. "Tamam, ama neden?"
"Babanın mezarını ziyaret etmek için."
Biraz daha kaşlarını çatıttım. "Bugün mü?"
Sabırsızlığı alevlendi. "Adeline, zaman kaybediyoruz. Şu raporları bir gözden geçireyim-"
"Hayır." Masasında karşısında dururken onu durdurmak için elimi kaldırdım.
"Dün gece varlığını daha yeni keşfettiğim babamın mezarını ziyaret etmem konusunda bana patronluk taslamanla uyandım. Bırakın bir uçağa binip mezarını ziyaret etmeyi, hâlâ bunu aklıma yerleştirmeye çalışıyorum. Bana bir dakika vermeniz gerekecek."
Kaşlarını çatma sırası onda. "Bugün gitmek istemiyorsun." Bu bir soru değil. Daha çok bir 'lanet olsun, bunu düşünmemiştim' ifadesi.

İçimden gidip kucığına oturmak, kollarımı boynuna dolamak ve yaptığı her şey için ona minnettar olduğumu söylemek geliyor. Ama yapmıyorum. Bu gerçek bir ilişki olsaydı yapacağım bir şeymiş gibi geliyor. Sahte bir evlilikte kesinlikle yapmamam gereken bir şey.

Bunun yerine ona gülümsüyorum. "Bunu düşünmemiştim ama şimdi sen önerdiğine göre sanırım gitmek istiyorum." "Teşekkür ederim" diye eklemeyen önce duraksıyorum.

"Jeff senin için Nutella ruloları hazırladı."

Sıcaklık, genellikle her şeyi dışarıda tutan tüm noktalarımı doldururken, beni sadece bana zarar verecek şeylerden koruyor. "Ondan bana Nutella ruloları yapmasını mı istedin?"

Bakışları daha önce hiç olmadığı bir şekilde üzerime yerleşiyor. Gerçekten hoşuma giden bir şekilde. Kendimi güvende, korunmuş ve önemsenmiş hissettiren türden bir bakış. "Evet. Sanırım Nutella bugün listenin başında olacak."

Ve bir şerit daha gitti.

Nutella rulolarını aramaya koyuluyorum ve yemem gerekenden fazlasını yiyorum. Bir lokmasından bile pişman değilim.

Sonra duş alıyorum, giyiniyorum ve yolculuğumuz için hazırlanıyorum.

New York'tan öğlen ayrılıyoruz ve Jameson'ın Vegas'taki oteline öğleden sonra 3:00'ten hemen önce varıyoruz.

Krem ve altın rengi tasarımıyla aşırıya kaçmayan bir lüks ve sofistike.

Bizi çatı katına çıkaracak özel asansöre adımımızı atarken, "Bu oteli kim tasarladıysa onun kalması için elinden geleni yapmalısın," diyorum. Güvenlik ekibi bizden önce gittiği için yalnızız.

"Onaylıyor musun?"

Genelde onayımın onun için çok az şey ifade ettiğini söyledim ama bugün bu seste belki de bir şey ifade ettiğini söyleyen bir şey duyuyorum. "Evet. Hem de çok."

Gözleri bana onu yanlış anlamadığımı

söylüyor. Onaylamam hoşuna gidiyor.

Ben de onun hoşuna gitmesini seviyorum.

Lanet olsun, neden kalbim çok fazla parçasını kaybetmiş gibi hissetmeye başladı?

"Mezarlığa gitmeden önce dinlenmek ister misin?" diye soruyor ve girmem için süitin kapısını açıyor.

İçeri adım attığımda bir an duruyorum. Çatı katı enfes ve nefesimi kesiyor. Vegas'ın muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere bakıyorum.

Süite giriyorum, Jameson'a dönmeden önce birkaç dakika manzaraya bakıyorum. "Hayır. Şimdi gitmek istiyorum."

Çantalarımızı yatak odasına götürüyor ve ben de çatı katına bakıyorum.

Terasta manzaradan en iyi şekilde yararlanan dirsekli bir havuz, sauna, masaj odası, spor salonu, on iki kişilik yemek, on iki kişilik bar, buhar duşu, iki yatak odası ve beni çağırın jetli derin küvetlerle sonsuz mermer ve zenginlik.

"Yazın seni buraya geri getireceğim," diyor Jameson havuzun önündeki pencerede bana katıldığında. "O zaman burada yüzmekten keyif alırsın."

Ona gülümsüyorum. "Çok isterim."

Telefonu çalıyor ve ekrana baktığında küfrediyor. "Buna bakmam lazım," diyor ve telefonu kulağına götürüp uzun yemek masasına doğru yürüyor, elindeki dizüstü bilgisayarı bırakıp telefona bakmak için oturuyor.

Bugün işimi kontrol etme fırsatım olmadı. Daha doğrusu kontrol etmek istemedim. Bu benim için alışılmadık bir durum. Acil bir şey olsa Kimberly arardı, bu yüzden buraya gelirken rahatlama fırsatı buldum. Birkaç saat uyudum ve sonra bir süre kitap okudum. Çoğunlukla babamı ve ailem ve ailemdeki yerim hakkında her zaman düşündüğüm her şeyin doğru olmadığını düşündüm. Uçuşun sonuna doğru bulmaca kitabımı çıkardım ve Jameson'ın yardımıyla bir bulmaca tamamladım. Bulmaca çözmeme yardım etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

O telefonla konuşurken telefonumu kontrol ettim ve Vanessa'dan bir e-posta buldum. Annesiyle birlikte işten uzak kaldığı süre boyunca ondan haber alamamıştım ve bu e-postayı aldığıma şaşırdım. Ne de olsa bugün Noel günü.

E-postayı okurken düşüncelerim yavaşlıyor. Jameson'ın şirketinin hisse fiyatlarında bu hafta yaşanan düşüşle ilgili bilgi göndermiş. Ayrıca, Jameson'ın benimle olan evliliği nedeniyle mercek altına alınması gerektiği, çünkü şirketimde keşfettiklerim konusunda şeffaf olmama rağmen, kullandığım fabrikaların farkında olduğum ve sadece mecbur kaldığım için itiraf ettiğim yönündeki anlatıyı satan çeşitli haber makalelerinin bağlantılarını da ekledi. Anlatıya göre Jameson da benim kadar dürüst değil ve ona güvenilmemeli.

Vanessa'ya mesaj atarken bir yandan da bu hikayelerin yol açtığı kötü hisleri durdurmaya çalışıyorum. Kendi şirketime o kadar odaklanmışım ki başka pek bir şeyle ilgilenme fırsatım olmadı, bu yüzden bu haberleri kaçırdım.

Adeline: Bana bu bilgiyi gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Sen ve annen nasılsınız?

Vanessa: Ben iyiyim. Annem iyi. Bu hafta meşgul olduğun ve ben de normalde yaptığım güncellemeleri yapamadığım için bu hikayeleri görmemiş olabileceğini düşündüm.

Adeline: Onları görmemiştin, bu yüzden ilettiğin için teşekkür ederim. Vanessa: Birkaç gün içinde görüşürüz. Umarım iyisindir.

Adeline: Benim için endişelenme. Sadece annene odaklan.

Jameson telefon görüşmesini bitirdikten sonra bana dönerek, "Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyor.

Süitten çıkıyoruz ve mezarlığa gitmek için arabaya gidiyoruz. Jameson'ın şirketi hakkında beynimde dönen tüm düşünceleri bir kenara itiyorum, böylece burada olmamızın nedenine odaklanabiliyorum.

Babama.

Strip'ten yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir mezarlıkta gömülü. Annemden onun hakkında bildiğim tek şey, bu yıl elli beş yaşına basacağı; bildiği bir ailesi olmadığı; Vegas'ta büyüdüğü, bu yüzden onu buraya gömdüğü; ve bir şarkıcı-söz yazarı olduğu, ancak hiçbir müziğinin kaydedilmediği.

"Ne düşünüyorsun?" Mezarlığa giderken camdan dışarı bakarken Jameson soruyor.

Ona dönüyorum. "Gabriel'in babam hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini istediğimi."

"Zaten bunun üzerinde çalışıyor."

Bunu zaten tahmin etmiştim ama emin olmak istedim. "Teşekkür ederim." "Bugün Sabrina'dan haber aldın mı?"

"Hayır, umarım da almam." Dilimin ucuna gelen kelimeleri ona söylemiyorum çünkü bırakın söylemeyi, düşünmek bile çok yanlış geliyor.

Sanırım ailemle işim bitti. Ama bunu kim yapar ki?

Kim onları doğuran, büyüten, onlarla birlikte büyüyen insanlardan uzaklaşır?

Bu doğru gelmiyor, ancak dönüp dolaşıp geldiğim tek nokta onlar tarafından sevilmediğim, o halde neden kalayım ki? Kan bağı olmak

Bir insanın kötü muamele görmeyi ya da olması gerektiği gibi sevilmemeyi kabul etmesi anlamına gelir.

Mezarlığa varıyoruz ve babamın mezarını ararken Jameson elini sırtıma koyuyor. Yerini bulmak uzun sürmüyor ve yaklaştıkça kendimi yavaşlarken buluyorum.

Jameson yavaşladığımı hissedince elini sırtımda gezdiriyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Bunu tek başına mı yapmak istiyorsun?"

"Hayır."

Mezara bakıyorum, etrafını saran yabancı otları gözümün önüne getiriyorum. O yabancı otlara bakarken kalbim acıyor ve babamın bir daha asla bakımsız bir gün geçirmeyeceğine dair sessizce söz veriyorum.

Jameson'a dönüp bakıyorum. "Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

Uzanıp elimi tutuyor. Sıkıca kavrayarak yolun geri kalanında benimle birlikte yürüyor.

"Sence annem onu hiç ziyaret etmiş midir?" Beş dakika boyunca mezar taşının önünde durup tekrar tekrar okuduktan ve hiç tanımadığım bu adamı düşündükten sonra soruyorum.

Sorum Jameson'ın cevaplayabileceği bir soru değil. Aslında bu onun için bir soru bile değil çünkü annemi çok az tanıyor. Bu sadece benim sesli düşünmem. Ama yine de bana ihtiyacım olanı veriyor. "Umarım öyledir. Onu, ondan bir çocuk sahibi olacak kadar sevdi. Ona kendi tarzında değer verdiğini hayal ediyorum."

Anlamaya bile yaklaşmadığım bir nedenden ötürü, cevabı beni ağlatıyor. Dün gece annemle yaptığım telefon görüşmesini düşünüyorum. Babam hakkında konuşurken sesi farklı geliyordu. Bir erkek hakkında konuşurken hiç olmadığı kadar farklıydı.

Sanırım Jameson haklıydı. Sanırım babamı seviyordu. Ve sanırım onu ziyaret etmiş olmalı. Umarım öyledir.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Bir saat kaldık.

Jameson tüm bu süre boyunca elimi tutuyor ve ihtiyacım olan her şeyi anlatmama izin veriyor.

Babam hayatında mutlu muydu?

Hayalleri neydi?

Annemle evlenmek istiyor muydu?

Öldüğü araba kazasının sebebi neydi?

Ölmeden önce annemin adımı seçmesine yardım etti mi?

O kadar çok sorum var ki, zihnimin hepsini sığdırması mümkün değilmiş gibi geliyor.

Jameson sorduğum her soruyu sabırla dinliyor. Acaba önümüzdeki on bir ay boyunca dinlemek zorunda kalacağı daha pek çok sorum olduğunun farkında mı?

Ayrılmaya hazır olduğumda ona dönüp son bir soru soruyorum. "Babanı ziyaret ediyor musun?"

Yüz hatları sertleşiyor. "Hayır."

Vereceği cevabın bu olacağını düşünmüştüm. Başka bir şey de beklemiyorum ama "Annem ziyaret ediyor ve nedenini bir türlü anlayamıyorum" diye ekleyerek beni şaşırtıyor.

Bir an için kendimi onun yerine koymaya çalışarak düşünüyorum. "Ne sıklıkla gidiyor?"

"Yılda bir kez, ölüm yıldönümünde." "Ona nedenini sordunuz mu?"

"Hayır. Babam hakkında konuşmuyoruz." "Neden?"

"Onun hayatımızda yeri yok." Bu adam.

Güçlü, kuvvetli ve bazen taştan yapılmış, ama tüm bunların altında hiç dokunulmamış, hiç bakılmamış, hiç ilgilenilmemiş yaralar var.

"Hayır, ama bir zamanlar annenin hayatında büyük bir yeri vardı. Belki bu konuda onunla konuşmana ihtiyacı vardır. Belki de kapanış için onu ziyaret ediyordur."

Şakağındaki damar nabız gibi atıyor. "Bu kapanışı yapmak için on altı yılı vardı."

"Kederin zaman çizelgesi yoktur, Jameson."

Damar daha fazla atıyor. "Yas tutacak bir şeyi yoktu. Onsuz hepimiz daha iyiydik."

"Bunu anlıyorum, ama başka şeylerin yasını tutuyor olabileceğini hayal ediyorum. Babanızın ölümü, oğullarının onları seven bir babaya asla sahip olamayacaklarını ona gerçekten hissettirmiş olabilir. Belki de daha önce bu konuda bir inkâr yaşamış ya da değişmesini ummuş ve dua etmiş olabilir. Aile hayallerini kaybetmenin yasını tutuyor olabilir. Kendisi ve oğulları için bir aile kurmak için çok fazla zaman, enerji ve sevgi harcamıştı. Bunun gitmesine izin vermek zor olmalı." Gözlerini arıyorum. "Bu

duygularını sizinle paylaşmasına izin vermeniz ona yardımcı olabilir. Ve bu sana da yardımcı olabilir."

Bunu birkaç dakika düşündükten sonra sonunda "Göreceğiz" dedi. Bana soru sorarcasına baktı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"İçeride mi yemek istersin yoksa dışarıda mı?"

"Dışarı çıkmak istemiyorum." Vegas Noel günü benim için çok yoğun. Ayrıca, kendimi ham hissediyorum; bu gece sadece sarılmak ve dünyanın varlığını unutmak istiyorum.

Benimle arabaya kadar yürüyor ve yirmi dakika sonra otele geri dönüyoruz. Jameson yolda iki telefon alıyor ve anladığım kadarıyla ikisi de yatırımcılardan gelen ve yatıştırmak için çok çalıştığı endişeleri olan telefonlar.

Çatı katına ulaştığımızda bir telefon daha alıyor. Özür dileyerek bana bakıyor ve "Ben buna cevap verirken yemek sipariş edebilir misin?" diyor.

"Canın ne yemek istiyor?"

"Herhangi bir şey. Sen seç."

"Tamam."

Terasa çıkıyor ve dışarısı soğuk olmasına rağmen telefon görüşmesini orada yapıyor. Bu konuşmaları benim duymamı istemediğini düşünmeden edemiyorum. Arabada telefonla konuşurken de bu izlenimi edinmişim, şimdi de ediniyorum.

Kahyayı arayıp akşam yemeği için Pad Thai sipariş ettim. Jameson'ın en sevdiği yemeklerden biri ve ben de yemekten gerçekten keyif almaya başladım.

Benimle yemek yemedi.

Telefon üstüne telefon alıyor ve gece geç saatlere kadar masada oturup dizüstü bilgisayarında çalışıyor.

Shantel akşam 21:00 sularında bana mesaj atarak dün bahsettiği programımızdaki çakışmayı düzelttiğini bildiriyor.

Shantel: Jameson'ın artık seninle birlikte o kulüp partisine katılabileceğini bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Adeline: LOL. Bu habere çok sevindim.

Shantel: Sevineceğini biliyordum.

Adeline: Mutlu Noeller, Shantel.

Shantel: Noel'i kutlamıyorum ama teşekkür ederim. Tek başıma harika bir gün geçirdim, ancak bir dahaki sefere kocanız iş fırtınasının ortasındayken şehri terk etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verirse, lütfen ona Vegas'a eğlenceli bir gezi yapmanın geçerli bir neden olmadığını söyleyin.

Bu. Ayrıca, eve döndüğünüzde onu zor göreceğiniz için şimdiden özür dilerim, ancak yarın o toplantılar için müsait olmaması nedeniyle bu kaçınılmazdı. Lütfen bunların hiçbirini bana karşı kullanmayın.

Jameson'ın Vegas'a eğlence için geldiğini mi düşünüyor? Onu düzeltmeyeceğim. Bu bana düşmez.

Adeline: Sana karşı hiçbir şey tutmayacağım. Harika bir gün geçirdiğini duyduğuma sevindim.

Onunla mesajlaştıktan sonra banyodaki derin küvete giriyorum. Fıskiyeleleri açıyorum, arkama yaslanıyorum, başımı dinlendiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Burası cennet gibi ve burada uyumayı düşünüyorum.

Burada bir saat kadar kalıyorum. Sonra vücudumu nemlendiriyorum, pijamalarımı giyiyorum ve bir süre kitap okumak için yatağa giriyorum.

Düşüncelerim babam ve Jameson arasında gidip geliyor. Vegas'a gelebilmek için zorladığı toplantıları merak etmekten kendimi alamıyorum. İş yerinde milyonlarca baş ağrısı varken gelmesinden bahsetmiyorum bile.

Gece yarısı hala bu sorulara takılmışken onu aramaya çıkıyorum.

Onu oturma odasının köşesindeki deri koltukta oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışırken buluyorum. Beni duyunca başını kaldırıyor ve ben ona doğru yürürken dikkatle izliyor.

Bakışları kolaylıkla en derinlerime ulaşıyor. Sıcaklıkla. İhtiyaçla.

Her yerde hissediyorum.

"Uyuyamıyor musun?" diye soruyor yaklaştığımda.

Dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve onu kucağından alıp başka bir sandalyeye taşıyorum.

"Hayır." Kucağına sürünüyorum, bir kolum boynuna dolanırken diğer elimle yüzünü tutuyorum.

Gözleri benimkilere yapıştı.

"Seni özlüyordum," diyorum ağzımı onunkine yaklaştırmak için. "Buna ihtiyacım vardı." Ağzım onunkinin üzerine kapanıyor, böylece istediğim öpücüğü alabiliyorum.

O da beni öperken Jameson'ın alametifarikası olan o hırıltılı ses içimde titreşiyor. Ellerinden biri kışımın üzerinde kayarken diğeri belimin etrafında kıvrılıyor.

Bununla ilgili her şey doğru hissettiriyor.

Her şey.

Bugün onunla buraya uçmaktan, onunla babamın mezarını ziyaret etmeye, kucağındaki bu öpücüğe kadar her şey.

Ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğim bir şey var ki o da onunla daha fazlasını istediğim. Çok daha fazlasını.

Öpüşmeyi bitirdiğimde yüzümü ona yakın tutuyorum ve "Yatağa gelmene daha ne kadar var?" diye soruyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıyor, beni kaldırıyor ve yatak odasına götürüyor.

Beni yere bırakıyor ve bakışlarını göğsüme indirerek pijamamın düğmelerinden aşağı doğru inmeye başlıyor. Yavaş çalışıyor, bunu daha önce hiç yapmadığımız kadar yavaş. Sanki düğmelerden büyülenmiş gibi.

"Bunu sadece başımın üzerinden kaldırarak çok daha hızlı yapabileceğini biliyorsun, değil mi?" Düğmelerine uzanırken söyledim. Ne yazık ki gömleği başımın üzerinden kaldırılamıyor.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Beklentinin tadını çıkarıyorum."

Bu dört kelime içimde en iyi şekilde kıvrılıyor.

"O zaman da öyleydin," diyorum düğmelerini iliklerken, her ne kadar söylemek istediğim şey 'acele et' olsa da.

Dudakları pek çok güzel şey vaat eden bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sana tahrik olduğunda ne kadar seksi olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır. Sen söylemelisin."

Düğmelerimi bitirip üstümü çıkarırken bana yine o seksi gülümsemesinden veriyor. İçime giriyor, bir göğsümü avuçluyor ve parmaklarını saçlarıma uzatıyor. Yüzünü eğerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Gözlerim üzerindeyken çok seksi oluyorsun."

Emin olamıyorum ama bunun üzerine inlediğimden neredeyse eminim.

Bana tekrar baktığında Jameson'ın gözlerindeki yeni seviye sıcaklık, yaptığım her şeyi beğendiğini söylüyor.

Gömleğini üzerinden çıkarırken ağzı benimkine yapışıyor. Yavaştan hızlıya doğru hareket ediyoruz.

Kollarımız, ellerimiz, ağzımız, sürtünmemiz ve kutsal-cehennem-seksimizin-daha-iyi-olabileceğini-düşünmüyordum-ama-öyle.

Üzerimdeki tüm kıyafetleri yırtıyor. Ben de onunkileri yırtıyorum.

Sonra beni yatağa yatırıyor, bacaklarımı iki yana açıyor, ağzını klitorisime dayıyor ve ben sırtımı eğip çarşafı kavriyorum ve ona sevdiği inlemelerden daha fazlasını veriyorum.

Beni defalarca yaklaştırıyor ve sonra beni geri çekiyor, çaresizce istediğim boşalmayı bulmama izin vermiyor. Bu hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir zevk.

Devam edemediğimde saçlarını kavırıyorum ve "Beni hemen boşalt" diye yalvarıyorum.

Jameson yalvarmamdan hoşlanıyor, şimdi de farklı değil. Her zaman beni doyamayacağım bir yoğunlukla becermesi için ona ilham veriyor.

Yüzünü kaldırıyor ve vücudumda yukarı doğru hareket ediyor. Bacaklarımdan birini tutarak kaldırıyor ve omzuna yaslıyor. Sıkı sıkı tutarak içime doğru itiyor.

Oh.

Tanrım.

Tanrım.

Evet.

İyi bir ritim buluyor ve ben de sıkıca tutunuyorum.

Boşaldığımda haykırıyorum. Ağzımdan hangi seslerin çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok; sadece Jameson'ın beni o kadar iyi becerdiğini biliyorum ki çok fazla gürültü çıkıyor. O seslerin hiçbirinden pişman değilim.

Neredeyse benden hemen sonra geliyor, içimde normalden daha uzun süre kalıyor.

Sonunda çekildiğinde, dudaklarıma bir öpücük konduruyor, orada kalıyor, gözleri gözlerimi arıyor ve sırt üstü dönüp beni kollarına çekmeden önce "Çok seksi," diyor. Seksten sonra hiç yapmadığı bir şey.

Yan yatıp ona doğru kıvrılıyorum ve teninde daireler çizerken başımı göğsüne yaslıyorum.

"Hisse fiyatın düştü" demeden önce birkaç dakika sessizlik içinde uzandık.

Bir an durdu. "Evet."

"Benim yüzümden."

Bu sefer duraksamıyor. "Hayır, bunun nedeni iş dünyasında yeri olmayan saçmalıklar."

"Evet ve bu saçmalıkların hepsi benim yüzümden."

"Hepsinin seninle ilgisi yok. Yönetici ekibimden biri, yatırımcılarımı endişelendiren bir bilgi sızdırdı."

"Ama benimle bağlantılı olmanın sana bir faydası yok, değil mi?"

"Hayır, ama bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Ben hallediyorum." Ses tonu bana bu soruya gerçekten cevap vermek istemediğini söylüyor.

"Jameson-"

"Hayır," diyor öyle kararlı ve öyle kesin bir şekilde ki onunla bir daha tartışmayacağımı biliyorum. "Bu konuşmayı yapmayacağız."

Ona sarılmak için hareket ediyorum. Eğilip onu öptükten sonra usulca, "Seni incitmekten nefret ediyorum," diyorum.

Boynumun arkasını kavırıyor ve ağzımı tekrar kendine çekiyor. Beni öpmek için zaman ayırdıktan sonra, "Bu beni incitmiyor, Adeline" diyor.

Olduğum yerde kalıyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, bunu zorlamakla olurluna bırakmak arasında gidip geliyorum. Sonunda, bırakıyorum.

"Bugün beni Vegas'a getirdiğin için teşekkür ederim. Bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim."

"Yapabilirdin. Tanıdığım tüm kadınlardan daha güçlüsün."

"Bazen güçlülerin bile birine yaslanmaya ihtiyacı olur Jameson. Bugün sırtımı sana dayadığım için minnettarım."

Gözlerindeki bakışta ve beni yatağa geri götürüp yanına yatırışında, ona sıkıca sarılışında, bu konuşmadan etkilenmeye alışık olmadığı bir şekilde etkilendiğini düşündüren bir şey var.

Ve tüm varlığımın el üstünde tutulduğunu hissetmemle ilgili bir şey, bunu olması gerekenden çok daha fazla sevdiğimi düşündürüyor.

Jameson

A Deline: Bu gece annene giderken ofisine uğrayabileceğimi düşündüm.
Jameson: Çünkü?

Adeline: Çok çalışıyorsun ve bir molaya ihtiyacın var. Sana bir mola verebilirim.

Jameson: Ben zaten eve gidiyorum.

Adeline: Taco Salı'ya mı geliyorsun? Gelemeyeceğini sanıyordum.

Jameson: Evet, ama seni becermek için eve geldiğimden anneme geç kalacağız.

Adeline: Düşünce tarzını sevdim.

Jameson: On dakika içinde orada olacağım. Kendini benim için hazırla.

Adeline: İlerisi için, bu son beş kelime benim için işe yarıyor.

Onları sık sık kullanmalısın.

Sikeyim.

Bu kelimeleri ya da benzerlerini ne kadar sık kullanmak istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Hudson'dan bir mesaj geldi.

Hudson: JRO konferans hesaplarımızı hedef alıyor. Leroy onlara başarılı olmaları için gereken her şeyi verdi.

JRO Hotels hala bizi iflas ettirmeye niyetli bir rakip.

Leroy geçen hafta *Times*'a bilgi sızdıran yönetici. Vegas'tan döndüğümde onu kovdum. Rakibimize müşterilerimizi çalmak için ihtiyaç duydukları bilgileri verdiyse, yeterince erken olmadığı açık.

Konferans hesaplarımız milyarlarca dolar değerinde. Bu hesapların hiçbirini kaybetmeyi göze alamayız.

Jameson: Gabriel işe yarar bir şey buldu mu?

Hudson: Sadece bir şeyi kontrol ediyor. Önümüzdeki yarım saat içinde seni arayacak.

Max beni eve bırakırken pencereden Manhattan'a bakıyorum. Düşüncelerim işten Adeline'a kayıyor. Geçen hafta Vegas'a yaptığımız geziden beri düşüncelerimi o tüketiyor. Sadece işi düşünmem gereken bir zamanda, saatlerimi ona ayırıyorum.

Annesinin ona babası hakkında yalan söylediğini öğrendiğinden beri duygularını gözden geçiriyor ve bununla mücadele ediyor. Gabriel ona babası hakkında bulduğu bilgileri verdi ve o da babasını, gittiği okulları, arkadaşlarını, çalıştığı yerleri ve Gabriel'in notlarında yer alan diğer tüm küçük şeyleri araştırmak için zaman harcadı. Her gece eve geldiğimde o gün Gabriel, annesi ve kız kardeşi hakkında düşündüğü yeni şeylerle karşılaşıyorum. Bazı geceler eve gece yarısından önce varamıyorum ve onu karanlıkta uzanmış konuşmayı beklerken buluyorum. Ve bu hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

Shantel bana mesaj atıp düşüncelerimi böldü.

Shantel: Artık *Wanton*'ın gururlu sahibisin. Bir kadın dergisine sahip olacağımız günü hayal bile edemezdik ama işte buradayız.

Jameson: En kısa zamanda genel yayın yönetmeniyle bir toplantı ayarla.

Shantel: Programının çoktan dolduğunun farkındasın, değil mi?

Jameson: Umurumda değil. O editörle bir toplantı istiyorum.

Shantel: Doğru. Tamamdır. Yeni bir Jameson üzerinde çalışmaya başlayacağım. Fazladan çaba harcamadan iki kat daha fazla iş yapabilen biri. Senin gibi.

Max garajıma girdi ve arabayı park etti. Gabriel aradığında neredeyse asansöre varmışım.

"Bana bunu sonsuza dek bitirecek bir şeyin olduğunu söyle," diyorum cevap verdiğimde. Bu lanet olası JRO sorununu hallettiğimizi sanıyordum ama bu pislikler yine üstüme gelmeye devam ediyor.

"Evet. Huntington hissedarlarına kazançlarını olduğundan fazla gösteriyor. Bu yolla milyonları cebe indiriyor."

Huntington, JRO Hotels'in CEO'su. Ezmekten büyük keyif alacağım bir orospu çocuğu.

"Başka bir şey var mı?"

"E-postamda her şeyi ayrıntılı olarak anlattım. Ayrıca, sonunda Adeline hakkındaki son dedikoduların izini sürmeyi başardım. Kız kardeşinden kaynaklanıyor."

Tanrım.

Yine de bu beni şaşırtmadı. Görüşmeyi sonlandırdık ve Hudson'ı aradım.

"Gabriel'in e-postasını okudun mu?"

diye sordum. "Evet."

"Bu saçmalığa bir son ver. Bu bilgiyi ortaya çıkar." Huntington'ın yaptığı sahtekârlık ortaya çıkınca JRO'nun çökmesi uzun sürmez.

"Hallediyorum."

Telefonu kapattıktan sonra asansöre adım atıyorum ve Gabriel'in bana Sabrina hakkında verdiği bilgilerle nasıl ilerleyeceğimi düşünüyorum. İlk içgüdüm bunu Adeline ile paylaşmak. Bana göre, bir insan bir hareket tarzına karar vermek için ne kadar çok bilgiye sahip olursa o kadar iyidir. Ancak Adeline ailesi yüzünden çalkantı içinde. Noel'den beri kız kardeşinden haber alamadı ve Sabrina'yı hayatından çıkarma düşünceleriyle savaştığını biliyorum.

Kız kardeşi onun kalbini kırdı ve ben daha da fazla kırmak isteyip istemediğimden emin değilim.

Çatı katına ulaşıyorum ve Jeff'le konuştuktan sonra koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum. Adeline'ı banyosunda, makyaj masasındaki aynaya yaslanmış, çenesindeki bir şeye gözlerini kısıarak bakarken buluyorum.

Arkasına geçip ellerimi kalçalarına koyuyorum ve aynada onu izliyorum. Çenesiyle ne yaptığını bir türlü anlayamıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve "Az önce lanet olası bir çene kılı buldum" derken gözleri açılıyor. Gözleri biraz daha açılıyor. "Otuz yaşındayım. Bu yaşta böyle bir şey nasıl olabilir?"

Dudaklarım titriyor. "Senin çenende kıl yok ki."

Gözler daha çok açılıyor. "İstiyorum." Çenesine vuruyor. "İşte burada. İnanın bana, siz erkeklerin kadınların neler yaptığı hakkında en ufak bir fikriniz yok."

içinden. Çene kılı!"

Kot pantolonunun düğmesini bulmak için kollarımı ona doluyorum. Düğmeyi açarak, "İnan bana, yüzünü çene kılı olmadığını bilecek kadar inceledim" diyorum.

Bu onu sakinleştirdi.

Fermuarını indiriyorum ve elimi külotunun içine sokuyorum. Klitorisinin etrafında döndüğümde çıkardığı ses, asla duymak istemediğim bir ses.

Elini ön koluma doluyor, onu ıslattığım her an daha da sıkıyor.

İki parmağımı içine sokuyorum. "Sözleşmemizi yeniden müzakere etmeliyiz." Ben derinlere uzanırken dudağını ısıyor. "Neden?"

Boynunun yan tarafını öptüm. "Seni bir daha asla üzerinde kıyafet olmadan bir dergi kapağında görmek istemiyorum." Shantel'e bu hafta satışa çıkan sayıdan bulabildiği her nüshayı aldardım. Derginin dijital formatta da satılıyor olması beni memnun etmedi.

Hafifçe eğildi, başını eğdi ve kendini tutmak için ellerini makyaj masasına koydu. Benimle tartışırken nefesleri daha hızlı geliyor, "Üzerimde kıyafetlerim vardı."

Boynuna daha fazla öpücük kondururken içindeki parmaklarım daha hızlı çalışıyor ve onu hafifçe ısıyorum. "Zar zor giyiniktin."

Kıçını sikime doğru geri itiyor. "Dramatik olma. Hiçbir şeyi yeniden müzakere etmiyorum. Tenimin sergilenmesine katlanmayı öğrenmen gerekecek."

Parmaklarımı daha sert sokuyorum. Bunu asla kabullenemeyeceğim bir yere geldim. "Bir noktada, seni tenini sergilerken fotoğraflayacak dergiler tükenecek."

Başını kaldırıyor ve aynada gözlerimi buluyor. "Ne demek istiyorsun?" Ses tonundan noktaları çoktan birleştirdiğini anlıyorum.

Yüzünü kavriyorum ve ağzımı ona yaklaştırabilmek için yana doğru çeviriyorum. Onu öpüyorum.

Onu hiç öpmediğim kadar sert.

Öpüşmeyi bitirdiğimde yüzünü tutmaya devam ediyorum. "Artık *Wanton*'un sahibiyim ve gerekirse tüm dergileri satın almakta tereddüt etmem."

Tekrar kolumu kavradı. "Almadın."

"Aldım."

"Aman Tanrım, Jameson." Boşalırken inliyor, amı parmaklarımı sıkıyor, beynimin kapanmasına ve vücudumun ıslanmasına neden olacak şekilde ıslanıyor

kontrolü ele almak için.

Kotunu ve külotunu yırtıp indirirken "Siktir," diye törpüledim. Onu eğmek için elimi sırtına bastırıyorum.

Kalçalarını kavradım.

Ve sikimi içine sokuyorum.

Bunu yeterince hızlı ya da yeterince sert yapamıyorum. Tek istediğim Adeline.

Onun içinde olmak.

Ona dokunmak.

Onu koklamak.

Tadına bakmak.

Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaç bu. Bana o kadar mükemmel uyuyor ki.

Seks.

Bir ileri bir geri.

Günden güne.

Her şey.

"Oh, Tanrım," diye bağıyor.

Kendimi onun içinde daha derine sokuyorum ve klitorisine ulaşıyorum. Orgazm oldu.

İtmeye devam ediyorum.

Sonra son bir sarsıntıyla boşalıyorum.

İçinde kalıyorum ve mırıldanmadan önce boynunun arkasına bir öpücük bırakıyorum, "Hala sana verdiğim parfümü asla kullanmayacağını mi düşünüyorsun?"

"Evet" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Hay sikeyim.

Bunu hep onunla yapmak istiyorum.

Ondan ayrıldım ve onu kendime çevirdim. "Sana bunu giydirmenin bir yolunu bulacağım.

"

Eğilip beni öperken gözlerinin içi gülüyor. "Ne kadar zamandır Bana patronluk taslayamadığın için inkârının devam edeceğini mi sanıyorsun?"

"Ben inkarla uğraşmam."

Yüz hatlarını seksi bir bakış dolduruyor. "İnkârını bile inkâr ediyorsun." Dudakları yine benimkileri okşuyor. "Çöküşünü izlemekten zevk alacağım."

Beni nazikçe itiyor. "Şimdi, gidip yememiz gereken tacolarımız var, bu yüzden hazırlanmam için beni yalnız bırakmalısın."

"Hazırsın."

Bana bilgisiz bir erkek olduğumu düşündüğünü gösteren bir bakış atıyor. "Az önce beni becerdin. Tamamen içimdesin ve üzerimdesin. Artık hazır değilim. Ve"-gözleri genişliyor-"Almam gereken bir çene kılım var."

Beni banyodan kovdu. Duş aldı ve hazırlandı.

Adeline'a kız kardeşinden bahsedip bahsetmemeyi tekrar düşünürken duş alıp üstümü değiştiriyorum.

Yatak odasında bana katıldığında hala bu konuda bir karara varmamıştım.

"Kolyemi taşımama yardım eder misin?" diye sorarak yanıma geliyor.

Arkasını döndüğünde kolyesini alıyorum. Boynuna taktıktan sonra ellerimi beline doluyor ve ona doğru eğiliyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim" diye nefes verirken elleri ellerime geliyor.

Henüz boynunu öpmüştüm ki yatak odasının kapısından Bill'in sesi duyuldu. "Böldüğüm için üzgünüm ama bir dakikaya ihtiyacım var Jameson."

Gözlerindeki onayı fark ederek ona bakıyorum.

Adeline elimden kurtuluyor ve gülümseyerek Bill'e bakıyor. "Çabuk ol yoksa Reese's'e tek başıma gideceğim. Açlıktan ölüyorum çünkü kocam ellerini kendine saklayamıyor."

Bununla birlikte yatak odasını terk etti.

Gözlerimi onun kışından ayırmak için mücadele ediyorum, ama yapıyorum. "Ne var ne yok?" Ofisime girerken Bill'e soruyorum.

Şirketini götürmeyi düşündüğü yeni bir yönden bahsediyor ve fikri hakkındaki düşüncelerimi soruyor. İsteddiği dakikadan daha uzun süre bu konu hakkında konuşuyoruz. Normalde olduğu gibi sadece ona odaklanmak yerine, Adeline'i ve onun aç olduğu gerçeğini düşünerek dikkatim dağılıyor.

Bill, tam olarak takip edemediğim bir şeyi detaylandırırken cümlelerin ortasında duruyor. "Adeline'in yanına dönmek istiyorsun." Bu bir soru değil. Bu bir gözlem. Doğru bir gözlem.

Başımı salladım. "Evet."

Gülümsüyor. "Bunu yarın konuşuruz. Öğle yemeği için müsait misin?"

"Shantel'e programımı değiştirmesini söylerim, böylece olurum."

Onu dışarı çıkarırken elini omzuma koyuyor ve beni yavaşlatıyor. "Senin adına sevindim oğlum."

Adeline'a veda edip asansöre binene kadar bunu tam olarak algılayamıyorum. Çıkarken bana attığı bakış, bilmem gereken her şeyi anlatıyor: Bill'in artık evliliğimle ilgili hiçbir şüphesi yok.

Yalnız kaldığımızda Adeline başını kaldırıp bana bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki aynı yatak odasını paylaşmamız konusunda ısrar ettiğinde çok ileri gittiğini düşünmüştüm ama Bill'in bunu kontrol etmesi konusunda haklıydın."

"O hafife alınacak bir adam değil."

"Artık bunu biliyorum." Gömleğimi tuttu. "Tamam, kıçını kaldırıp arabaya gitmen ve beni yemeğe götürmen gerek. Belki arabayı sen kullanırsan, bu gece seninle bazı riskler almaya ikna olabilirim."

SONRAKİ İKİ GÜN arka arkaya toplantılarla meşguldüm. Geçen hafta Adeline ile Vegas'a gitmek için ertelemek zorunda kaldıklarım. Perşembe öğleden sonra geç saatlerde, üzerinde çalışmaya başladığımızdan beri bize büyük sıkıntılar yaşatan bir otel ve perakende geliştirme projesindeki ortaklarım Ashton Scott ve Beckett Pearce ile toplantımı bitirdim. Yakın zamanda, tüm baş ağrılarımanın sona ereceğine işaret ettiğini umduğum bazı atılımlar yaptık.

Her şeyin üzerinden geçmeyi bitirdiğimizde, "Üç ay sonra tekrar buluşalım," dedim.

Ashton ayağa kalkar. "Nisan'da Sydney'den ayrılamam ama uçakla gelersen orada buluşabiliriz."

Beckett telefonuna bakar. "Bana uyar. Jenna'yı da getiririm. Bana Avustralya'yı ziyaret etmeyi ne kadar çok istediğini söyledi."

Takvimimi açıyorum. "Bunu yapabilirim." Ayrıca bunu Adeline'la hiç yaşayamadığımız balayına da dönüştürebilirim. Bundan ona bahsetmek için bir not alıyorum.

Shantel'den bir mesaj geliyor.

Shantel: Adeline burada. Onu görmek için vaktin var mı? Eğer ayırabilirsen on beş dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Jameson: Ona beş dakika içinde çıkacağımı söyle.

Shantel: Ayrıca, akşam yemeği sekiz için ayarlandı. Herkese detayları e-postayla gönderdim.

Ashton ve Beckett'a bakıyorum. "Akşam yemeği rezervasyonumuz bu akşam sekiz için. Shantel ikinize de e-posta gönderdi."

İşimizi bitiriyoruz ve onlar gittikten sonra Adeline'in beklediği ofisime gidiyorum.

"Biliyor musun," diyor gözleri bana takıldığında, "bu ofiste sana yardımcı olabilirim."

"Neye yardım edebilirim?"

eliyle odayı işaret ediyor. " bazı kişisel dokunuşlar ekleyerek. Cidden Jameson, sen bu odada bile değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Çok mantıklı konuşuyorum."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Beni aydınlatman gerekecek. Ve eğer konuya hızlıca girebilirsek, bu iyi olur." Bu öğleden sonra bazı saatlerim çifte dolu. Bırakın bunun için ayırdığımız ekstra zamanı, onun istediği on beş dakika için bile zamanım yok.

"Sabırsız Jameson'ın bugün binada olduğunu görüyorum."

Sabırsızlığımı dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. "Adeline."

"İyi," diye mırıldandı. "Sadece burada senden daha fazla dokunuş görmek istediğimi söylüyorum. Belki annenin bir fotoğrafı. Ya da Hudson'la bir fotoğrafınız. Belki de senin seçmediğini bildiğim bu sıkıcı lamba yerine gerçekten sevdiğin bir lamba."

Lambaya bir göz attım.

Haklı; onu ben seçmedim ve sevmiyorum.

Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Sen bir lamba seç, ben de bunu değiştireyim." "Hayır. Seni alışverişe götüreceğim ve kendin için bir tane seçebilirsin." Tanrım.

"Alışverişe gitmiyoruz."

"Gidiyoruz. Şimdi karar verdim. Yeni bir lamba ve fotoğraf çerçeveleri bulacağız."

Bunu görmezden gelmeyi seçiyorum, çünkü bu bugün için vaktim olan bir tartışma değil, ya da onun kolayca vazgeçebileceği bir tartışma, "Neden buradasın?" diyorum.

"Sana bir şey danışmak istedim." Ona duymayı beklediğimi belirten bir bakış attığımda devam ediyor. "Londra'daki genişlemem beklediğimden daha hızlı ilerliyor ve ekibim bu süreç boyunca orada daha fazla zaman geçirmemi önerdi."

"Bu mantıklı."

"Evet." Duraksıyor. "Daha fazla zaman derken, önümüzdeki birkaç ay boyunca zamanımın çoğunu orada geçirmem gerektiğini düşünüyorlar. Bu yüzden ben de

Evliliğimiz için uygun olduğundan emin olmak için sana danışmak istiyorum." "Oraya taşınmak mı istiyorsun?"

"Evet. Sadece birkaç aylığına."

Düşünürken başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bu işe yaramaz."

Alnı kırışıyor. "Neden olmaz?"

"Çünkü bu evlilik ancak birlikte yaşarsak yürür."

"Tamam, bu konuda ne demek istediğini anlıyorum ama birbirimizi düzenli olarak gördüğümüz sürece evliliğin yürüyebileceğine eminim. Ben seni ziyaret etmek için New York'a uçabilirim, sen de beni ziyaret etmek için Londra'ya uçabilirsin."

"Bu yeterli değil. Bill onaylamaz."

"Belki de bu teoriyi test edebiliriz. Belki sohbet sırasında konuyu açarız ve bu şekilde onun hakkında bir fikir ediniriz."

"Bu teoriyi test etmiyoruz."

"Ne yani, işlerin nasıl olacağına karar veren kişi olmaya geri mi döndük? Ve ben de buna uymak zorunda mıyım?"

"Hayır, ama mantıklı kararlar almak zorundayız."

"Bu karar mantıklı Jameson. Sadece zihnini buna açman gerekiyor."

"Zihnim her şeye açık. Ama Bill'in artık evlilikle ilgili hiçbir şüphesi yok ve ben de bunun böyle kalmasını istiyorum. Bu plan bunu mahvedebilir."

"Bill iş durumlarımızı biliyor. İş için seyahat edersem gözünü kırpacağını sanmıyorum."

"Seyahat etmekten bahsetmiyorsun. Aylarca uzaklara taşınmaktan bahsediyorsun."

"Ayrıca programa birlikte geçireceğimiz zamanı da eklemekten bahsediyorum."

Bana bir mesaj geldi. Zil sesinden Shantel olduğunu anlıyorum. Bir sonraki toplantım için beni uyardığını da biliyorum çünkü gerçekten geç kalmamam gereken bir toplantı.

"İşe yaramayacak," diyorum kararlılıkla. Bu konuda beni dinlemesi gerekiyor. Benim de bir sonraki toplantıma gitmem gerekiyor.

Dudakları düzleşti. "Benimle bu tonda konuşmandan ve beni dinlememenden hoşlanmıyorum. Bu önemli ve bir çözüm bulmak istiyorum."

"Çözüm falan yok, Adeline. Burada net bir nihai hedefimiz var ve sen de şartları kabul ederek bir sözleşme imzaladın. Şimdi bunu berbat etmeyelim."

Gözlerinde bir dizi duygu canlanıyor. GörünüŖe bakılırsa çoğunlukla öfke. Çantasını kanepeden kaptığı gibi omuzlarını geriye itiyor. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Bitti." Saatimi kontrol ediyorum. "Gitmem gereken bir toplantı var. Akşam yemeğı sekizde.

Seni almak için yedi buçuk gibi evde olurum."

"Bu gece seninle konuşursam şanslısın."

Ofisimden bir öfke bulutu ve sürmeyi bırakmasını istediğim o lanet parfümle çıktı.

Tek umudum bu gece aklının başına gelmiş olması.

Kravatımı gevşetip parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Londra'ya taşınamaz, sadece Bill yüzünden de değil.

Gitmesini istemiyorum.

Adeline

Jameson elini bacağıma koyuyor ve yakınıma eğiliyor. "Bu gece özellikle tartışmacı davranıyorsun."

Elini çekiyorum. "Ve sen özellikle götlük yapıyorsun."

İş yemeğinin üzerinden bir saat geçmişti ve ben gitmeye hazırdım. Jenna için Tanrı'ya şükür, iş ortağım. Jameson'ın iş ortağı Beckett ile evli olduğu için burada. Beni sohbetle meşgul ediyor ve Jameson'dan uzaklaştırıyor.

Tartışmacı olduğum konusunda haklı. Kendime engel olamıyorum. Ona o kadar kızgınım ki her konuda ona meydan okumak istiyorum. Sanırım kazanabileceğim bir tartışma arıyorum çünkü Londra'daki tartışmamı kazanmama izin vereceğine ikna olmadım.

Bu gece gelmeden önce evde bu konuyu tekrar açmaya çalıştım. Yine beni dinlemeyi reddetti ve bu durumun iyi sonuçlanacağını düşünmediğini söyledi.

Onun mantığını anlamıyorum. Bu işi yapabileceğimizi görebiliyorum ve Bill'in de bunu kabul edeceğine inanıyorum. Ama Jameson bu konuda konuşmaya bile yanaşmıyor. Kafam karışık ve sinirliyim ve bu duygular tartışmaya devam etmeme neden olan öfke olarak tezahür ediyor.

"Ee Adeline," diyor Ashton masanın karşısından, "İngiltere ve Avrupa'ya açılmanla ilgili bir şeyler okudum. Bu ne zaman gerçekleşecek?"

Şarabıma uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. "Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum. Önümüzdeki altı ay içinde Londra'daki amiral mağazamızı açmayı umuyorum."

"Peki Londra'dan sonra?" Beckett soruyor.

"Paris," diyorum. "Ondan sonra İngiltere'deki diğer yerlere bakacağım."

Ashton, "Sanırım bu sizin için oldukça fazla seyahat anlamına geliyor," diyor.

"Çok fazla olmamasını umuyorum. Bir süre Londra'da kalmayı düşünüyorum," diyorum.

Jameson, bir konuda son sözü söylemek istediğinde kullandığı ses tonuyla, "Hayır, çok fazla seyahat olacak," diyor.

Jenna kaşlarını çatıyor. "Orada üslenmek daha mantıklı olurdu."

"Hayır," diyor Jameson, sesi giderek koyulaşıyor.

Ona bakıyorum, gözlerinin de karardığını fark ediyorum.

Şu anda onu gerçekten anlamıyorum. Giderek yakınlaştığımızı sanıyordum. Birbirimizle uyum içinde olduğumuzu sanıyordum. Yani, geçen hafta babamın mezarını ziyaret etmek için beni Vegas'a götürdü, bunun için toplantılarını iptal etti. Sırf tenimin bu kadar çok görünmesinden hoşlanmadığı için bir dergi satın aldı.

Son birkaç haftadır yaptığımız sosyal aktiviteler ve ailesiyle geçirdiği zaman, yaptığımız her şeyin evliliğimizin gerçek olduğunu kanıtlamak için olduğunu hissettirmede. Ama bugün bana sözleşmemizi hatırlatmak için her fırsatı değerlendirdi.

Birdenbire gözümü toptan ayırmışım ve kalbimden çok fazla parça vermişim gibi geldi.

Erkekler kadınlar gibi değildir,

Adeline. Annemin sesi bana

çarparıyor. *Onlar bizim gibi*

hissetmezler. Oh, Tanrım.

Sanırım çuvalladım.

Sanırım aşık oldum.

Jameson'ın da öyle olduğunu sanmıyorum.

"Hayır," diyorum kararlılıkla, içimde bir duygu fırtınası eserken. "Çok fazla seyahat etmeyeceğim. Bir süreliğine kesinlikle Londra'ya taşınacağım."

Jameson çenesini sıkıyor ve duygularını dizginlemek için çok çalıştığını biliyorum. Bu iyi bir şey, çünkü bir dövüşe hazırım ve

kimin şahit o l d u ğ u umurumda değil. Ve her ne kadar rasyonel olarak toplum önünde bir kavgadan kaçınmak için her şeyi yapmam gerektiğini bilsem de, şu anda çok rasyonel düşünmüyorum. İşime başladığımda pek çok insan bana asla başarılı olamayacağımı söyledi.

Bana mankenlerin sadece kıyafetlerle gösteriş yapmayı bildiğini, iş yönetmeyi bilmediğini söylediler. İlk şirketimi kaybettiğimde ortaya çıkıp "Ben sana söylemiştim" dediler. Bugün bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve her şeyimi ortaya koydum. Yurtdışına açılmak bir sonraki adım ve bunu berbat etmek istemiyorum. Her şeyi denetlemek ve başarılı olmasını sağlamak için gerçekten Londra'da olmam gerekiyor.

Şirketimi korumam gerekiyor.

İlk şirketimi kaybetmek beni neredeyse mahvediyordu. Bir başkasını kaybetmeye dayanamam.

Kalbimi kaybetmeye de dayanamam.

İlk evliliğimden sonra bir daha asla vermeyeceğime yemin etmiştim ve işte tam da bunu yapıyorum.

Jenna Londra'ya taşınmamla ilgili bir şeyler söylüyor ama buna odaklanamıyorum. Jameson bana yapmak istemediğim şeyleri yapmamı emredecekmiş gibi bakarken olmaz.

"Bunu eve gittiğimizde konuşuruz," diyor sadece benim duyabileceğim kadar sessiz ama bu konuda ne hissettiğini anlamama yetecek kadar karanlık bir enerjiyle.

"Evet," diye kabul ediyorum, aynı karanlıkta. "Öyle yapacağız."

Yemeğin geri kalanını atlatıyoruz ve Jameson'la gerçekten umurumda olmayan şeyler hakkında sadece iki kez daha tartışıyorum. Ona o kadar kızgınlım ki kendime engel olamıyorum. O da bunu biliyor.

Arabaya gittiğimizde, sonu iyi bir yere varmayan türden öfkeli bir sürtüşmeyle birbirimize sürtünüyoruz.

Jameson'ın eve dönerken bir telefon görüşmesi yapması gerekiyor.

Yanına oturup pencereden dışarı bakıyorum ve bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlıyorum.

Bu her zaman sahte bir evlilikti. Aşk üzerine kurulmamıştı.

Onun net bir hedefi var ve bu hedefi korumak için her şeyi yapıyor.

Ben de evliliğe net bir hedefle geldim ama yol boyunca kayboldum.

Şimdi, koruma moduna geçmem gerekiyor.

Kendimize iyi bakmalıyız Adeline, çünkü bir erkek bize asla iyi bakmaz.

Annem yine düşüncelerimi işgal ediyor ve onu aklımdan çıkarmak için mücadele ediyorum.

Max arabayı Jameson'ın garajına park ettiğinde iniyorum ve Jameson'ı beklemeden asansöre doğru yürüyorum. Hâlâ telefonla konuşuyor, bu yüzden üst kata yalnız çıkıyorum. Doğruca banyoya gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kendime biraz zaman ayırmalıyım.

Jameson banyo kapısının diğer tarafında konuşmamız gerektiğini söylemeden önce on dakika yalnız kalıyorum.

Kapıyı açıyorum ve onunla yüz yüze geliyorum. "Bu bir daha asla olmayacak" diye emrederken yüzü yoğun bir kararlılık maskesi gibi.

Karşısında dimdik duruyorum. "Bir daha asla ne olamaz?"

Parmağını az önce geldiğimiz restorana doğru uzatıyor. "Akşam yemeğindeki o saçmalık. Bütün geceyi benimle her konuda tartışarak geçirdin."

"Bunu hak etmiştin."

Burun delikleri açılırken kaşları alnına tırmanıyor. "Neden?"

"Çünkü Londra savaşını kazanmama izin vermiyorsun. Bu konuda söz sahibi olmama bile izin vermiyorsun."

Burun delikleri daha da alevlendi. "Londra savaşı mı?"

"Evet! İçinde bulunduğumuz savaş çünkü sana işim için Londra'da olmam gerektiğini söylediğimde beni dinlemeyi reddediyorsun."

"Sana bunun neden olamayacağını söylediğimde de beni dinlemeyi reddediyorsun."

"Hayır, yapmayacağım! Sana bunun nasıl gerçekleşeceğini tartışabileceğimizi söylemiştim. Uzlaşmaya açığım, ama sen şu yaptığın şeyi yapıyorsun ve bizim yerimize karar veriyorsun."

"Birinin yapması gerekiyor Adeline ve sen doğru düşünemediğin için bu kişi ben olmalıyım."

Ona öfkeyle bakıyorum. "Tanrım, sanırım senin nasıl bir pislik olabileceğini neredeyse unutuyordum. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Götlük yapmıyorum. Pratik davranıyorum."

"Hayır! Götlük yapıyorsun. Bu konuda bana güven."

"Siktir." Uzun bir nefes verdi. "Bütün geceyi bu konuda seninle lanet olası daireler çizerek geçirmeyeceğim. Bill'e görünmek için Londra'ya gidip gelecek vaktim yok. Senin de yok. Hikayenin sonu."

"Biliyor musun Jameson? Hikâyelerinin sonundan nefret ediyorum. Bunu alıp çok özel bir yere yapıştırabilirsin. Buna hiç dikkat etmiyorum."

"Dikkatini vereceksin," diyor sanki bana başka bir hikâyenin sonunu anlatıyormuş gibi.

"Hayır, dikkat etmeyeceğim."

Bir süre sessiz kalıyor ve ben fırtına bulutlarının gelişini izliyorum. Sonunda, "Bir kontratımız var. Tekrar okumanı öneririm. Londra'ya neden taşınamayacağınızı açıkça belirttiğini göreceksiniz."

Bununla birlikte, yatak odasından çıkıp gitti.

Arkasından bakıyorum, kalbim çılgınca

çarpıyor. Kızgınım.

Öfkeliyim.

Öfkeliyim.

Ama en önemlisi -en kötüsü- kalbim paramparça. Küçük bir parçasını bile almasına asla izin vermemem gereken adam tarafından parçalandı.

Benim için hiçbir şey hissetmiyor. O

sadece sözleşmemizi önemsiyor.

Jameson ağzımı, bedenimi, ruhumu ele geçirdi.

Eğer isteseydi kalbimi de alabilirdi ama istemediği için kalbim kayboluyor, kafası karışıyor, şaşırıyor ve ne yapacağını, nereye gideceğini bilemiyor.

O ve ben bir İsa'ya gelme anı yaşadık.

Onu oturttum ve onunla büyük bir konuşma yaptım.

Ona bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğini anlattım.

Ona bir daha asla parçalarının çalınmasına izin vermemesi gerektiğini söyledim.

Ona kemerini bağlamasını söyledim çünkü o ve ben bir kargaşaya neden olmak üzereydik. Jameson'ın hoşuna gitmeyecek bir kargaşa.

"BUGÜN?" Vanessa ertesi sabah erkenden onu arayıp bu sabah ondan ne istediğini sorduğumda, "Bugün mü?" diyor. "Ciddi olamazsın. Bütün gün toplantıların var. Sonra da aynı şeylerle dolu bir hafta. Kırmızı halı gösterileri ve katılman gereken partilerden bahsetmiyorum bile. Her şeyi iptal edip Londra'ya uçamazsın."

"Yapabilirim ve yapıyorum da. Ve sen de tüm o toplantıları Zoom toplantılarına çevirecek ve takvimimi yeniden düzenleyerek bu işi halledeceksin." Derin bir nefes alıp veriyorum. "Bugün Londra'ya taşıyorum, Ness. Bu gerçekleşiyor."

Bunu anlıyor ve uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tamam, Jameson'ın jetini alacağını varsayıyorum." diyor.

"Hayır. Bana bir uçuş ayarlamam gerekecek. Ve bir otel."

Yine sessizlik. "Her yerde kalabileceğin otelleri yok mu?"

"Lütfen bana normalde kaldığım otelde yer ayırtın. Gelmeden önce evde yapmam gereken bazı işler var. Öğle yemeğine kadar burada olurum. Öğleden sonra bu işin nasıl yürüyeceğini gözden geçirmemiz için birkaç saat ayırın. Ve lütfen beni ofisten havaalanına götürmesi için bir araba ayırtın."

Ne Jameson'ın ne de şoförünün beni havaalanına götürmeyeceğini anladı. "Doğru, yani Londra'ya sadece sen uçacaksın ve havaalanına tek başına gideceksin. Doğru mu?"

"Doğru. Havaalanında ve Londra'dayken de güvenliğe ihtiyacım olacak."

Jameson'ın güvenliğinin benimle olmayacağını da düşünerek, "Sanırım biliyorsun," diyor. Sonra yumuşak bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, Adeline?"

Kendimi

çelikleştiriyorum.

Zırhımı

sıkılaştırıyorum.

"Her şey tam olması gerektiği gibi. Herhangi bir sorun yaşarsan bana haber ver."

Bunu yapmayı kabul ediyor ve aramayı sonlandırıyoruz.

Jameson'ın yatak odasına bakıyorum, dün gece koltuğun üzerine düşürdüğü takım elbise ceketine, kaldırmadığı ayakkabılarına ve yatağın üzerinde duran bavullarıma bakıyorum.

Ona bu sabah ofisten uzakta bir toplantım olduğunu söyledim. Toplantı nedeniyle işe onunla birlikte gitmeyeceğimi söyledim. Bunu sorgulamadı ve o gittikten sonra bavullarımı topladım.

Hoşuna gitse de gitmese de Londra'ya gideceğim.

Oraya gittiğimde evliliğimizi nasıl yürüteceğimize karar vereceğiz.

Bunu yapmadan edemem.

Şirketim ve kalbim bana bağlı.

Yatak odasına son bir kez baktıktan sonra oradan ayrılıp ofisime geçiyorum ve göğsümü kesen acıyı görmezden gelerek eşyalarımı topluyorum. Çok yakında,

Bu acı hafifleyecek ve ben de hayatıma devam edip Jameson'ı geride bırakabileceğim.

Jameson

"W Ne demek gitti?" Jeff'e saat 22:00'de eve geldiğimde, günlük güncellemelerinden sonra Adeline'i seyahatinden ne zaman beklediğimi sordu. Görünüşe göre, o ne zaman olacağını söylemedi. Gideceğinden haberim olmadığını düşünürsek, ona verecek bir cevabım yok.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Öğle vakti civarında ayrıldı. Aldığı çantaların sayısından bir süreliğine gideceğini anladım."

"Bir süre mi?"

"Evet, efendim. Belki birkaç hafta." Bu konuşmadan rahatsız olmuş gibi görünüyor ama ihtiyacım olan bilgiye sahip tek kişi o olduğu için onu sorgulamaya devam ediyorum.

"Peki nereye gittiğini söylemedi mi?" "Hayır."

Hay sikeyim.

Dün gece tartışmıştık ama bunu beklemiyordum. Çekip gitmesini beklemiyordum. Çünkü içgüdülerim bana bunu yaptığını söylüyor. Beni terk etti.

Onu aramak için telefonumu kulağıma götürmeden önce "Teşekkür ederim Jeff," diyorum. Yaptığım üç aramadan hiçbirine cevap vermiyor.

Beni araması için mesaj bırakıyorum ve sonra güvenliğimin başındaki Trent'i arıyorum.

Her geçen saniye göğsüm daha da sıkışıyor. Öfkem artıyor.

"Bu iyi bir şey olamaz," diyor.

Kravatımı çekip çıkarıyorum. "İyi değil. Adeline nerede?"

"Kontrol edeyim." Sistemini kontrol ederken sessizleşiyor. Beklediğimden daha uzun sürdü. İyi bir işaret değil. "Adeline bu sabah güvenliğini iptal etti. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Gömleğimin düğmelerini yırtıp birkaçını koparıırken, göğsümü beni boğın kumaştın kurtarıyorum. "Ve bunu bana söylemenin önemli olduğunu düşünmedin mi?"

Cevap vermeden önce bir an düşünüyor. "Hayır. Adeline'in güvenlik ekibinde yaptığı değişikliklerden haberdar olmak istediğinizi hiç belirtmediniz."

"Gelecekte, doğrudan benden gelmeyen her değişiklik için beni uyarın. Anlaştık mı?"

"Evet."

"Güzel."

Görüşmeyi sonlandırmak için telefonu yumrukluyorum ve Adeline'in asistanının numarasının neden bende olmadığını düşünürken hemen Shantel'i arıyorum.

Hemen cevap veriyor. "Eve gidiyorum, ama bir şey için ofise dönmemi istersen dönebilirim," diyor. "Ama bilgin olsun, bu yarın huysuz olmama neden olabilir çünkü en sevdiğim dizinin bir bölümünü kaçıracam ve-"

"Shantel." Hayal kırıklığını bastırmak için çok çalışıyorum ama başaramıyorum. "Nerede olduğunu öğrenmek için Adeline'in asistanıyla temasa geçmeni istiyorum."

Bir monologa başlamadan önce sessizlikle karşılandım. "Karının nerede olduğunu nasıl bilmezsin? Yemin ederim eğer bu işi batırırsan, seni kendi ellerimle boğarım. Yıllardır çıktığın berbat, berbat kadınlara katlanmak, onlarla akşam yemekleri ve hafta sonları için rezervasyon yaptırmak ve onların mızımız saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Adeline bir hazine, Jameson. *Bir hazine!* Aman Tanrım, saat gecenin onunu geçti ve sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun! Hemen kapatıyorum, böylece onu senin için bulabilirim."

Hat kesildi ve telefonuma baktım. Tanrım.

Shantel benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. İçimden bir ses gelecekte buna daha fazla hazırlıklı olmam gerektiğini söylüyor.

Lanet olsun.

Geri aramasını beklerken ofisimde volta atıyorum. Adeline'dan haber alıp almadığını öğrenmek için annemi aramayı düşünüyorum ama gecenin bu saatinde onu endişelendirmek istemiyorum.

Shantel'in bana dönmesi sadece birkaç dakika sürüyor. "Tamam, jeti hazırlıyorum çünkü karın Londra'ya gitti ve içimden bir ses oraya gideceğini bilmiyorsan jete ihtiyacın olduğunu söylüyor. Çantanı hazırla. Uçuş bilgilerini alırmaz sana mesaj atacağım."

Konuşmama fırsat vermeden gitti ama ben çoktan yatak odasının yolunu yarılamış, çantanı hazırlamaya ve Londra'ya gitmeye odaklanmıştım.

Zihnim koşuşturuyor.

Dün geceki tartışmamızı tekrar tekrar yaşıyorum, onu bu şekilde terk etmesine neden olacak ne söylediğimi anlamaya çalışıyorum.

Londra'ya taşınmak istiyordu.

Bunun neden işe yaramayacağını

anlattım. Benim için hiç akıllıca değildi.

Hedeflerimizi riske atacaktır hiçbir şey yapamayız.

Shantel jeti birkaç saat içinde hazır edecek.

O saatleri volta atarak geçiriyorum.

Düşünerek.

Yaptığımız tartışmayı tekrar tekrar gözden geçirerek.

Adeline'i beni terk etmemesi için nasıl ikna edeceğimi düşünerek.

Karımı geri istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım çünkü hiç şu anki gibi hissetmemiştim.

Sanki göğsümde kocaman bir delik var. Sadece onun doldurabileceği bir yer.

Adeline

I Sabah 5:00'ten hemen sonra Londra'ya indiğimde Jameson'dan üç cevapsız arama ve nerede olduğumu soran üç mesaj aldım. Ayrıca Vanessa'dan bir mesaj aldım. Shantel'in onu aradığını ve Nerede olduğunu.

Uçuştan sonra yorgunum ve kimseyi geri arayacak halim yok. Onlara sağ salım vardığımı bildirmek için mesaj atıyorum ve sonra da telefonumu cebime atıp kaçıyorum.

Uyuyamadım, bu yüzden tüm uçuşu evliliğim ve kalbimin içinde bulunduğu durumla bu yılın geri kalanını nasıl atlatacağım üzerine düşünerek geçirdim.

Vardığım tek sonuç, buraya kadar sadece buraya kadar gelmek için gelmediğim oldu. Evliliğime dört aydan biraz fazla zaman ayırdım. Şimdi bırakmıyorum.

Yaptığım gibi bırakmamam gerektiğini biliyorum. Jameson'la Londra'ya taşınma konusunda biraz daha konuşmalıydım. Ama karar verdiğimde doğru düşünemiyordum. Kalbim acırken hiçbir zaman doğru düşünemedim. İnsanlar bunu nasıl başarıyor bilmiyorum; bende o düzeyde bir bölümlendirme yok. Duygularımı ayrı ayrı kutulara koyup bana hizmet etmediklerinde bildiğim gibi bir kenara koyamıyorum.

bazı insanlar yapabilir. Ben hepsini aynı anda yaşıyorum ve kendimi korumak için her an yapabileceğim en iyi seçimleri yapıyorum.

Uçaktan inip havaalanına doğru ilerlerken şapkamı indiriyorum. Vanessa'nın işe aldığı güvenlik görevlileri beni çabucak buluyor ve birçoğu fotoğraf ve videolarımı çekmeye çalışan insan labirentinde bana rehberlik ediyor. Sosyal medya ve magazin basını hâlâ üzerime ışık tutuyor. Jameson ve ben bazen dışarı çıktığımızda kameralardan kaçmak için mücadele ediyoruz ve bugün de durum farklı değil. Sonunda beni bekleyen arabama ve onun sağladığı güvenlik ve mahremiyete ulaştığımda rahatlıyorum.

Doğruca Vanessa'nın ayırttığı otele gidiyorum. Duş aldım ve yatağa yığıldım. Bugün uyumak ve kendimi toparlamak için işten izin alıyorum çünkü yarından itibaren her şey tam gaz devam edecek.

Uyku beni öğle yemeğine kadar idare ediyor. İyi bir uyku değil çünkü aklım Jameson'la ilgili düşüncelerimden bir türlü kurtulamıyor.

Yemek aramaya karar veriyorum ve Jameson aradığında küçük bir kafede kahvemi yudumluyorum.

Telefon görüşmesinin bitmesine yetecek kadar uzun süre ekrana bakıyorum.

Sanırım onunla konuşmadan önce biraz daha zamana ihtiyacım var. New York'tan ayrılmam konusunda ne düşündüğünü söylemesini dinlemek için kendimi çok ham hissediyorum.

Bununla birlikte, onunla dalga geçmek de istemiyorum. Burada oynadığım bir oyun değil. Şu anda bunun için çok fazla acı çekiyorum.

Aramasına cevap vermek yerine ona mesaj atıyorum.

Adeline: Sana söylemeden gitmemeliydim ama şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Seni sonra ararım.

Jameson: Nerede kalıyorsun?

Adeline: Park Lane.

Bundan sonra cevap vermiyor. Oturup kahvemin ve öğle yemeğimin tadını çıkarmaya çalışıyorum ama onu düşünmeden edemiyorum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğu için Londra ekibimin başındaki Holly'yi arıyorum ve yarın değil bugün işe başlamaya hazır olduğumu söylüyorum. Çok heyecanlandı ve öğleden sonrayı tedarikçileri ziyaret ederek geçirmemizi önerdi.

Yarım saat sonra, yola çıkmadan önce ofisinde buluşuyoruz.

Jameson'ı aklımdan çıkarmakta çoğunlukla başarılı oluyorum ama sanki ömür boyu oraya taşınmış gibi aklımdan çıkmadığını da inkâr edemiyorum.

Holly ile bir kafede durduğumuzda onu düşünüyorum ve kırmızı kadife kekleri görüyorum. Onun en sevdiği.

Tedarikçilerimizden biriyle buluştuğumuzda onu düşünüyorum. Adamın giydiği üç parçalı takım elbise bana Jameson'ın ofisine üç parçalı bir takımla yemek getirdiği geceyi hatırlatıyor.

Holly benimle parfüm ve işimize yeni bir seri katma fikri hakkında uzun bir sohbet yaptığında onu düşünüyorum.

"Holly saat 16:00'da "Bu akşam ekiple bir şeyler içmenin iyi olacağını düşünüyordum. Böylece birlikte çalışmaya başlamadan önce herkesin sizinle sohbet etme şansı olur."

"Bu harika bir fikir," diye katılıyorum.

"Güzel, çünkü bunu herkese söyledim bile ve hepsi çok heyecanlı. Barda bir şeyler içmek için otelinize gelecekler. Çok rahat bir ortam olacak."

Az önce görüştüğümüz tedarikçiyle vedalaşıp otelime geri dönüyoruz.

Otele vardığımızda, "Ben odama çıkıp kendime çeki düzen vereceğim," diyorum. "Yukarı gelmek ister misin?"

"Hayır, aşağıda bekleyeceğim."

Yanımdan ayrılıyorum ve tam odamdaki banyoya girmiştik ki kapı gürültüyle çalınıyor. Bu beni şaşırtıyor çünkü güvenlik görevlisi kapının dışında ve kimseyi içeri almamakla görevlendirilmiş. Kapı tekrar çalındığında, bu sefer daha yüksek sesle ve daha ısrarlı bir şekilde, kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıp, her kimse ona sakın olmasını söylemek niyetindeyim. Ancak, öfkeli bir Jameson'la yüz yüze geliyorum; Jameson odama dalıp öfke fişkırımlarını da beraberinde getiriyor.

Kapıyı kapatıyorum. "Pekâlâ, o zaman içeri gel," diye çıkışıyorum, onu burada istediğimi varsaymasına sinirlenerek.

Elindeki büyük zarfı kanepenin üzerine bırakırken gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Bütün gün seni bulmaya çalıştım. Dışarıda bir saniye daha beklemeyeceğim."

"Ve bu *benim* suçum mu?" Söyleyiş şekli buna inandığını düşündürüyor.

"Beni programından haberdar etseydin, böyle bir sorunumuz olmazdı." Parmağını kapıya doğru uzatıyor. "Ve senin için çalışan güvenliğe gelince, onlar kovuldu. İkinci bir bakış bile atmadan geçmeme izin verdiler. Yakında adamlarım burada olacak."

O çok fazla.

"Sana haber vermeden Londra'ya geldiğim için bana kızgınsın. Anlıyorum ama buraya gelip bana bağırıp çağırma ve bana patronluk taslamaya çalışma. Buna izin vermeyeceğim."

Çenesini çalıştırıyor. "Buna katlanmak zorundasın Adeline, çünkü evli çiftler böyle yapar. Karşılarındaki kişi yapmaması gereken bir şey yaptığında sinirlenirler ve kendilerini kaybederler. Benim öfkemi kaybettiğimi düşün." Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Ve şimdi, bunun üzerinde çalışacağız ve bunu çözeceğiz."

"Unuttuysan söyleyeyim, biz gerçek bir evli çift değiliz Jameson. Gerçi senin unuttuğunu da sanmıyorum. O lanet sözleşmeyi o kadar çok seviyorsun ki."

"Siktir," diyor beni kendine çekerek. "Geçen gece sözleşmeden bahsettiğimde beni yanlış anladın."

Onu tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kollarımı sıkıca kavırıyor. "Bırak beni! Bunu yapmayacağız."

"Bunu yapıyoruz ve sen de beni dinleyeceksin."

Ellerimi göğsüne bastırıyorum. "Senin tarafından yönetilmekten bıktım."

Kolunu belime doluyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Ondan yayılan öfke, aramızda her zaman var olan sıcaklıkla eşleşiyor. Bu ısıyı uzaklaştırmak istiyorum, böylece sadece öfkeye karşılık verebiliyorum ama bedenim onu asla görmezden gelemiyor. "Benim sana patronluk taslamamla işin asla bitmeyecek. Buna asla izin vermeyeceğim."

"Doğru, yani Londra'ya taşınma konusunu açtığım da yaptığın şeyin aynısını yapıyorsun. İşine gelen her şeyi yapmam için bana patronluk taslamak istiyorsun."

"Buraya taşınmanın evliliğimiz için uygun olup olmadığını görmek için Londra'yı bana sordun. Ben de işin pratik yanını düşündüm. Yine de çuvalladım. Seni Londra'da istemememin sözleşmeyle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin bencil bir piç olmamla ve benim dışımda hiçbir yerde yaşamamı istemememle ilgili olduğunu sana söylemeliydim."

Kalbim daha hızlı atıyor.

Ona doğru koşuyor.

Onu tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu çok kötü. Artık buradayım." Güçlü duruyorum. Ona kalbimi veremem.

"Bunu görebiliyorum. Benimle tartışma havasında olduğunu da görebiliyorum." "Hayır, seninle tartışmayı bıraktım. Bir daha asla tartışmak zorunda değiliz."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, gözlerinde şiddetli bir kararlılık var.
"Öleceğim güne kadar tartışacağız."

Kendimi onun elinden kurtarmak için tekrar deniyorum.

Ve yine başarısız oluyorum çünkü beni olduğum yerde tutmak için gücünü kullanıyor.

am.

Ona ters ters baktım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seninle tartışmayacağız."

çünkü o zamandan çok önce senden boşanmış olacağım."

"Biz asla boşanmayacağız, Adeline."

Kalbim ona doğru dörtmala koşmaya başlarken ona bakıyorum.

Çiğerlerim normal nefes alımını nasıl yöneteceklerini unutuyorlar. Hızlanıp sonra yavaşlamaya çalışırken içeride bir kaos yaşanıyor ve her şey çığırından çıkıyor.

"Ne?" Nefes veriyorum.

Sonunda beni bırakıyor ve yanında getirdiği zarfı almak için kanepeye doğru ilerliyor. Belgeleri çıkarıp ilkinin bana uzatıyor. "Chatoyer sizindir. Hisselerimi sana devrediyorum." Bir sonraki belgeyi uzattı. "Black Diamant senindir." Sonra evlilik sözleşmemizin bir kopyasını uzattı. "Ve bu da tamamlandı. Evliliğimiz artık gerçek." İkiye böldü ve yırtık kağıdı bana uzattı.

Az önce ciğerlerimin nasıl düzgün çalışacağını bilmediğini düşünüyorsam, şimdi gerçekten nasıl çalışacaklarını bilmiyorlar.

Elimdeki kâğıtlara bakıyorum, her şey beni şaşırtıyor. "Black Diamant'ın sahibi siz misiniz?" Onlar benim en büyük rakiplerimden biri. Jameson'ın o şirketin sahibi olduğunu bilmiyordum.

"Gabriel evlendikten hemen sonra sosyal medyada sana karşı yürütülen karalama kampanyasının arkasında onların olduğunu tespit edince şirketi devraldım."

Bunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Sanki bu sorunun cevabı çok daha açık olmalıymış gibi bana bakıyor.

"Seninle uğraşmalarını engellemek için."

Evraklara tekrar bakıyorum.

Kalbimin onun yolunda dörtmala koşmaya devam etmesine izin vermek istiyorum ama aynı zamanda

onu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Tekrar içime girdi. "Çünkü seni seviyorum ve hiçbir şey istemiyorum. Aramıza girip senin kafanı karıştırmak istemiyorum. Bu evliliği senin için yaptığımı bilmeni istiyorum, bir şirket için değil. Ve eğer Bill'e bunun bir yalan olduğunu söyleyerek geçmişini tamamen temizlemek istiyorsan

bunu da yapabiliriz. Seninle bir şirketin mirasına konmak için evlenmiş olabilirim ama şu anda tek istediğim sensin."

Kollarım ben onları durduramadan ona sarıldı. Durdurmak istediğimden değil.

Onun istediği her şeyi istiyorum.

Öleceğim güne kadar onunla tartışmak istiyorum. Asla boşanmak istemiyorum.

Ve aramızda bizi şaşırtacak hiçbir şey istemiyorum.

Ağzı benimkine çarpıyor ve onu her şeyimle öpüyorum.

Ben

. Onun içinde eriyorum.

Kalbim neredeyse göğsümü açmaya zorluyor ki dışarı çıkabilsin ve onunla.

Bu öpücükle, bu aşk ilanıya ve beni asla boşamayacağına dair verdiği sözle Jameson beni sonsuza dek mahvediyor.

Sonunda ağzımı bıraktığında, onu tutmaya devam ediyorum ve "Umarım beni sevmeye hazırsındır. Önümüzde pek çok savaş olabilir."

Artık aşk olduğunu bildiğim o kahverengi sıcaklıkla bana bakıyor. "Ben seni sevmek için yaratıldım bebeğim. Savaş bile beni uzak tutamaz."

EPILOG

İKİ AY SONRA

Adeline

"**T**u sabah hisse fiyatı yine yükseldi," diyor Douglas haftalık sohbetimiz sırasında telefonda. "Ve birinci çeyrek tahminlerimizi karşılama yolunda ilerliyor."

"Haberler harika," diyorum, beklenmedik bir anda ofisime giren kocam bir an için dikkatimi dağıtıyor.

"Londra ile ilgili bakmanız için bazı raporları e-postayla gönderdim. Her şey hâlâ iyi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Jameson'ın koltuğuma oturuşunu izliyorum. Gözlerimi ayıramıyorum. Kolları tam istediğim gibi kıvrılmış üç parçalı bir takım elbise giymişken olmaz. "Üzgünüm Douglas, gitmem gerek."

Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum. Jameson'a doğru ilerlerken, "Bugün seni beklemiyordum," diyorum.

Bana uzanıyor ve beni kucağına çekiyor. Bir eli boynuma gelirken diğeri belime gidiyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve bana olan ihtiyacını hissediyorum.

Son iki aydır zamanımızı Londra ve New York arasında bölüştürmek hiç kolay olmadı. Programlarımızı farklı şekilde ayarlayamadığımız günler ve geceleri ayrı geçirdik. Ondan ayrı kalmayı sevmiyorum ama Jameson da bundan hiç hoşlanmıyor.

"Toplantılarımı iptal ettim," diyor ağızıyla işini bitirdikten sonra. "Üç günlüğüne buradayım." Neyse ki o benim kadar jet lag yaşamıyor, çünkü uçuşların çoğunu o yapıyor. Ama yine de onun için endişeleniyorum.

Elimi göğsüne koyuyorum. "Sıra bende, tamam mı? Bitkin görünüyorsun."

"Yorgun görünüyorum çünkü Paulina Rossi ile uğraşıyorum."

Yüzünü dolduran bıkkınlık ifadesine gülüyorum. Onunla uğraşmasını izlemeyi eğlenceli buluyorum. "Sadece stratejilerinin işe yaradığını unutma." Kârı, düşmeye başlamadan öncekinden daha iyi. İkimiz hakkında yayınlanan tüm yalanların durmasının faydası var ama bence Jameson en çok Paulina'ya güveniyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Neredeyse keşke olmasalardı diyeceğim."

"Ooh," diyorum aklıma bir düşünce gelince, "Şu anda burada olman yarın çekimde olacağın anlamına mı geliyor?" Jameson'ı, Paulina'nın otelleri için yapmamı önerdiği ciro kampanyasını yapmama izin vermeye zorladım. Yarın Londra'daki otelinde çekim yapacağız.

Boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "Evet. Üzerinde yeterince kıyafet olduğundan emin olmalıyım."

Ona başımı sallıyorum ama böyle davrandığında onu sevmekten kendimi alamıyorum. "Siz çok fazlasınız Bay Fox."

Ağızımı tekrar kendi ağzına götürüyor ve beni sikmeyi düşünüyormuş gibi öpüyor. Elleri de aynı şekilde üzerimde geziniyor.

Ellerimi göğsüne koymadan ve ağızımı onunkinden çekmeden önce öpüşmesine izin vermem gerekenden daha uzun süre izin veriyorum. "Seni beceremem," diyorum nefes nefese.

Gözleri göğüslerimde geziniyor. "Neden?"

Göğüslerime de gelen elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Çünkü Shantel yarım saat içinde burada olacak ve o gelmeden önce Lara'yla sohbet etmem gerekiyor."

Tekrar göğüslerimi avuçlamaya çalışıyor. "Onu sana asla vermemeliydim."

Onu tekrar tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Onu bana verdiğin için minnettarım, her ne kadar vermek sonsuza kadar benimle kalabileceği anlamına gelse de. Yeni asistanımı eğittikten sonra tekrar seninle çalışmasını beklediğini açıkça belirttiğini hatırlıyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Her zaman benimle tartışacağınızı varsayıyorum. Bu durumun da farklı olmamasını bekliyorum."

Vanessa geçen ay annesine daha yakın bir yere taşınabilmek için asistanlık görevinden istifa edince, bu durum beni zor durumda bıraktı. Şubat ayı benim için New York, Londra ve Milano Moda Haftaları ile dolu büyük bir aydı. Yeni bir asistan bulmak için zamanım yoktu. Jameson ve Shantel o sırada Londra'daydı ve Shantel yardım etmek için devreye girdi. Hızlı öğrenen biri ve bir asistandan ne istediğimi hemen anladı.

Jameson ona Londra'da kalıp yeni bir asistan bulup eğitecek zamanım olana kadar benimle çalışıp çalışamayacağını sordu. Gelecek hafta pozisyon için mülakat yapacağız ve sonra ne yaptıklarını bilene kadar onlarla çalışacak.

Onun burada olmasını çok sevdim. Neredeyse Jameson'ın burada olması gibi çünkü sık sık benimle Jameson hakkında hikâyeler paylaşıyor.

Tüm bunları düşünürken, "Bu bana şunu hatırlattı," diyorum. "Shantel bana Ocak ayında birlikte katıldığınız bir iş yemeğinde Ian Swift'e haddini bildirdiğini söyledi. Bana bundan bahsetmemiştin."

"O pislik hakkında ne kadar az düşünürsem o kadar iyi. O yemekte ona söylediklerimden çok daha fazlasını hak etmen için sana yeterince cehennemi yaşattı."

Shantel, Jameson'ın Ian'a benim ya da ailem hakkında bir daha yalan söylerse onu mahvedeceğini kesin bir dille söylediğini benimle paylaştı. Bana Jameson'ın her kelimesinde ciddi olduğundan hiç şüphesi olmadığını söyledi. Ben de ona hiç şüphem olmadığını söyledim. Kocam karşı gelinecek bir adam değil.

Kucağından ayrılmama izin vermesi için onunla savaşımaya başlamadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. Beni bu şekilde yakaladığında, bırakmayı sevmez. Çoğu zaman beni tartaklıyor ve olduğum yerde kalmaya zorluyor. Bugün, gitmeme izin vermeden önce benimle sadece birkaç dakika mücadele etti.

"Bugün için planın nedir?" Masama geri dönerken soruyorum.

Ayağa kalkıyor, takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Owen şu anda Londra'da. Öğle yemeği yiyeceğiz ve öğleden sonra toplantılarım var. Bu akşam kırmızı halınıza geleyim dedim. Saat kaçtı?"

Onu bilgilendiriyorum, annesi mesaj atınca dikkatim dağılıyor.

Reese: Sevgilim, Bill az önce senin ve Jameson'ın önümüzdeki Salı günü New York'ta olacağınızdan bahsetti. Taco Salı'sına gelebilecek misiniz?

Adeline: Hayır, bir sonraki hafta ikimiz de evde olacağız. Taco Salı'sını hayatta kaçırmazdım.

Reese: Oh, karıştırmış olmalıyım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Jameson'ın doğum günü hakkında konuşacak çok şeyimiz var.

Adeline: Sabırsızlanıyorum xx

Kocamla göz göze geldiğimde gülüyorum. "Doğum günün annenle hep büyük bir olay mı olur?"

"Tanrım, çok ileri gidiyor. Bu yıl ne planlıyor?" "Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin."

Reese bana henüz planlarından pek bahsetmedi, sadece Bill'in de dahil olduğu bir aile hafta sonu tatili olacağını söyledi. Radyasyon tedavisini yeni bitirdi ve kendini daha az yorgun hissetmeye başladı. Reese o hafta sonu Jameson ile vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini söyledi.

Jameson'ın Bill'e evliliğimizi itiraf etme teklifini kabul etmedim. Buna gerek görmedim. Bill, Jameson'ın aşkı bulmasını istedi ve o da tam olarak bunu yaptı.

Jameson'a programında Bill'i radyasyon randevularına götürmek için zaman bulmasını önerdim. O da bunu yaptı ve Bill'in tedavisi boyunca birlikte geçirdikleri zamanda, Bill'in şirketi için ortak vizyonlarını tartıştılar ve Jameson'ın CEO olduktan sonra gerçekleştirmesi için planlar yaptılar.

Jameson yanıma geliyor, arkama geçiyor ve kollarını bana doluyor. Ellerini karnıma koyarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sen ve annem benim ölümüm olacaksınız."

Kalbim mutlulukla iç çekerken gülümsüyorum. "Ben de Shantel ve benim senin ölümün olacağımızı düşünmüştüm."

"Üçünüz olacaksınız."

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Başka türlüünü istemezdin." "Bu bazı günler tartışılabilir."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirirken, onu sevmeyi ve onun tarafından seilmeyi düşünüyorum.

Benim
koruyucum.

Sevgilim.

Ruh eşim.

Jameson beni hiç sevilmediğim kadar çok seviyor ve hayatımda onsuz bir gün bile geçirmek istemiyorum.

Her gün sadece beni severek dünyaya meydan okumama yardım ediyor ve sonra geceleri beni kollarıyla sarıyor ve günün getirdiği her türlü yarayla ilgileniyor.

Parmaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Tanrıya şükür şirketimi benden çaldın."

Dudakları boynuma bastırırken kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Neden? Beni her lanet gün delirtebilesin diye mi?"

"Tanıdığım en iyi adam tarafından sevileyim diye."
Çünkü Jameson Fox öyle biri: Tanıdığım en iyi adam.
Ve beni sevmeye devam edecekse benden istediği her şeyi çalmasına izin verirdim.

Nefesimi.

Kalbimi.

Benim her şeyim.

EPILOG

BEŞ YIL SONRA

Jameson

"Daddy," diyor Sebastian, küçük kollarını yukarı uzatarak. "Beni taşı."
Asansörden evimize çıkarken onu kollarımın arasına alıyorum.
Ona bakarak, "Sence annen nerede?" diye soruyorum.

Heyecanla gülümsüyor. "Spor salonunda!"

Bu oyunu ofisimde geçirdiğimiz bir günden sonra eve döndüğümüzde sık sık oynuyoruz ve o hep spor salonunda diyor. Genellikle yanılmıyor ve bugün de farklı değil.

Onu spor salonunda buluyoruz ve o geldiğimizi duyurmadan önceki birkaç dakikayı karımın vücudunda bakışlarımı gezdirmek için kullanıyorum.

Şimdi onunla evlendiğim zamankinden bile daha güzel. Hamileliği sayesinde parlıyor. Kıvrımlarının daha belirgin olmasından bahsetmiyorum bile, bu benim doyamadığım bir şey.

"Anne!" Sebastian ona doğru koşuyor.

Yeni bir aletin üzerinde çalışıyor. Pilates için sanırım. Bugün teslim edileceğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Her ne haltsa, hoşuma gitti. Sırt üstü yatıyor ve ayakları bir çeşit kayışa bağlı. Bacaklarını iki yana açmış ve ben de bu gece o bacakları nasıl açmak istediğimi düşünüyorum.

"Hey, bebeğim." Yaptığı işi bırakıyor, ayaklarını kayışlardan çıkarıyor ve oğlumuzu kollarına almak için oturuyor. Onu öpücük yağmuruna tutuyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen ve baban iyi bir gün geçirdiniz mi?"

Ben yaklaşırken coşkuyla başını sallıyor. "Evet! Sayılarla oynadık."

Adeline ona gülümsüyor. "Oynadınız mı? Ne oynadınız?"

Sebastian üç yaşında ve günlerini benimle işe gelmek ve Adeline ile işe gitmek arasında bölüştürüyor. Ona bakmak için bizimle birlikte işe gelen bir dadısı var ama gün içinde mümkün olduğunca sık Adeline ve ben onunla vakit geçiriyoruz. Bunu yapabilmek için ikimiz de çalışma saatlerimizi azalttık. İkimiz de birlikte vakit geçirmediğimiz çocuklarımız olsun istemedik. Bu bizim için o kadar iyi oldu ki bir çocuk daha yapmaya karar verdik. Adeline üç ay içinde kızımızı dünyaya getirecek.

Sebastian ona bugün oynadığımız sayı oyunlarını anlatıyor. Annem bize katıldığında hikâyesini bitirmek üzereydi.

"Sevgili çocuklarım," diyor. "Eve döndünüz." Sebastian'a kollarını uzatıyor, o da kollarına koşuyor. Büyükannesine tapıyor.

Adeline yanıma geliyor. Takım elbisemin ceketini kavırıyor ve bir öpücük için beni kendine çekiyor. Bu öpücüğü yeterince uzun tutmuyor. "Günün iyi geçti mi?"

Kolumu ona dolayarak elimi poposuna koyuyorum. Diğer elimi karnına götürüyorum. "Güzeldi. Peki ya siz ikiniz?"

Tekrar bana bakmadan önce karnına bakıyor. "Kızınız tıpkı annesi gibi. Kendinizi şimdiden hazırlamalısınız. Bütün gün tekmeledi." Elimi onun yanına götürüyor. "Onu hissedebiliyor musun? Yemin ederim burada olduğunu biliyor. Daha çok tekmeliyor. Babasının ilgisini istiyor."

Tekmelerini hissediyorum.

Elime ve kalbime değdiğini hissediyorum.

Sebastian'a sahip olmak beni değiştirdi ve Stella'ya sahip olmanın da değiştireceğini biliyorum.

Kimseyi Adeline'i sevdiğim gibi sevebileceğimi düşünmemiştim ve bu farklı bir sevgi olsa da, bu üçü için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmediğim için aynı. Tek bildiğim bu mesafelerin ölçülemez olduğu.

"Adeline," diyor annem, "senin için de uygunsa Sebastian'a banyosunu yaptıracağım."

Adeline başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Reese."

Adeline annemi çok seviyor, özellikle de annemin Sebastian'ın üzerine titremesine bayılıyor. Annesinin babası hakkında yalan söylediğini öğrendiği o Noel'den beri annesi ya da kız kardeşiyle hiçbir şey yapmadı. Biliyorum.

Artık annemi anne olarak görüyor ve onunla yakın bir bağ kurdu.

Annem gülümseyerek oğlumuzu alıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Onu kendime çekiyorum ve tekrar öpüyorum, bu sefer istediğim kadar uzun sürüyor. Vücudunu benimkine bastırırken ağzımın içinde inliyor.

Onunla işim bittiğinde çok sertleşmişim ve o da beni soyup sikmeye hazır gibi görünüyordu.

"Annemi Sebastian'ı eve yatıya götürmesi için ikna etmeliyiz diye düşünüyorum."

"İkna etmek çok zor olmayacak." Annem elinden gelse her gece ona sahip olurdu.

Ceketimi sıkıca kavradı. "O kadar azdım ki hiç komik değil. Cidden, hamilelik hormonlarının şakası yok. Sonra eve takım elbisenle geliyorsun ve ben devam edemiyorum. Beni yalnız bırakmanın ve becermenin bir yolunu bulmalısın."

Dudaklarım titriyor. "Belki de takım elbise giymeyi bırakmalıyım." "Belki de acele etmeli ve dediğimi yapmalısın."

"Seni kırmak istemem ama bugün yarı doğum günün olduğu için senin için bir kutlama planladım. Seni becermek için zamanım yok."

Gözleri irileşti. "Aman Tanrım, neden bu yarım doğum günlerinde bu kadar iyi olmak zorundasın? Gelecekte benimkiler için takvime seks yazabilir miyiz? Mesela annene çocuklar için bir haftalık yatıya kalma ayarla, böylece bir hafta boyunca yatakta kutlama yapabiliriz."

Konuşmada bir değişikliğe ihtiyacım var. Karımın onu becermemi istediği tüm yolları tartışmak için fazla zorlanıyorum. "Getirttiğin bu pilates aletleri burada çok yer kaplıyor."

Spor salonunun etrafına bakıyor. "Ve?"

"Burası artık çok kalabalık."

"Geri göndermeyeceğim. Yeniden düzenleyebilirsin." Siktir, onu seviyorum.

Kıçına hafifçe şaplak attım. "Duşa girip akşam yemeği için giyinmelisin."

Spor salonundan çıkarken onu takip ediyorum, "Ayrıca parfümün bugün geldi." diyor.

"Parfümüm mü?"

"Senin kullanmamı istediğin ama benim kullanmadığım bir parfüm, bu yüzden kendin için şişeler sipariş edip durduğunu varsayıyorum."

"Bir gün kafan karışır ve dolabından yanlış şişeyi çıkarırsın umudıyla şişeler sipariş edip duruyorum."

"Hmm, bu hızla gidersen, dolabımı yeniden düzenlemen gerekecek. Ya öyle yaparsın ya da parfümünü dolabında saklamaya başlarım."

Ona acele etmesi ve yarı doğum günü partisine hazırlanması için patronluk taslıyorum.

O da duşta onu becermem için bana patronluk taslıyor.

Yol boyunca, birbirimize binlerce başka küçük şey için patronluk taslıyoruz. Başka türlüşünü istemezdim.

Başka bir şekilde sahip olamazdım.

Jameson ve Adeline'in hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Bu serinin bir sonraki kitabı Owen North 29 Temmuz 2022'de yayınlanacak.

Buradan ön sipariş verin.

Bu bağımsız, patron milyarder romantizmine bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bu serinin ilk kitabını okumadıysanız, Ashton Scott'a a buradan göz atın. O benim en otoriter alfalarımından biri.

OWEN NORTH SNEAK PEEK

CHARLIZE

Poppy'i öldüreceğim.

Şu anda bir otelin tuvaletinde yarı çıplak bir şekilde oturuyor olmamın, göğüslerimin altında ve sırtımda kadınoğlunun bildiği en küçük askısız dantelli sütyenin neden olduğu bilmem ne büyüklüğündeki yaralarla uğraşıyor olmamın suçlusu o. İyi bir çizik atabilmek için elbisemi aşağı çekip o şeyi yırtmak zorunda kaldım ve şimdi her yerimde bir boz ayı tarafından ele geçirilmişim gibi görünen çizik izleri var.

Sonunda cesaretimi toplayıp sütyenimi tekrar taktığımda ve giydiğim en dar kırmızı elbiseyi yerine oturttuğumda bu tuvaletten tek ayakkabıyla çıkmak zorunda kalacak olmam da onun suçu. Banyodaki parlak fayansların üzerinde kayarken diğerinin topuğu kırıldı. Ayakkabı uçarken kırıldı ve kırımın üstüne düştüm. Ve evet, şimdi kırımında kocaman bir çürük var.

Dediğim gibi, düşününde bana asla giymeyi tercih etmeyeceğim bir sütyen, elbise ve ayakkabı giydirdiği için kuzenimi öldüreceğim. Annem son altı aydır her fırsatta bana "Yılın sosyete düğünü, Charlize" diyor.

Göz devirmeyi

ekle.

Öldür beni

şimdi.

Hayır, cidden, yap şunu.

Kızlarla ilgili şeyleri en az diğer kadınlar kadar seviyorum, ancak dürüst olmak gerekirse, sosyal etkinliklere katılmak için kendimize bu kadar acı çektirmek ne zaman zorunlu hale geldi? Topuklu giyebilirim ama beni Amazon kadını gibi gösterecek topuklular olmaz. Peki ya elbiseler? Bir elbisenin içine sıkıştırılmamayı tercih ederim.

O kadar sıkı ki göğüslerim ve ciğerlerim yasaklama emri çıkartmak istiyor. Ya şu üzerinde alerji yapan şey olan lanet askısız sütyen? Eve gider gitmez onu yakacağım.

Telefonum bir mesajla vızıldıyor ve kabinin zeminine kabaca bıraktığım çantamdan onu almak için uzanıyorum. Evet, iğrenç, biliyorum. Bütün o mikroplar orada, ama o sütyeni çıkarmak için çaresizdim.

Telefona uzandığım sırada arkamdan bir kadının asla ve *asla* duymak istemeyeceği bir ses geldi.

Benim. Elbisem. Yırılıyor.

Donup kaldım, bunun doğru olmamasını diledim.

Nefesimi tutarak kolumu elbisemin arkasına doladım ve yırtık olup olmadığını kontrol ettim.

"Aman Tanrım, neden bu bok hep benim başıma gelmek zorunda?" Ayağa kalkarken mırıldandım. "Poppy'ye giyebileceğim bir elbisem olduğunu söyledim ama hayır, bu lanet elbiseyi giymemi istiyor."

"Bir erkekle tanışmana yardımcı olur" demişti, sanki bir erkekle tanışmak gündemimdeki en önemli şeymiş gibi. Açık olmak gerekirse, değil. Hayır, şu anda hayattaki en önemli önceliğim kimsenin sahte olduğundan şüphelenmeyeceği banknotlar basabilecek biriyle tanışmak.

Şaka

yapıyoru

m. Bir

nevi.

Aslında, sadece bir işe ihtiyacım var. Bana banknot olarak *ödeme yapacak*. Benim için sevgiyle pişirilen güveçler yerine. Şu anda bulabildiğim tek "iş" yetmiş bir yaşındaki komşum Muriel'e sanatında yardım ettiğim iş. Tanrı onu sevsin, hala her gün resim yapıyor. Aslında benim yardımına ihtiyacı yok ama her gün saatlerimi bir iş bulmaya adadıktan sonra kendimi sanat odasındaki kanepede kitap okurken ve hayat hakkında sohbet ederken buluyorum. Muriel şimdiye kadar rastladığım en muhteşem kitap koleksiyonuna sahip. Sanat, tarih, mimari, politika, seyahat ve çok daha fazlası hakkında. Bazı günler iş aramaktan vazgeçip bir demlik çay ve tüm o kitaplarla onun kanepesine kıvrılmak istiyorum.

Annemin sesi kafamın içinde çınlıyor: "*Kendi yaşında arkadaşlara ve bir işe ihtiyacın var Charlize. Lanet olası bir iş bul!*"

Ugh. Ebeveynler!

Sütyenimi kapıyorum ve kaşınan yaralarımı görmezden gelerek tekrar giyiyorum. Sonra elbisemi kaldırıp yerine oturttum. Arkasında dikkatlice yukarı çekmeye çalıştığım bir fermuar var. İyi işliyor; ancak sorunun ne olduğunu hissedebiliyorum. Telefonuma uzanmak için gerindiğimde, kumaş fermuarın bir tarafından kıcıma kadar yırtılmıştı.

Kabinin kapısını açarak dışarı bakıyorum ve banyoda başka kimsenin olmadığını görüyorum. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde aynaya doğru ilerliyorum ve elbisenin arkadan ne kadar kötü görüldüğünü görmek için dönüyorum.

Oh. Tanrım. Tanrım.

Ağzı açık kalmış. Arkamdan yürüyen herkes sırtıma, kıcımın yarısına ve kırmızı tangamın parıltısına maruz kalacak.

Tüm bunlar yılın sosyete düğününde olacak.

Şu anda yapmaya değer tek şeyi yapıyorum.

Hayal kırıklığımı dışa vurmak için çığlık atıyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, bir tür feryada dönüşene kadar çığlık atmaya devam ediyorum. Gözyaşı ya da başka bir şey yok, sadece içimi dolduran hayal kırıklığı, kızgınlık ve öfkenin eski usul bir boşalım. Bu benim daha sık yapmam gereken bir şey. Hatta herkes bunu daha sık yapmalı. Çığlık atmak, feryat etmek ve seks yapmak arasında, insan ırkının şiddete başvurmadan pek çok sorunu çözebileceğini düşünüyorum.

Derin bir ses havayı yarıyor. "Tanrım, iyi misin?"

Banyoya giren adamı gördüğümde ağzım bir anda kapanıyor. Vücudum beklentiyle doluyor, aynı zamanda dizlerim çökmekle tehdit ediyor.

Bu adam çok ateşli.

Gerçekten çok ateşli.

Sana bakmak zorunda kalmamak için kendimi bir uçurumdan atarım ile benimle konuşursan şu anda tüm kıyafetlerimi çıkarırım arasında bir ölçekte, bir daha asla kıyafet giymeyeceğim seviyesinde olmalı.

Muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en yakışıklı adam. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü en iyi arkadaşım piyasadaki en seksi erkeklerden biri.

Onunla ilgili her şeyin para çığlığı atmasını bile görmezden geliyorum. Genelde takım elbise giyen zengin erkeklerden etkilenmem ama bu adam nasıl takım elbise giyileceğini biliyor. Ayrıca tam kıvamında saçları var. Koyu kahverengi saçlarının nasıl zahmetsizce yerine oturduğunu anlatmama gerek yok. Dünyadaki tüm param üzerine bahse girerim ki bu büyük bir risk çünkü şu anda banka hesabımda beş yüz dolardan az para var.

Gerçi bir havluyula kurulayıp kendi haline bırakmış gibi görünüyor.

Lavaboyu tutuyorum ve aklıma gelen ilk şeyi dışarı atıyorum. "Her zaman kadınlar tuvaletine mi girersin?" Yani, bunu yapmasına varım ama beni uçurumun kenarına sürüklemekle tehdit eden bir kişisel krizin ortasındayken değil. Elbisemin ağzı açık ve kığım dışarıda. Bu büyük bir kriz.

Bakışları sırtıma inerken kaşları çatılıyor, açıkça sergilenen her şeyi inceliyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, "Sadece o banyoda bir kadının muhtemelen ölmekte olduğunu düşündüğümde. Ölüm döşeğindeki bir kadın gibi çığlık attığının farkındasın, değil mi?"

Lavaboyu daha sıkı kavıyorum. "Çünkü öyleyim!"

Dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. Gülse ya da kahkaha atsa, yemin ederim arkamı dönüp onu döveceğim. Ama yapmıyor. Seksi olduğu kadar zeki de. "Artık ölüme yakın olduğunu anladığımıza göre, yardım ister misin?"

Beynim bir karara varmak için hızla çalışıyor. Her şeyin daha kötü olabileceğini düşündüm. Poppy'nin annesi ve benim annem beni basabilirdi. Winters kardeşler bu duruma Bay Aklını Başından Alabilirim'in davrandığı kadar soğukkanlı yaklaşmazlardı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ben çantamı alayım." Bu tür krizler için acil durum çantam orada. İçimdeki, bu sorunu çözebilecek herhangi bir kit olmadığına dair rahatsız edici hissi görmezden gelmeyi seçiyorum.

Çantamı yerde bıraktığım odacığa geri dönüyorum ve bu noktada bu plandaki kusuru fark ediyorum. Çantamı almak için eğilirsem elbisem muhtemelen biraz daha yırtılacak.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Neden hiçbir şey kolay olmuyor?" "Sorun mu var?"

Döndüğümde Bay I-Could-Blow-Your-Damn-Mind'in tam arkamda durduğunu görüyorum. Yani, şimdi önümde. "Adın ne senin?" Bir talep gibi geldi. Gerçekten de öyle. Kafamda ona her atıfta bulunduğumda ondan Bay I-Could-Blow-Your-Damn-Mind olarak bahsetmeye devam edecek vaktim yok.

"Senin ölümünle uğraşıyoruz ve sen benim adımı mı istiyorsun?"

Yüzümü ekşittim. "Komik." Öyle sayılır ama şimdi komik olmanın sırası değil. Hissettiğim aciliyeti anlatmak için parmaklarımı şıklatıyorum. "Bana adını söyle."

Dudakları yine seğiriyor. "Owen. Ve sen?"

Adına ağzımın suyu akarak vakit geçirmek istiyorum. Güzel ve güçlü bir isim ve Owen gibi bir adamın bana yaşatabileceği türden bir orgazm yaşatırken dudaklarımdan döküldüğünü hayal ediyorum kısaca. Ama bunun yerine devam ediyorum. Orgazm hayalleri kurmanın zamanı değil.

"Charlize." Debriyajımın üzerinden geriye doğru adım atıyorum, böylece aramızda kalıyor. Başımı sallayarak, "Lütfen onu almanı istiyorum, böylece içinden acil durum çantamı çıkarabiliriz," diyorum.

"Acil durum kitin mi? Gerçekten bu elbisenin tamir edilebileceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Sakın böyle söyleme! Şimdi pes etme zamanı değil, Owen. Eğer bu gece yine annemin önünde yürümek zorunda kalırsam, kığımın rüzgarda sallandığını görmeyecek."

Başını yana eğdi. "Sen Dougall'ın mısın yoksa Poppy'nin mi? Annen buradaysa, onlardan birinin ailesi olmalısın diye tahmin ediyorum."

"Poppy'nin. Sen?"

"Dougall ve ben aynı okula gittik."

Sözleri beni biraz hazırlıksız yakaladı. Owen otuzlu yaşlarının başında olmalı, bu da Dougall'la uzun zamandır arkadaş oldukları anlamına geliyor. Bunun bir insan hakkında çok şey söylediğini düşünüyorum - arkadaşlarıyla ilgileniyor ve bu arkadaşlığı devam ettirmek için zaman ayırıyorlar. Muhtemelen çok fazla yorum yapıyorum - Tanrı biliyor ya sık sık yapıyorum - ama eski dostluklar hakkında kutsal bir şey olduğunu düşünmemek için eski dostlar tarafından çok fazla kez yakıldım.

Çantamı uzattı. *Nihayet*. Ancak boktan şansım devam ediyor ve eli benimkine değince elim ayağıma dolaşüyor ve çantayı düşürüyorum. Tamponlar, prezervatifler ve para yere saçıldı. Bunların hiçbirisi Owen'ın dikkatini çekmedi. Hayır, benim Motley Crue havam ve küçük not defterim onun bakışlarını çekiyor.

Tekrar bana döndüğünde dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Motley Crue, ha?" Defteri almak için eğildi. "Bu ilginç görünüyor."

O doğrulurken defteri elinden kapıyorum. Gerçekten, şu anda olabilecek en kötü şey annemin içeri girip beni penis ve seks eylemleri çizimleriyle dolu bu defterle bulması olurdu. Dünyanın en seksi erkeğinin yanında, bir tuvalet kabininde, elimde söz konusu defterle duruyor olmam utanç verici. Bu bir ergenin sahip olacağı türden bir kitap, yirmi yedi yaşındaki bir kadının değil. Ve neden hala bu kabinde birbirimize yapışmış durumdayız?

"Bunu bana en iyi arkadaşım verdi. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Motley Crue havası Poppy ile benim aramda bir şakaydı." Kurşunu havaya kaldırıyorum. "Ve ayrıca

Bununla bir adama neler yapabileceğimi bilseniz şaşarsınız." Poppy bu fiyaskodan sonra ölüden de ölü. Ve Dylan, kankam, öyle, Onlar da. Artık hayatlarının geri kalanını, çocuklarımın babası olabilecek adamla tanıştığım gece hakkında şikayet etmemi dinleyerek geçirmek zorunda kalacaklar, sadece onun gülerək uzaklaşmasını izleyecekler çünkü vajinamın Motley Crue'ya karşı bir şeyi olduğunu düşünüyor. Ve yanımda bir müstehcenlik kitabı taşıdığımı.

Gözleri parlıyor. "Eminim yapardım."

OWEN NORTH 29 TEMMUZ 2022'DE YAYINLANACAK

Bu bağımsız bir patron, milyarder romantizmidir.

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VER

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Fırtına MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Şımarık Noel (Storm MC #5.5)

Illusive (Storm MC #6)

Command (Storm MC #7) Havoc

(Storm MC #8)

Gunnar (Storm MC #9)

Wilder (Storm MC #10)

Colt (Storm MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun İşkencesi (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'ın Bağışlanması (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kral'ın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Sonsöz (#7)

Storm MC Reloaded Serisi

Kasırgalı Kalpler (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Stone Ops Serisi

GELİYOR 2023

Easton

Zane

Liam

Bronz

Balta

Milyarder Romantizmi

Ashton Scott

Jack Kingsley

Beckett Pearce Jameson

Fox

Owen North (2022'de geliyor)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

www.ninalevinebooks.com

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Hayalperest.

Kahve aşığı. Kalbi

Çingene.

Alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazan USA Today Bestselling yazarı.

Kelimelerle yaratmadığım zamanlarda beni bir sonraki kaçamağımı planlarken, dünyada yeni bir yeri ziyaret ederken, bir arkadaşımın kahve ve kek eşliğinde uzun bir sohbet ederken, kağıtla yaratırken veya iyi bir kitap ve çikolata ile kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

On iki yaşından beri yazıyorum. Kelimeleri bir araya getirmek benim için her zaman bir terapi biçimi olmuştur, özellikle de zor zamanlarımda. Bugünlerde sözlerimin bana olduğu kadar başkalarına da yardımcı olmasından gurur duyuyorum.

www.ninalevinebooks.com

TEŞEKKÜRLER

Jodie, Jameson & Adeline için yaptığın tüm çalışmalar için teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda bana güç verdin ve ihtiyacım olduğunda da inanç verdin. Ve Tanrım, son saatlerde buna çok ihtiyacım vardı. Sensiz kitap yazamazdım. Umalım da Owen'da hızlanma olmasın.

Rose, teşekkür ederim, teşekkür ederim, her zaman yoğun programımla çalıştığın için teşekkür ederim. Son dakikacı bir kız olduğum için üzgünüm. Ama dostum, her zaman yanımda oldun ve sana minnettarım.

Bu sefer devam etmemi sağlayan yazar arkadaşlarıma: Kim, Leesa ve Fiona. Sizi seviyorum kızlar. Teşekkür ederim.

Güzel okuyucularıma: Hâlâ burada olduğunuz için teşekkür ederim. Birçoğunuz 8 yıldır benimle birliktesiniz. Bazılarınız beni yeni buldunuz. Her biriniz için çok minnettarım. Umarım siz de Jameson & Adeline'ı benim kadar sevmişsinizdir.

Muhteşem eleştirmenlerime ve blogcularıma: teşekkür ederim!!! Kitaplarımı duyurmama yardımcı olduğunuz için yaptığınız her şey için çok minnettarım.

Haftalardır görmediğim arkadaşlarıma ve aileme: Beni desteklediğiniz ve her kitapta kaybolmak ve yazmak için bu haftalara ihtiyacım olduğunu bildiğiniz için sizi seviyorum ve size tapıyorum.

OYUN LİSTESİ

Luke Bryan'dan "Games"
Daughtry'den "Alive"
Theory of a Deadman'dan "Wicked Game"
Gabriel Mann'dan "Trouble Me"
Luke Bryan'dan "What She Wants Tonight"
Brantley Gilbert'ten "Man of Steel"
Daughtry'den "As You Are" Rob
Thomas'tan "Pieces"
Goo Goo Dolls'dan "Boxes" Allison
Miller'dan "I'm Still Standing"
Patrick Droney'den "When the Lights Go Out"
Patrick Droney'den "On Your Way Home"
Patrick Droney'den "Where You Are"
Patrick Droney'den "Right With You"
Patrick Droney'den "Wrecking Ball"

(Patrick Droney'i çok sevdiğimi söyleyebilir

misiniz?!!) Def Leppard'dan "Love Bites"
John Hiatt'tan "Have A Little Faith In Me"
Bruce Springsteen'den "Secret Garden"
Peter Gabriel'den "Sledgehammer" Elton
John'dan "Cold Heart"
Fifth Harmony'den "Sledgehammer"

Copyright © 2022 by Nina Levine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı Letitia at Romantic Book Affair Designs

Redaksiyon Read by Rose tarafından yapılmıştır

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

